

Egy cukormázos örökkön-örökké

Életek és édességek

Csokoládémádok 2.

*finny
selective*

TARA SIVÉC

T A R A S I V E C

Életek és édességek

Egy cukormázás örökkön-örökké

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

írta: Tara Sivec
A mű eredeti címe: Futures and Frosting (Chocolate lovers 2.)

Copyright © September 2012 Tara Sivec

Fordította: Farkas János
A szöveget gondozta: Egyed Erika

Borítókép: Dreamstime*

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borító belsőn Katona Ildikó munkája.

© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2064-7174
ISBN 978 963 399 280 7

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2015-ben

Cím: 6701 Szeged, Ff. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor

Korrektorok: Réti Attila, Szécsényi Tibor

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában - akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást - nem sokszorosítható.

A férjemnek. Köszönöm, hogy mindig elolvasod az írásaimat, és nem hóbörögsz, amikor azt követelem, hogy mondd el az őszinte véleményedet. Köszönöm, hogy nem mondod el, milyen szarok, amiket elolvastatok veled. Köszönöm, hogy megosztottad velem az őszinte véleményedet a Candida-fertőzésről, és hogy nem hánytál le.

Buffynak, a nővéremnek, akinek más az apja, és aki az én lelki társam. „Te ribanc! Buffynak mertél szólítani?” Egy nap ugyanabban az államban fogunk élni, és a világot szét fogja vetni a faszaság. Ez tény.

A családomnak. Mind örültek vagytok, de nem cserélnék le benneteket senkire. Köszönöm a teázásokat, a mennyezeti vetítillátoros baseballozásokat, és azt, hogy „Te is érzed ezta szagot?”

Nélkületek rendkívül unalmas lenne az életem

1.

Zöld zselé és aligátorteknős

VAN EGY ÁLMOM. És ebben az álomban a takaró alatt fekszem, alig néhány centire Cartertől. Meredten nézem a mellettem fekvő testét az éjjeliszekrényen álló ébresztőóra zöldeskék derengésében, mely épp csak

annyira világítja meg a szobát, hogy látni engedje Carter mellkasának emelkedését és süllyedését. A takaró lecsúszott a derekáig, ő pedig nyugodtan alszik, egyik karjával eltakarja a szemét, a másik pedig a feszes, meztelen hasán pihen. Melléje csúszok végtelenül lassan, vigyázva, nehogy felébresszem, amíg olyan közel nem érek hozzá, hogy érzem a bőréből áradó meleget, ami tetőtől talpig átmelegít. Kihúzom a karomat a takaró alól, és a kezeimet kinyújtom felé. Megérintem a sima, izmos mellkasát, ujjaim felcsúsznak a testen és... kiszorítom belőle az utolsó szuszt is.

Na jó, ez valójában nem is álom. Inkább a vágyam. Erről fantáziálok, amikor nincsenek annyian az üzletben, meg az élelmiszerboltban a sorban állva, gyakorlatilag minden egyes nap minden egyes percben, amikor azon kapom magam, hogy ásítózom és nyugós vagyok az alváshiánytól. De szó sincs róla, hogy valaha is megvalósítanám ezt a vágyamat. Szeretem Cartert. Tényleg. Csak néha nehéz eldönteni, hogy őt vagy az alvást szeretem jobban.

Néhány hónapja Carternek még a létezéséről sem tudtam. Oké, tudtam, hogy létezik valahol a világban, a szivárványon túl, egy távoli vidéken, és éli a saját életét. De soha fel sem merült bennem, hogy valaha is megállt volna akár csak egy percre, és rám gondolt volna. Kiderült, hogy mindkét dologban tévedtem. A távoli vidék csak néhány mérföldnyire volt innen, és hogy ne gondolt volna rám? Nos, rémülten kellett tudomásul vennem, hogy a Romana és Tiffany-könyvek közhelyével élve, éveket töltött azzal, hogy epekedve kutasson utánam („a megszökött lány” után) szerte a világban.

Ez utóbbi én lennék, ha nem figyeltetek volna.

Igen, itt voltam én, egy huszonnégy éves nő, aki egyedül nevelte a kisfiát, Gavint (a csodálatos búcsúajándékot, akit az örülten jó szüzességelvesztő képességemért kaptam jutalomként, juhéjj!), amikor a srác, akinek a sörpöntőtől fellelkesülve, egy főiskolai bulin véletlenszerűen odaadtam a már említett szüzességemet, hirtelen felbukkant a szülővárosomban, aztán levett a lábamról, és apja lett a gyerekének, akiről addig azt sem tudta, hogy a világon van. Ilyen a világon nincs! Ilyen tökéletes dolgok csak könyvekben vagy John Hughes-filmekben történnek.

Ami azt illeti, Carter soha nem állt az ablakom alá egy magnót tartva a feje fölé, és soha nem rohant végig az utcán, hogy a karjaiba ugorhassak, és úgy megcsókoljon, hogy a lábujjaim is beleremegjenek, aztán átadjon egy pár gyémánt fülbevalót, amit alig pár perce még valami másik tyúknak akart odaadni. A mi történetünk nem igazán hasonlít a tipikus nyolcvanas évekbeli tinifilmek sztorijaira. Teli van idegrohamokkal, kiborulásokkal, részeg randalírozásokkal, Káromkodással, félreértésekkel, vitákkal, fenyegetőzésekkel és nyilvános helyen lezajlott, csokoládéban úszó szexjelenetekkel, amiket egy szűnyoghelyre-szörszál választott el attól, hogy a tévé is közvetítse. Mindezek ellenére Carterrel sikerült megoldani a gondjainkat egy félórás, főműsoridős vígjátéksorozat sebességével és hatékonyságával. Nem olyan az életünk, mint a *Valami kis szerelemben*, de átkozottul közel áll ahhoz. Mondjuk, még mindig várok az utcai csókra és a gyémánt fülbevalókra.

Mindezen káosz közepette rengeteget dolgoztam azon álmom megvalósításán, hogy megnyissam a saját cukorkás és édességes üzletemet. Örület, nem igaz? Miért ne dobjak még egy lapátnyi aggódni valót az egyre növekvő kupacra? Nem véletlenül van egy *Majd alszol a sírban!* feliratú mágnes a hűtőmön.

A legjobb barátommal, Lizzel, mindig is terveztük, hogy egy nap közös üzletet nyitunk. Csak aztán engem lefoglalt az anyaság, és az ambícióimat takaréklánggra tettem. Liz viszont befejezte a főiskolát, és gőzerővel vetette bele magát álmai megvalósításába. Amitől viszont nem tudtam, hogy arról is gondoskodott, hogy az én reményeim se haljanak meg azzal a képességgel együtt, hogy behugyozás nélkül tudjak tüszszenteni.

Mindig is nagyon független nő voltam, így aztán hozzá kellett szoknom a gondolathoz, hogy van valaki, aki csak úgy

díszcsomagolásban, masnival átkötve átnyújtja az álmaimat. Liz néhány évvel ezelőtt örökölt egy nagy halom aprót a nagyapja után, és úgy gondolta, nagyszerű befektetési lehetőség megvenni egy épületet, ahol egymás melletti üzlethelyiségeket alakíthattunk ki. Eltartott pár napig, amíg kirángattam a fejem a seggemből, és rájöttem, hogy nem szánalomból csinálta az egészet, hanem azért, mert szeret. És mert az ő álma hiába válik valóra, akkor lesz igazán boldog, ha az én álmaim is megvalósulnak.

Szóval, röviden, halálosan FÁRADT vagyok! Amivel vissza is kanyarodtunk a fojtogatós fantáziálásomhoz. Együtt élni egy másik emberrel némi alkalmazkodást igényel. Mindeddig csak néhány idegesítő tulajdonságot találtunk egymásban, de ezeket az akadályokat leküzdöttük és még mindig erős közöttünk a kötelék. Jobban szeretem Cartert, mint azt valaha is lehetségesnek tartottam. Ráadásul bebizonyosodott, hogy ő a legjobb apa, akit egy nő akarhat a fiának. De esküszöm az Istenre, Jézusra, Szent Máriára, Szent Józsefre és Jézus gyerekkori barátjára, Biffre, ha nem hagy fel azzal, hogy minden kibaszott hajnalban 4.58-kor felébreszt a körfűrész idéző horkolásával, David Carradine-osat fogok játszani vele.

Ó, igen, ifjú szöcske, most megfulladsz álmodban.

Habár, ha jobban belegondolok, David Carradine *saját magát* fojtotta meg valami fura szexjáték közben, ugye? Nem hiszem, hogy rá tudnám venni Cartert, hogy fojtsa meg magát, bármilyen meztelenre is vetköznék.

Megpróbáltam mindent, hogy elviselhetőbbé tegyem az éjszakáimat. Finoman meglöktem a karját, hogy az oldalára forduljon, mert a Google szerint a testhelyzet-változtatás megszünteti a horkolást.

Tévedés. És csönd legyen! Minden, amit a Google ír, igaz! Máskülönbén honnan tudnám, hogy a világ legöregebb élő aranyhala 41 éves, és Frednek hívják? Vagy azt, hogy ha beírjuk a keresőbe, hogy „askew¹”, akkor az oldal enyhén jobbra fog dőlni? Ezek tények, emberek!

Apám azt javasolta, hogy vegyek egy doboz orrtapaszt, és ragasszam Carter orrnycgére, minden éjjel, lefekvés előtt. Nem működött. Másnap reggel orrtapaszokkal a testemen ébredtem, olyan

¹ Ferde, angolul

helyekre voltak ragadva, ahová *soha* nem lenne szabad ilyesmiket ragasztani. Ez egészen vicces mindaddig, amíg nem kell az embernek tükörrel, zseblámpával és csipeszekkel bezárkóznia a fürdőszobába.

Tehetetlen dühömben már a matracot ütöttem-rúgtam, miközben némán sikoltozva szidtam a faszszopó horkolókat, akik nincsenek tekintettel azokra, akik halkan alszanak, és letéptem róla a takarót, és az arcába csaptam a párnájával, amit a feje alól ráncigáltam ki, miközben befogtam az orrát.

Ne ítélkezzetek felettem, oké? Én nem tudok rendesen aludni!

És különben is, épp csak addig fogtam be az orrát, amíg nem kezdett fuldokolni a saját nyálában. Mihelyt meg tudott szólalni, részletesen elmesélte az álmát, amiben azt hitte, meg fog fulladni, és miközben fuldoklott, rájött, hogy lefekvés előtt elfelejtette mondani, mennyire szeret. Igen, volt büntudatom. És igen, azzal tettem jóvá, hogy szexeltem vele hajnali ötkor, és nem, nem vallottam be, hogy én akartam megölni álmában.

Kellenek titkok is egy párkapcsolatban.

Carter szerint cuki vagyok, ahogy idegeskedem a horkolása miatt. Na persze. Nem az ő füle vérzik az éjszaka közepén, és nem ő imádkozik azért, hogy a hálótársa fulladjon meg álmában. Ő, nem, ő messze jár Álomországban, és azon tűnődik, hogy a marha jó erotikus álma aláfestő zenéje mellett miért hallja késélezés hangját is.

Múlt éjjel, az egyik jól irányzott, combjára mért rúgásom, akarom mondani, finom paskolásom után nagy nehezen elhallgatott, és oldalra fordult. Gyönyörű pillanat volt. Ahogy a csend, béke és nyugalom elárasztotta a hálószobát, majdnem kicsordultak a könnyeim az örömtől. Sajnos azonban, mihelyt elaludtam, és kezdtem volna vidáman barangolni a saját álomvilágomban, Carter felrázott, és megkérdezte, mondtam-e valamit. Mert ő (aki ugyan úgy aludt, mint a bunda) meg mert volna esküdni rá, hogy azt kérdeztem, a csomagtartóba kell-e rakni a zöld zselét az aligátor teknősökkel együtt.

Szolgálati közlemény férfiakkal: ha azt látjátok, hogy életetek párja mélyen alszik, és a suttogva feltett kérdésekre nem érkezik válasz, ne lepődjete meg, hogy amikor felráztok bennünket, és elisméltitek a hülye kérdéseket ötven decibellel hangosabban, mint első alkalommal, zöld hányadékot kezdünk okádni a gyorsan forgó fejünkben.

Szóval, ott feküdtem megint teljesen ébren hajnali ötkor, és

villámokat szórt a szemem életem szerelmére a sötétben, miközben azon gondolkodtam, képes leszek-e normális arcot vágni, ha majd ránézek, amikor megrendelem azt az állszíjas szerkezetet, amit a Home Shopping Networkön láttam múlt héten. Ahogy a plafont bámultam, és azon tűnődtem, hogy egy horkolást megakadályozó eszköznek miért kell ennyire hasonlítania a szuszpenzorra, hirtelen eszembe jutott valami más, amit a Guglin találtam nemrég, és még nem próbáltam ki (Fred, a 41 éves aranyhal - FRED LÉTEZIK, az isten verje meg!). A cikk szerint, ha egy rövid, véletlenszerűen kiválasztott egy szótagú szót kiáltunk hangosan a horkoló személyre, akkor az eljut a tudatáig annyira, hogy attól az illető abbahagyja a horkolást, de közben nem ébred fel.

Oldalra fordítottam a fejemet, és Carter arcélét néztem. Ahogy lassan ráébredtem, hogy ő nyugodtan alszik, miközben én éppen Álmatlanság földjén tanyázom, az ő elferdült orrsövényének egyenes következményeképpen, felébredt bennem a gyilkolási vágy. Mivel a dühömet nem vezethettem le az orrsövényén anélkül, hogy vérezne, gondoltam, inkább kipróbálok valami mást. Különösen, mivel megvannék egy ilyen állszíj-szuszpenzor-horkolásgátlót, akkor ezentúl Pöcsarcnak kéne szólítanom Cartert, amit szerintem nem venne jó néven.

Mély levegőt vettem hát, és kieresztettem az egy szótagú szavam: KUUUSSSS!

Carter a pillanat törtrésze alatt ordítva felébredt, és addig kalimpált kézzel-lábbal, míg leesett az ágyról, és hangos puffanással a földön landolt.

- A picsába! Mi volt ez? - morogta a padlóról.

- Azt hiszem, zöld zselé van a csomagtartóban az aligátorteknősök mellett - jelentettem ki, majd oldalra fordultam, és bekucorodtam a takaró alá.

2.

Éhes a kutyám

- SZERINTEM EZ EGYSZERŰEN NEM JÓ ÖTLET, CLAIRE.

A szemeimet forgatva apámra néztem, miközben belöktem egy tálca friss Butter Brickle szeletet az elülső pult alatti átlátszó vitrinbe, a szükségesnél kicsit hevesebben. Az idegességemnek köszönhetően néhány szelet kiugrott a helyéről, és ahogy benyúltam, hogy megigazítsam őket, erősen össze kellett szednem magam, hogy ne egyek meg még egyet. Bármennyire is imádok édességeket készíteni, normális esetben nem sokat eszem belőlük. Az én ízlésemnek inkább a sós ropogtatnivalók felelnek meg. Nem tudom, mostanában mi van velem. Ha továbbra is ilyen tempóban csekkolom az árut, nő még egy farpofám, hogy elférjen az a sok plusz zsír.

- Tényleg nem hiszem, hogy ezt átgondoltátok - folytatta apám, és nekidőlt a pultnak, a karját összefonva a mellén.

Visszavonom. Pontosan tudom, hogy miért csipegetem a csokit és a sütitket.

Újra benyúltam a vitrinbe, fogtam a legközelebbi Butter Brickle szeletet, és egyszerre betömtem az egészét a számba. Egy pillanatra elidőztem, és élveztem a barnacukor, a vanília és a karamelladarabkák ízét, és hagytam, hogy a cukros édesség csodát tegyen, és elűzze a stressz egy részét. Mivel fizikailag kevés voltam kihajítani a boltból a száznolcvan nyolc centis feszültségforrást, amivel aktuálisan bajlódtam, anélkül, hogy sérvet kaptam volna, be kellett érnem ezzel. Lenyeltem a hatalmas falat sütit, és próbáltam nem arra gondolni, ahogy az lábakat növeszt, és egyenesen a seggemhez rohan, miközben vajtól csillogó lábnyomokat hagy a csípőmön maga után. Mély levegőt vettem, és összeszedtem magam, hogy elintézzem apámat.

- Apa, Carterrel már két hónapja élünk együtt. Kicsit elkéstél ezzel a beszéddel, nem gondolod?

Apám soha egy szót nem szólt az ellen vagy mellett, hogy Carterrel összeköltöztünk, mióta ezt bejelentettük a *Csábítások és csemegék*

megnyitásakor. Csupán mordult egyet, Carterre bámult, és odébb állt. Ami engem illet, én ezt a beleegyezésének vettem.

Erre most, hogy már két hónap eltelt, és én a várakozásával ellentétben nem gondoltam meg magam, hirtelen véleményt formált.

- Mindenki azt mondja, minek megvenni a bár, ha ingyen is megkaphatod a sört?

A kezem megállt a levegőben, miközben egy konyharuha után nyúltam, hogy letöröljem a pultot.

- Senki nem mond ilyet, apa!

- *Mindenki* ezt mondja - felelte, és ellökte magát a pultról, majd kezeit csípőre tette.

A szememet forgattam, és elkezdtem letörölni a morzsákat a vitrin tetejéről.

- Tényleg? Kicsoda? - kérdeztem kihívóan, amikor az ajtó fölött megszólalt a csengő, és belépett egy vevő.

- Az emberek - jelentette ki határozottan.

Felsőhajtottam, és elfordultam apámtól. Az üzletbe lépő nőre mosolyogtam, és üdvözöltem. A pult túlsó végén lévő fehér csokis süteményekhez lépett, és azokat vizslatta. Miután meggyőződtem róla, hogy nincs kérdése, újra apámra néztem.

- Apa, kétezer-tizenkettő van, nem az ötvenes évek. Az emberek manapság folyton összeköltöznek, mielőtt komolyan elköteleznék magukat egymásnak. Egyszerűen szükségünk van egy kis időre, hogy megszokjuk egymást, és megtanuljunk családtként együtt élni, anélkül, hogy megölnénk egymást. Nem olyan nagy ügy ez.

Apám válaszképpen csak puffogott, és most ő nézett rám ingerülten.

- De most tényleg, Claire, adtam bármi jelét annak, hogy régimódi lennék? Én csak nem akarom, hogy az a tahó azt higgye, hogy magához költöztethet téged és Gavint, aztán kész, nincs több dolga, nem kell a viszonyt hivatalossá tennie. Ha elvenne, nem kéne azon aggódnom, hogy a nyafogós lánykám bármikor felbukkanhat a házam előtt, és visszaköveteli a régi szobáját.

Vajon hány Butter Brickle szeletet tudok egyszerre a számba tömni?

- Tényleg *letahóztad* Cartert? Mi lenne, ha leülnénk a díványra, és megbeszelnénk azt a kis huligánt, és hogy te miért is nem vagy régimódi? - jelentettem ki ironikusan.

- Jobb lett volna, ha eladlak annak a vándorcirkusznak, amikor négyéves voltál. Most a tavon horgászhatnék, ahelyett, hogy itt

beszélgetek veled erről - morogta apám.

Apám már kétszer volt házas, mielőtt elvette anyámat, és az első feleségének, Lindának a neve a karjára volt tetoválva. Amikor kicsi voltam, egy hegyes filctollal át akartam írni Linda nevét anyám nevére, Rachelre, miközben apa aludt. Sajnos azonban felébredt, mielőtt befejezhettem volna. Három napjába tellett, hogy lemossa Rindát karjáról. Amikor elmeséltem ezt a történetet Carternek, elkezdett úgy énekelni, mint a kínaiak a *Karácsonyi történet* című filmben, borzasztó kínai akcentussal: *Diszicc fér a termeket fagyöngy cukrokkal, fa-ra-ra-ra-ra, ra-ra-ra-ra!* Egyszer apámmal is próbált viccelni ezen:

- Maga tényreg szeretni Rinda.

Apám azt hitte, hogy Carter Scooby Doo-t utánozza, és egyáltalán nem találta őt viccesnek. Lehet, hogy ezért nem támogatta teljes mellszélességgel az együttélésünket sem. Mindez arra is jó példa, hogy miért nem akarok még beleugrani a házasságba. Apám háromszor, anyám kétszer ugrott neki, majd ezek után tizenkét éves koromban anyám végül úgy döntött, hogy a házasságot nem neki találták ki, azzal vett egy lakást a városban, és odaköltözött.

Nincsenek igazán ragyogó példák az életemben arra, hogy az emberek boldogan éltek, amíg meg nem haltak. A lényeg inkább szerintem az, hogy mindenki meghozza a maga döntéseit élete során. És lesznek jó és rossz döntései. De minden döntés segít megérteni, kik is vagyunk valójában, satöbbi, satöbbi, satöbbi. Bármilyen legyen is az apám véleménye, nekem tudnom kell, hogy Carter horkolása és abbeli képességének a teljes hiánya, hogy új vécépapírtekercset tegyen a vécépapírtartóra, vízváltató lesz-e a viszonyunkban, vagy törvényesítjük a kapcsolatunkat, amiből aztán már nem tudunk kihátrálni.

Mindeddig, a hülye rossz szokásokat nem számítva, nagyon jól megy mindkettőnknek az együttélés. Gavin is szépen megszokta az új helyzetet, és én sem fojtottam meg Cartert álmában. Szóval, minden szép és jó.

Apám végre rájött az arckifejezéséből, hogy részemről ez a beszélgetés le van zárva, és nem érdekelnek a további érvei, úgyhogy nem hozakodott elő több sörös, szexuális, akármilyen hasonlóval. Felkapta az újságot a pultról, amit még akkor rakott le oda, amikor bejött, a hóna alá csapta, és az ablaknál álló egyik kis asztalhoz sétált, hogy megigya a kávéját. Függetlenül attól, mennyire vette el a

kedvemet apám, amikor a négy kerek, fekete asztalra néztem, amit az üzlet elülső részében állítottam fel, egyből mosolyoghatnékam támadt. A múlt héten szállították ki az asztalokat, és látni, hogy valaki ott ül mellettük, még ha az apám is az, vigyorgásra készítetett. Ez az én boltom, és azok az én asztalaim, és semmi nem tudta elrontani azt a felemelő érzést, amit ez a tudat adott nekem.

Újra megszólalt az ajtó feletti csengettyű. Odapillantottam, és megláttam a barátnőmet, Jennyt. Komor arccal viharzott be. Soha életemben nem képzeltem volna, hogy egy ilyen nővel valaha is barátságot köthetnék. Olyan gyönyörű, mint egy modell, és nem sok mindennek van értelme, ami kijön a száján. Am az elmúlt néhány hónapban, amióta ismerem, bebizonyította, milyen jó barát. Gondolkodás nélkül segítene bárkinek bármiben, amire megkéri. Mindenki legnagyobb meglepetésére Jenny sikeresen fűzte be és csavarta a kicsi ujjacskája köré Carter legjobb barátját, Drew-t. Drew a legnagyobb hímrinyó, akit valaha hátán hordott a föld, de ki tudja, miért, Jenny képes volt megszeliidíteni őt. Valamennyire.

- Hé, mi történt? - kérdeztem Jennyt, és kiléptem a pult mögül, hogy találkozzak vele félúton az ajtó leié. Az órára pillantottam, és láttam, hogy még csak délelőtt tizenegy óra van. - Miért nem vagy a munkahelyeden?

Jenny elsőéves főiskolás kora óta ugyanannál a számítógépes tervező cégnél dolgozott. Gyakornokként kezdett náluk, és gyorsan küzdötte fel magát a ranglétrán, mostanra ő volt az egyik legtehetségesebb grafikus a csapatban. Egy pillanat alatt a segítségemre sietett, mikor a bolt megnyitására készültem, szabadidejében megcsinálta az összes szórólapot, prospektust és névjegykártyát, amiért ráadásul semmilyen fizetséget nem fogadott el. Ez volt az egyik legfőbb oka annak, amiért kedveltem őt.

Bárki, aki nem kér pénzt a megrendelt szolgáltatásért, az rendes ember, az én mércém szerint.

Jenny a munkájával kapcsolatos kérdésekre hisztérikusan felnevtett, és összefonta a karját a mellén.

- Remek kérdés, Claire. A válasz pedig az, hogy kirúgtak! - felelte, majd kitört belőle a sírás, a nyakamba vetette magát, és az arcát a vállamba temette.

Jézusom, csak ezt ne!

Bénán behajlítottam könyökből a karomat, és meglapogattam a

derekát. Jenny szorosán magához ölelt, én pedig nem értem feljebb. Benyúltam a másik kezemmel a farmerom zsebébe, és kihúztam a mobilomat. Gyorsan küldtem egy „Istenem, kérlek, segíts!” üzenetet a szomszédba.

Jenny egyre csak sírt, szipogott, és pár percenként újra kezdte a hüppögést. Finoman kiköptem a haja egy részét, miközben ő továbbra is a nyakamba és a vállamba fúrta a fejét, és idegesen pillantgattam a telefonomra, azon agyalva, meddig kell még úgy tennem, mintha szívesen vigasztalnék tragédiákat átélt embereket, mielőtt Liz átvonszolja ide a seggét, és kiment ebből a helyzetből. Nem lett volna túl baráti gesztus tőlem, ha kiborulok azon, hogy egy kupac takony kenődött szét a pólóm vállán. A telefonom megzizzent a kezemben. Jenny vállá fölött átkukucskálva megnéztem az üzenetet.

Nem érek rá, vevővel vagyok. Szedd össze magad,
és nyugtasd meg te! Viselkedj végre úgy, mint akinek
puncija van, és öleld meg őt, az isten bassza meg!

XOXO Liz

A fogaimat csikorgatva tudomásul vettem, hogy magamra maradtam a vigasztalás poklának bugyraiban.

- Jól van, na - mondtam neki, és meglapogattam újra a hátát.

Tényleg azt hiszem, hogy fiúnak kellett volna születnem. Nem sok nőt ismerek, aki idegenkedik az érzelmenyilvánítástól. Ha meglátok egy síró nőt, általában elfutok a másik irányba. Nem vagyok az a fajta, aki átöleli a másikat, és azt mondogatja, hogy minden rendben lesz - mert valószínűleg úgysem lesz. Valószínűleg ugyanolyan szar lesz, akár átölelem a másikat, akár nem, így aztán mindenkinek az a legjobb, ha egyszerűen csak félreállok, és másra hagyom a tapizást. Én sokkal jobban érzem magam, ha dagonyázhatok a dűhben, és addig fortyoghatok valamin, míg szét nem robban a fejem. Ez természetes. Ölelkezni, sírni és a taknyomat folytatni valakire, nem az.

- De hát nem most kaptál fizetésemelést? Mi a fenéért akarnak kirúgni? - kérdeztem, és próbáltam kitekeredni a karjaiból, és finoman elhúzódni tőle.

Ne nézd meg, hogy taknyos-e a váltad! Ne nézd meg, hogy taknyos-e a vállad! Tudom, hogy érzed, hogy ott van, de az isten szerelmére, NE NÉZZ RÁ!

Jenny nagy nehezen eleresztett, és a kézfejjével megtörölte könnyes arcát. Bárcsak ezt csinálta volna a taknyával is, ahelyett, hogy a vállra folyatta volna

- Fogalmam sincs, miért rúgtak ki. Adtak valami hangzatos vagyarázatot arról, hogy milyen fontos a pozitív hozzáállás - nyöszörögte

- Úgy érted, *magyarázatot*? - kérdeztem zavartan.

- Claire, koncentrálj! Kirúgtak! Ne lovagolj most a szavakon! – kiabált Jenny.

Vettem egy nagy levegőt, hogy megnyugodjak, és csípőre tettem a kezem, nehogy megfojtsam őt.

- Értem. Szóval, azért rúgtak ki, mert nem tetszett nekik a hozzáállásod? - ismételtem el más szavakkal.

Jenny hitetlenkedve néz rám.

-Durva, nem? Mondtam nekik, hogy én vagyok a legpozitívabb ember az egész kócerájban.

- Jegyzőkönyv? — kérdeztem.

- Én nem vagyok könyvelő. Miről beszélsz? Figyelsz te egyáltalán? Ittál?

Az utolsó mondatát színpadiasán suttogva ejtette ki a száján, miközben a korábban érkezett vevőre nézett. Megszorítottam az orrnycgemet, és próbáltam nem toporzékolni és hisztizni, mint Gavin szokta, amikor megmondom neki, hogy el van tiltva a PlayStationtól.

- Mihez kezdek munka nélkül? - nyavalyogta, és fel-alá járkált előttem. - Most leszünk három hónaposak Drew-val, és valami igazán különlegeset akartam neki venni, de így nem engedhetem meg magamnak.

Elkaptam a könyökét, hogy abbahagyja végre a járkálást, és visszahúztam a pult mögé, amikor láttam, hogy a vevő kiválasztotta, hogy mit kér.

- Biztos vagyok benne, hogy Drew meg fogja érteni - mondtam neki, miközben megtöltöttem egy dobozt a nő által kért fél kiló, fehér csokival borított perccel.

- Nem, nem fogja. Nagyon mérges lesz. Már elmondtam neki, hogy mit akarok venni, és nagyon várja, hogy megkapja a műpuncihoz való öntőkészletet - mondta bánatosan.

A földre ejtettem a fém süteményes kanalat, és Jennyre pillantottam, aki elkeseredetten sóhajtozott. Felvettem a kanalat, és a

mosogatóba dobtam, aztán elővettem egy tisztát, és közben mindenféle gondolat suhant át az agyamon, aminek nem kellett volna, amikor egy vevőre vártam - például zöld trutyival borított sunák és a hűtőm hátuljában lévő Tupperware edény körül táncoló, két hónapos spagettivel töltött, sajtból öntött múpuncik.

Jenny rám pillantott, és meglátta az iszonyatot az arcomon, amint próbáltam a szemem előtt megjelenő, sajtból öntött múpuncik képét elhessegetni, mialatt azok Vanilla Ice hangján azt éneklik, hogy „önts, bébi, önts”.

- Claire, nem láttad azt az új terméket, amit Liz szerzett múlt héten? Ez egy öntőforma, amiből kiöntheted a puncidat, és így a pasid... tudod...

Jenny a punciba hatoló pénisz ezeréves jelét mutatta, kört alkotva bal keze hüvelyk- és mutatóujjából, jobb keze mutatóujját pedig ki-be mozgatva a körből.

- Fúj, micsoda? Ez undorító! - suttogtam, és a kezére ütöttem, hogy hagyja abba ezt a mozdulatot az ujjaival, miközben átnyújtottam a vevőnek a kért csokit.

- Ez nem undorító - mondta Jenny. - Ez romantikus. Drew szeretne egy másolatot a... - a vevőre pillantott, majd halkán folytatta - ...szerelmi alagutamból, hogy velem lehessen akkor is, amikor külön vagyunk.

Elléptem mellőle, amíg beütöttem a kasszába az árat, és közben próbáltam nem magam elé képzelni Drew-t, ahogyan egy fityegő, szilikonpunci-szerű dolgot tart a kezében, és úgy becézgeti, mintha az a Jennyé lenne.

Jaj, én úgy szejtem az én cuki kis mű Jennypuncimat! Igen, szejtem!

- Nem lenne egyszerűbb simán venni neki egy gumibabát, és ráragasztani a fényképedet a fejére? - kérdeztem, miközben néztem, ahogy a vevő elhagyja a boltot, kezében a doboz csokis pereccel, és csak remélni mertem, hogy nem hallott túl sokat a beszélgetésünkből ahhoz, hogy egy életre elmenjen a kedve a boltomtól.

Jenny szánakozva rám nézett, és megrázta a fejét.

- Neked egyáltalán nincs érzéked a romantikához, Claire.

Felháborodottan, magamban durrogva megtöltöttem egy dobozt csokiba mártott eprekkel egy ebéd utáni megrendeléshez. Nagyon is romantikus vagyok.

Épp ma reggel hagytam Carternek (aki még aludt) egy dobozzal a kedvenc sütiéből a gombóccá gyúrt párnája mellett: fehér csokiba mártott összetört burgonyachipseket és karamellával megszórta pereceket. Úgy gondoltam, ez majd felkészíti őt arra az üzenetre, amit a doboz mellett hagytam neki, és amiben azt írtam, hogy ha még egyszer felhajtva hagyja a vécüülőkét, és a seggem akaratom ellenére fürdőben részesül reggel hatkor, pillanatragasztót kenek a makkjára, amíg alszik. Még néhány X-szel és O-val is kiegészítettem az aki írásomat.

Ki mondta, hogy a romantika halott?

Becsuktam a doboz epret, majd befejeztem a csomagolást a védjegyemmé vált rózsaszín szalaggal és a bolt nevét és címét tartalmazó matricával. Félretettem a dobozt, és Jenny felé fordultam, aki éppen egy egész serpenyőnyi fehér csokival borított Nutter Butter sütit szippantott be, amivel aznap reggel kísérleteztem.

- Jenny, tedd le a csokoládét, és lassan lépj el a tálcától! - vettem elő a legnyugodtabb túsztárgyalós hangomat. - Már akartalak kérdezni, hogy tudnál-e segíteni néhány dologban, de tudtam, hogy nem érsz rá a munkád miatt - magyaráztam, miközben odanyúltam mellé, és elvettem tőle a tálcát, mielőtt Jenny megsérül, vagy valaki másnak kárt okoz a csillapíthatatlan falánkságával.

- Munka! - vinnyogta Jenny lefelé görbülő szájjal.

Kinyújtotta mindkét kezét, és megragadta a csokival félig teli tálcát.

- Jézusom, megengeded, hogy befejezzem?! - ripakodtam rá, és rácsaptam a kezére.

Jenny felsóhajtott, és nagy nehezen elengedte a csokis tálcát. Kiköpött egy félig megrágott Nutter Buttert a kupac közepébe, majd felém fordult.

- Nagyon finomak, de kezd felfordulni a gyomrom - motyogta, és egyik kezével a gyomrát tapogatta.

Elraktam a tálcát oda, ahol biztosan nem éri el, és én sem láthatom, nehogy nekem is felforduljon a gyomrom.

- Ahogy az imént említettem, van egy nagy csomó dolog, amiben segíthetnél. Szükségem volna egy weboldalra, amit gondozni is kéne, a reklámozást is kézbe kell venni, meg mindent, ami a boltom marketingjéhez hozzátartozik, és amiről én semmit sem tudok. Valamilyik nap felhívott egy újság, mert interjút akarnak velem készíteni, és fogalmam sincs, mit csináljak. Tudom, hogy nem ez az álommunka számodra, és valószínűleg messze nem tudok annyit fizetni

amennyit eddig kerestél, de átmenetileg, amíg nem találsz valami mást, nem szeretnél nekem dolgozni?

A Jennyből kitörő visítás áttörte a hanghatárt, és nyilvánvalóan messze földön rettegve vinnyogtak miatta a kiskutyák. A nyakamba vetette magát, és fel-le ugrált, amitől megint kínosan éreztem magam. Hogy egyes emberek mekkora késztetést éreznek arra, hogy kimutassák az érzelmeiket!

- Köszönöm szépen, Claire! Nem fogsz csalódni bennem, ígérem! Olyan jó munkát fogok végezni, hogy halálra akarsz majd kefélni!

Ahogy felpillantottam, megláttam apámat, aki Jenny mögött állt, és olyan arcot vágott, mint aki inkább megeszi a visszaöklendezett, csokival borított Nutter Buttert, mintsem akarata ellenére tanúja legyen a további beszélgetésünknek.

- Én csak... megyek és... éhes a kutyám - hebegte, majd megfordult, és elindult kifelé.

Jenny elengedett, és nézte, ahogy apám kisietett a boltból.

- Apukádnak van kutyája?

Megráztam a fejemet, és nagyot sóhajtvá feleltem:

- Nincs.

3.

Carter elment Jaredhez

- HÉ CARTER, AMIKOR TEGNAP ESTE részegen felhívtalak nem mondtam el véletlenül, hová tettem a kulcscsomómat? — kérdezte Drew, amikor beléptem a nappaliba.

Áttúrta a heverő párnáit, és káromkodva húzott elő aprópénzt, mcdonald'sos Happy Meal játékokat és mindenféle egyebet, amit a párnák között és a repedésekben talált. Felkaptam a baseballsapkámat az egyik asztalkáról a heverő végében, és a fejembe csaptam, majd feléje fordultam, és néztem, mit csinál.

Drew és én nem élünk egy fedél alatt már hónapok óta, mégis, még most is, hogy már Claire-rel élek, valahogy időnként ott találtam Drew-t a heverőmön alva.

- Hogy jutottál egyáltalán haza tegnap este, ha nem voltak meg a kulcsaid? És gondolom, tudod, hogy a „haza” szót itt elég tágan értelmezve használom. Bármennyire is élvezem a társaságot és a látványt, ahogy részegen botorkálsz a házam körül hajnali négykor, mert Jenny nem akar ajtót nyitni, mivel azt hiszi, hogy te vagy a baltás gyilkos, te nem itt laksz. Bár lehet, hogy te ezt hiszed, mert én mindig ajtót nyitok, és beengedlek.

Egy mobiltelefon csusszant ki a párnák közül, ahogy Drew egyre mélyébbre ásva, szinte már Kínáig lefúrva folytatta a kulcsai utáni kutatást. Odasétáltam, felkaptam a mobilt, és beraktam a hátsó zsebembe. Már emlékszem, miért engedtem be Drew-t. Ő nem fél bedugni a kezét a kanapé mélyére. Pontosan tudtam, hol hagytam el a telefonomat, egyszerűen csak túlságosan féltem attól, hogy megkeressem. Ijesztő, nagyon ijesztő dolgok élnek azoknak a párnáknak a mélyén. Ez is valami olyasmi, amit egy gyerekkel együtt élve kellett gyorsan megtanulnom.

- Alighanem fogtam egy taxit. Vagy gyalogoltam. Nem tudom, elveszítettem a fonalat azután, hogy termékcímkéket találtam a farkamon, amikor elmentem huyozni - felelte halál komolyan, ahogy

feltérdéit és felém fordult.

A rajta lévő gyűrött és piszkos pólónak, melyen az állt, *Érdeklődj ,a nagy farkam után,* az egyik ujja le volt tépve, ami azt mutatta, hogy elég sűrű lehetett az előző estéje.

Nem volt energiám elmagyarázni neki, hogy ha nem voltak nála a kulcsai, amikor elment a klubból, vagy akárhol kötött is ki tegnap este, akkor jogosan feltételezhető, hogy nem az én heverőm párnái között pihennek. Most mással voltam elfoglalva. Otthagytam Drew-t, és bementem a konyhába, a kabátom felé vettem az irányt, ami az egyik szék támláján lógott. Benyúltam a belső zsebébe, kihúztam a kis, fekete bársonydobozt. Felnyitottam, és tízezredjére is belenéztem azóta, hogy átvettem múlt héten.

A másfél karátos, fehér szaténba süppedő, gyémánttal díszített platinagyűrű látványától izgatottan kezdett verni a szívem. És nem akarok hazudni, egyúttal hányinger is kerülgetett. Épp csak egy kicsit. Néztem a drága ékszer. Nyolc nap alatt hatszor kerestem fel az ékszarészt, hogy kiválasszam. A fő gyémántot négyzet alakúra csiszolták, ezt tizenkét darab, $\frac{3}{4}$ karátos kerek gyémánt szegélyezi. Elegáns és gyönyörű.

Igen, tudom, hogy ez úgy hangzott tőlem, mintha egy ékszerüzlet két lábon járó reklámja lennék, és a férfiak most mindenütt a *Takarodó* című film zenéjét dúdolják, az agyukban pedig felharsan az üvöltés: „ELVESZTETTÜNK EGY EMBERT!”, de úgy érzem, helyénvaló egy kis ünneplés, mert Claire majd önelégülten nézhet végig a barátain, és elmondhatja, hogy „Carter elment Jaredhez!”²

Ha igent mond. De hát persze hogy azt mond! Egyáltalán nem idegeskedem emiatt. Nem fog el a viszketés és nem izzadnak a golyóim, ha arra gondolok, hogy felteszem neki a nagy kérdést, amire ő lehet, hogy csak a képembe nevet, és azt mondja, hogy elment az eszem. Mégis, ki házasodik meg néhány hónap együttélés után? Ki az, aki egy főiskolai egyéjszakás kaland után öt évvel jön rá, hogy apa lett? Ki tölti azt az öt évet azzal, hogy mániákusként járja a női kozmetikumokat áruló boltokat, és ott settenkedik mindig, amikor megjelenik egy új, csoki illatú testápoló-termékcsalád, és merevedése lesz, ha valami fickó, akinek a felesége nemrégiben szült, átnyújt neki egy édíbédi, a gyermek

² Utalás egy ékszerüzlet reklámjára

nevét hirdető, egyedi Hershey csokiszeletet?

Ez az ember, itt. Ne is kérdezzétek, hogy magyaráztam ki a merevedést, és hogyan NEM kezdtem el gyerekeket molesztálni, és ne vigasztaljatok, hogy teljesen természetes, ha az ember felizgul, amikor egy munkatársa kisbabákról beszél.

Ez az utolsó mondat sokkal jobban hangzott, amíg nem mondtam ki, úgyhogy tegyünk úgy, mintha nem is mondtam volna semmit, és lépjünk rajta túl.

A helyzet az, hogy éveket töltöttem arra vágyva, bárcsak újra láthatnám a lányt, akivel azt az éjszakát együtt töltöttem, és bár megtudhatnám, hogy tényleg létezik-e. És reméltem, hogy egy nap újra találkozunk, és kiderül, hogy még mindig meg tud nevetetni és fel tud izgatni egyetlen érintésével vagy a bőre illatával.

Próbáltam kitölteni az úrt egy olyan nővel, akinek a szájába több golyó fért, mint a *Golyófaló vízilovak*³ szájába, de amikor rányitottam, amint éppen a szomszéd kolbászát próbálta elrejtetni, két dologra is rájöttem. Először is, soha nem lett volna szabad megpróbálnom elhomályosítani az álmnőm emlékképét valaki mással. És a „valaki más” alatt egy kurvát értek. A másik pedig, hogy a szomszédunknak elefántkor támadta meg a heréjét, amit sürgősen meg kellene nézetnie valami szakorvossal. És nem, nem mondtam rosszul. Tényleg úgy értettem, hogy a *heréjét*, egyes számban. A fickónak ugyanis egyetlen golyója volt, ami viszont akkorára nőtt, mint egy kókuszdió.

Komolyan mondom. Keressetek a Google-on egy kókuszdiós képet, megvárom. Azt akarom ugyanis, hogy átérezzétek, mi is himbálózott a szemem előtt kerek húsz másodpercig, mire ki bírtam húzni a fejemet a seggemből, és elkezdtem sértéseket vagdosni a fejükhöz.

Mindez, bár képes rémálmokat okozni, arra jó volt, hogy elhatározzam: ha megtalálom Claire-t, bármit megteszek, hogy soha ne veszítsem el őt.

Mindent fordítva csináltunk, mint kellett volna, de semmit nem tennék másként. Claire és Gavin az életem, és ezt hivatalossá is akarom tenni. Azt akarom, hogy tudják: semmi nem szakíthat el tőlük, most már mindig itt leszek nekik. Az idegességet félretéve, mosolyogva néztem a kis bársonydobozban rejtőző jövőmet és a megtakarításaim tetemes

³ Társasjáték kisgyerekeknek

részét. Rápattintottam a dobozra a fedelét, amikor Drew belépett a konyhába, a mutatóujja hegyén lóbálva a kulcsait, amiket olyan messzire tartott magától, amilyen messzire csak tudott.

- Szóval, tényleg végigcsinálod? Tisztességes nőt faragsz Claire-ből? - kérdezte, miközben vizet engedett a mosogatóba, belenyomott vagy egy fél flakon folyékony szappant, és beledobta a kulcsait az egyre növekvő buborékhalomba.

Elzárta a vizet, megfordult, és nekidőlt a mosogatónak. Kérdően néztem rá és a mosogatóra, mire ő csak megvonta a vállát.

- A WC-csészében találtam meg. Jobb félni, mint megijedni.

Gavin ekkor rontott be a szobába, és én felkaptam a karomba, mielőtt megkérdezhettem volna Drew-t, hogy a fenébe veszíthette el ebben a hónapban már másodjára a kulcsait az én WC-mben.

- Miért mosogat Drew bácsi? - kérdezte Gavin, és a nyakam köré fűzte a karjait.

- Én nem mosogatok, csak a kulcsaimat mosom - magyarázta Drew, nekünk hátat fordítva, lévén a vízben turkált kulcsait keresve.

Visszafordult, kikapva a vízből a kulcsokat. A mozdulattal lefröcskölte Gavint és engem.

- Nem szoktunk kulcsokat mosni, az hülyeség! - felelte komolyan Gavin.

- Jó reggelt! Igenis, te is szoktál kulcsot mosni! Különösen, ha a *te* kakid van rajta, mert a *te* WC-dben voltak - felelte Drew, miközben lerázta a maradék szappanhabot a kulcstartóról.

- Én nem szoktam kulcsokra kakilni! TE szoktál! - kiabálta Gavin dühösen. - Belenyomom a fejedet a WC-be!

Mostanra már közbe kellett volna avatkoznom, de néha ez a napom fénypontja. Lefejtettem a nyakamról Gavin karjait, és letettem őt a földre.

- Most már elég legyen! Gavin, menj szépen a szobádba, és vedd fel a baseballsapkádat! Mindjárt indulnunk kell mamiért, aztán megyünk a meccsre!

Gavin elszaladt, de előbb még vetett egy utolsó dühös pillantást Drew-ra.

- Haver, ennek a kölyöknek komoly gondjai vannak a dühe féken tartásával. Remélem, a fél szemed nyitva, amikor alszol - morogta Drew, ahogy a tovafutó Gavin után nézett. Visszafordult felém, és a karjait összefűzve így szólt: - Szóval, megfogadtad a tanácsomat, és a

baseballmeccsen kéred meg a kezét. Helyes. Szép munka!

- Bármennyire is fáj beismernem, tényleg jó ötlet. Az egyik munkatársam kapott egy csomó ingyenjegyet a mai Indians-meccsre, mert a lánya a Progressive Field stadion portaszolgálatán dolgozik. A fickó szerint nem lehet csak úgy egyszerűen pénzért kiíratni az eredményjelzőre, hogy gyere hozzám feleségül. Megadta a lánya munkahelyi számát, aki elmagyarázta, hogy egész csomagjuk van erre. Szóval, 300 dollárért most a Cleveland Indian's Lánykérő Csomag büszke tulajdonosa vagyok! - magyaráztam büszkén.

- A háromszáz dollárban benne van az is, hogy ebben az évben végre nyernek legalább egyszer? - kérdezte Drew, mire megráztam a fejem.

- Nem hiszem. De az benne van, hogy átülhetünk a VIP-páholyba a lánykérés után, kapunk egy 13x18-as fényes fotót a lánykérésről, ahogy az eredményjelzőn látszott, egy tucat rózsát és egy ajándékutalványt a stadion melletti Terrace Club étterembe, ahol elfogyaszthatunk egy ünnepi vacsorát - mondtam mosolyogva, miközben magamhoz vettem a nem WC-fertőzött slusszkulcsomat és tárcámat a konyhapultról.

- Mármost, ha igent mond. Különben ez lesz a leglehangolóbb fénykép, ami valaha is a faladon lógott, és egy *nagyon* kínos vacsorát kell végigülnötök - mondta Drew, szomorú fejrázással adva nagyobb nyomatékot szavainak.

- Köszí szépen, amiért bizalmat szavaztál az ügynek! - feleltem faarccal.

És már vissza is tért az idegesség, de nem hagytam, hogy eltántorítson. Hetek óta egy eredeti és különleges lánykérésen gyötörtem az agyam, és amikor Claire mintegy mellékesen megjegyezte, hogy még sohasem vitte el Gavint Indians-meccsre, tudtam, hogy ez lesz a tökéletes alkalom. Több ezer ember előtt történik majd meg, és a fiunk is tanúja lesz az eseménynek. Mi lehetne ennél jobb alkalom? És most tényleg, melyik nő ne szeretne ilyen lánykérést?

A hatodik játékrész alatt szaródott el minden. A Drew szavai által keltett gyomoridegtől eltekintve, amitől az első öt játékrész alatr végig szenvedtem, nagyon jól éreztük magunkat. Gavin el volt ámulva a stadiontól, és az Indians hét ponttal vezetett. Miközben fel-alá járt a térdem, és erőt vettem magamon, hogy ne vegyek több hot dogot, amivel lefoglalhattam volna magam, mert nálam nyolc stadionbéli hot

dognál húzódik a határ, próbáltam nem arra gondolni, hogy nem kértem meg Claire kezét az apjától. Ezt még manapság is csinálják az emberek, igaz? Vajon George dühös lesz rám, amiért nem ültem le vele megbeszélni a közelgő menyegzőnket, meg hogy áldását adja-e ránk? Most, hogy azt mondtam, „leülni”, látom magam előtt George-ot háromrészes öltönyben és fedorakalapban, ahogy szúrósan néz rám egy félig elfogyasztott tányér linguini fölül, és közben az állát dörzsölgeti, majd elnézést kér, kimegy a fürdőszobába és magához veszi a fegyvert, amit a WC mögé rejtett, hogy fejbe lőhessen.

- Hagyd a fegyvert! Fogd a cannolit⁴!

Az előttünk lévő sorból néhányan értetlenkedve fordultak hátra, én pedig megvontam a vállam. Nem ítélnének felettem, ha tudnak, hogy a jövőbeli apósom egy maffiózó, aki meg fog ölni, amiért nem a hagyományokat követve kértem meg az ő egyetlen lányát.

Claire-t túlságosan lekötötte a vita Gavinnel arról, hogy igazából így harmadik zacskó vattacukortól nem lesznek szuperképességei, bármit látott is a tévében, így hát fogalma sem volt a kisebb kiborulásról, amin éppen keresztülmentem. Nem mintha amúgy elmondtam volna neki. Ezt meglepetésnek szántam, egy hatalmas, az életünket alapjaiban megváltoztató meglepetésnek, amin a jövőnk múlhat. Vagy a térdem épsége, ha George végleg úgy dönt, hogy gyűlöl engem.

Egyre csak toporogtam idegesen, amikor Joe Cabrera felment a hazai bázisra, és elismételte azokat a szavakat, amiket én is hajtogattam magamban, hogy majd elmondom Claire-nek:

Soha nem hittem volna, hogy újra rád találok... Tiéd a szívem és a lelkem, és te vagy az életem értelme... Minden pillanat, amit veled tölthetek, olyan, mint...

Claire nevetése törte meg a figyelmemet. Felé fordultam, és láttam, hogy a pálya külső mezője felé mutat és a körülötte ülőkkel vihorászik.

- Te jó isten, azt nézzétek! - kiáltott föl.

A harmadik bázis utáni részre pillantottam, hogy megnézzem, mi keltette fel Claire érdeklődését. Amikor megláttam, hogy engem kivéve mit bámul mindenki, a gyomrom a lábujjaimig zuhant, és a nyolc hot dog, amit megettem, azzal fenyegetett, hogy újra fel fog bukkanni, egyáltalán nem hízelgő módon, ami messze nem lesz akkora móka,

⁴ Olasz édesség

mintha egy táncoló húsdarab énekelné az Oscar Mayer virsli dalát.

Valahol az első alapvonalnál fél térdre ereszkedve ugyanis ott volt egy fickó, akit a hatalmas kivetítón az egész Progressive Field láthatott, amint egy gyűrűs dobozkát tart egy hisztérikusan zokogó nő elé, aki döbbsen a szája elé kapta a kezét. A kivetítón, ami őket mutatta, a képük alatt hatalmas, villogó vörös betűkkel a következő szavak jelentek meg:

Crystal, leszel a feleségem? Szeretlek! Rob

Claire fintorogva rázta meg a fejét.

- Mekkora kretén ez a fickó! Hát lehet ennél nyálasabbat kitalálni? Megkérni valaki kezét egy baseballmeccs alatt, több tízezer idegen ember előtt, úgy, hogy még az eredményjelzőn is ezt mutatják? Ez a legsablonosabb dolog, amit valaha hallottam!

- NAGYON EREDETI VAGY, IDIÓTA! - kiabálta Claire, miközben körülöttünk mindenki tapsolt és éljenzett, amikor a nő a képernyőn fel-le ingatta a fejét, majd a pár összeölelkezett.

Ó, édes Jézus! Édes jó Istenem, hogy basznád meg ezt az egészet!

El fogom nyerni az *Év kreténje*-díjat, ha az én lánykéresem is megjelenik azon a kijelzőn a következő öt percben, ahogy elvileg történnie kéne. Azt sem tudom, létezik-e az *Év kreténje*-díj. De biztos. Nyilván egy hatalmas, pénisz alakú trófea, egy feléje mutató nyíllal, amin az áll: *Ez te vagy! Egy hatalmas fasz! Gratulálunk!* Valószínűleg van *Év kreténje*-évkönyv is, minden évben új kiadással, és a Darwin díjhoz hasonlóan ez sem azt jelenti, hogy elnyert volna az ember egy tekintélyes díjat, hanem hogy a többiek ujjal mutogatnak rá, amiért behalt abba, hogy lassúzni próbált egy struccal, ami inkább kiszúrja az ember szemét, mintsem megtanuljon cha-cha-cházni.

Claire ki fogja szűrni a szememet, ha most kérem meg a kezét!

- Carter, jól vagy? Úgy nézel ki, mint aki mindjárt hányni fog. Mondtam, hogy ne egyél hatnál több hot dogot. Az egyenes út ahhoz, hogy elkapd a disznók pofa- és körömfájás vírusát, vagy mi a fenéből készítik azokat - rótt meg Claire, miközben aggódva végigmért.

- Én most disznópofát ettem?! - kérdezte Gavin lelkesen. - Mi az a disznópofa?

Claire a másik oldalára fordult, hogy elmagyarázza Gavinnek, hogy a hot dogokat valójában nem kutyákból készítik, én pedig kihasználtam

a pillanatot arra, hogy felugorjak, motyogjak valamit arról, hogy hányom kell, és a lépcsőhöz rohanjak, majd le a portaszolgálathoz, hogy még időben töröltessem a Cleveland Indians Lánykérő Csomagomat, mielőtt lassú és fájdalmas halált halok azáltal, hogy Claire kiszúrja a szememet.

4.

Szeret, nem szeret

- AZT HISZEM SZAKÍTANI AKAR VELEM

Liz jól hallhatóan sóhajtott a vonal másik végén. Tudtam, hogy idegesítem. *Saját magamat* is idegesítettem. Kezdttem eljutni arra a pontra, hogy már a hangomat is nehezen viseltem, mégsem tudtam másról beszélni.

- Nagyon furcsán viselkedik a múlt heti Indians-meccs óta - magyaráztam, ahogy befordultunk a kocsibejáróra, és üresbe tettem az autót.

- Carter nem fog szakítani veled. Abbahagynád már ezt a nyavalygást? Lehet, hogy csak a munka miatt stresszel, vagy amiatt, hogy a szülei végre meglátogatnak benneteket. Kipróbáltad rajta azt a trükköt, amit a múltkor említettem? Azt, amikor fogod az ujjaidat, és belenyomod az ő...

- Pa-pa-pa, nem hallom, amit mondasz! - kiabáltam túl Liz hangját, próbálva elnyomni a „prosztata” és a „finoman masszírozni” szavakat.

- Rendben, de én mondom, az teljesen ellazítaná - jelentette ki tényszerűen.

Leállítottam a motort, és a fejemet ráhajtottam a kormányra.

- Próbáltad már, nem is tudom, mondjuk *megkérdezni*, mi a gond? - folytatta Liz.

- Fogadjunk, hogy most a szemeidet forgatod, igaz? - feleltem. - Nem, nem kérdeztem meg. Azt tettem, amit minden nő tenne egy új kapcsolatban, ha a barátja állandóan ingerült lenne és idegesen viselkedne. Teljességgel figyelmen kívül hagyom, hogy mi történik, és úgy csinállok, mintha mi sem történe, miközben azon töröm a fejem, mit fogok mondani neki, és mivel fogok visszavágni, mikor majd végleg le akar rázni. Én NEM leszek az a nő, aki megkukul, amikor a másik azt mondja, hogy „ez nem miattad van, hanem miattam”, aztán meg hat órával később, amikor egyedül ülök a sötétben egy üveg vodkával, azt kiáltozom, hogy: „Ó, ez nagyon is miattad van, meg a kis pöcsöd

miatt!” Nem, nekem már elmés viszontválaszaim lesznek készenlétben, és nem később fognak eszembe jutni, amikor egyedül leszek és részeg, és senkinek nem válnak a hasznára.

Hátradőltem az ülésben, és a ház bejárati ajtaját néztem, ahol most Carterrel élek. A fehér, három hálószobás, földszintes, fekete zsalugáteres ház egy buja fenyőliget közepén állt. Szeretem ezt a házat, de ami még fontosabb, szeretem a benne lakó két pasit. Szó szerint fáj a szívem, ha arra gondolok, hogy Carter nélkül éljek.

Carternek egyébként nem kicsi a pöcse - szólaltam meg, megtörve a csendet.

- Igen, már mondtad jó néhányszor - mondta Liz fahangon.

- Ne haragudj, hogy folyton felhozom ezt a témát

- Ne kérj elnézést! Erre valók a barátok. Csak beszélj vele! Megköszönheted a bölcs tanácsomat azzal, hogy te, mint a menyasszonyi tanúm, ellátod azt a fontos feladatodat, hogy olyan távol tartasz engem mindenféle ódivatú, lánybúcsúval kapcsolatos tevékenységtől, amennyire csak lehet, ezen a hétvégén - emlékeztetett Liz.

Liz és Jim esküvőjének a napja gyorsan közeledett. Tekintve, hogy Liz olyan távol állt egy tipikus menyasszonytól, amennyire csak lehet, leszavazta a hagyományos lánybúcsút, ehelyett úgy döntött, csináljunk egy hatalmas, a főiskolai időköt idézö bulit. Talán pont erre van szükségünk Carterrel, egy mindenféle munkahelyi és szülői kötelezettségtől mentes estére a barátainkkal. Újra megköszöntem Liznek a segítséget, és gyorsan leraktam a telefont, hogy végre bemehessek a házba, és üdvözölhessem a srácokat.

- Megjöttem! - kiáltottam, ahogy becsuktam magam után a bejárati ajtót, és leraktam a táskámat az ajtó melletti asztalra.

Színes villám süvített be a szobába, és belém rongyolt.

- Megjött anyu! - ujjongott Gavin, akit felkaptam, és elindultam vele a nappali felé.

- Hol van apa? - kérdeztem Gavint a hátát simogatva, miközben ő továbbra is belém csimpaszkodott.

- Készülődik a munkába.

Beléptem a hálószobába, és leraktam őt az ágy tetejére, majd lehuppantam mellé a matracra. Gavin felállt, és elkezdett fel-alá ugrálni és énekelni.

- Woke up dis mornin', got myself a gun!⁵

Mielőtt szólhattam volna neki, hogy hagyja abba, Carter lépett ki a fürdőszobából, kidugta a fejét egy póló nyakán, majd belebújt a pólóba, és lehúzta a hasára.

- Szia, szívem! - üdvözölt mosolyogva.

Odalépett az ágyhoz, fölém hajolt, és megcsókolt. Elidőzött még egy kicsit szájával az ajkaimon, és oda-vissza simogatta azokat ajkaival, majd elhúzódott, hogy szemügyre vehessen.

Már megint megengedted a fiunknak, hogy a *Maffiózókat* nézze? - kérdeztem felvont szemöldökkel

Carter idegesen felnevetett, és egy lépést hátrált.

- Nem, ugyan miért gondolod?

Gavin abbahagyta az ugrándozást, és Carterre nézett.

De igen apa, megengedted! Nem emlékszel? A Big Pussy Salvatore kiabált, te pedig kis köcsögnek nevezted őt! — mondta Gavin komolyan.

Jelentősegteljesen Carterre néztem.

- És kérlek, mondd, hogy nem vitted ma vitted ma emberek közé ebben a pólóban!

Mindketten Gavin pólójára pillantottunk, mely fennen hirdette: *A szüleim ráznak engem.*

- Sem megerősíteni, sem cáfolni nem tudom ezeket a pletykákat - mondta Carter, és leereszkedett mellém az ágyra, hogy felvehesse a cipőjét. - Legyen elég annyi, hogy Drew bácsival ebédeltünk, és ha nem adtam volna rá azt az új pólót, amit ő vett neki, akkor tutira jelenetet rendezett volna.

- Biztos vagyok benne, hogy Gavin nagyon jól meglett volna e nélkül a póló nélkül is - feleltem Carternek.

- Én nem Gavinről beszélek. *Láttad* mostanában Drew-t?

Gavin leugrott az ágyról, és kiszaladt a szobából. Közelebb húzódtam Carterhez, és a vállára hajtottam a fejemet. Felemelte az egyik karját, átölelte a vállamat, és magához húzott. Most úgy tűnt, rendben van, ezért úgy véltem, nem rontom el a pillanatot azzal, hogy megkérdezem, mi bántotta az elmúlt néhány napban, és hogy még mindig szeret-e engem.

⁵ Részlet a *Maffiózókat* című filmsorozat főcímenéből

- Néha nagyon utálok, hogy éjszaka is kell dolgoznod - mondtam neki lágyan, és a dereka köré fontam a karomat.

Carter felém fordult, és megcsókolt, majd mindkettőnket az ágyra döntött. Ott feküdtünk összefont karokkal és lábakkal.

- Nem kell hazudnod. Tudom, hogy szereted, ha csönd és nyugalom van hét közben, és ha tiéd lehet a távirányító - mondta mosolyogva, és kisimított egy hajtincset a szememből.

- Igazad van, tényleg szeretem. De ez nem jelenti azt, hogy téged nem szeretlek. Ez csak annyit jelent, hogy gúnyos megjegyzések és szemforgatások nélkül nézhetem végig a *Narancsvidék asszonyai* újabb részét. Ha bárki is ítélkezhet Gretchen és Slade béna döntései miatt, az én vagyok.

- Erről jut eszembe. Van valamim a számodra - mondta, azzal elvette a vállamról a karját, és a hátára fordult, hogy benyúlhasson a farmerja zsebébe.

- Azt akarod mondani, hogy egy ajándék van a nadrágodban a számomra? Mert meg kell hogy mondjam, buliztam már jó néhányszor a nadrágodban. Legutóbb majdnem agyrázkódást is kaptam.

Carter mélyebbre nyúlt a zsebében, és méltatlankodva nézett rám.

- Nem az én hibám, hogy felkészületlenül ért, hogy le akartál pippantani út közben. Azt hittem, nem érzed jól magad, és csak le akarod hajtani a fejedet az ölembe. Amikor egy férfi hímveszője hirtelen felbukkan egy mozgó autóban szombat este, akkor BIZTOS, hogy történnek bizonyos akaratlan csípőmozdulatok.

Carterer végre kihúzta a kezét a zsebéből, és kinyújtotta felém a tenyerét.

- Tessék, itt az ajándékom — mondta.

A kezébe pillantottam, és megláttam két apró, narancsszínű és harang alakú habszivacsdarabkát egy műanyag zacskóban. Kérdő tekintettel nézegettem a két kis tárgyat, és próbáltam eldönteni, hogy mi lehet a megfelelő reakció olyankor, amikor az ember a Polly Pocket babák ruhájához hasonló valamit kap ajándékba.

- Hát, ööö... nem kellett volna?

Carter felnevetett, látva a teljes tanácstalanságomat.

- Ó, dehogynem kellett volna! Különösen, ha túl akarok élni meg egy éjszakát melletted. Ezek, drágám, a létező legjobb füldugók. A munkahelyemen vödörszámra van belőlük. Ha tetszik, akor szólj, és hozok haza még egy csomót!

Carter hozott nekem füldugókat! TÉNYLEG szeret!

Kivettem a tasakot a kezéből, és a fogammal feltéptem, majd kiszedtem és szemügyre vettem a vizenyős, narancsszínű dugókat. Az ujjaim között megsodortam az egyiket, hogy vékonyabb legyen, és a fülembe dugtam. Ugyanezt megismételtem a másikkal is, és teljesen mozdulatlanul fekve vártam, amíg a habszivacs lassan kitágult, és végül egy hangot sem hallottam a lélegzésemén kívül.

- KÖSZÖNÖM SZÉPEN, EZEK TÖKÉLETESEK LESZNEK! - mondtam Carternek.

Legalább is azt hiszem, hogy ezt mondtam. Nekem inkább olyannak hangzott, mint a tanár hangja a Charlie Brown-rajzfilmsorozatból.

Carter elmosolyodott, és láttam, hogy mozog a szája.

- MICSODA?

Újra mozgott a szája.

Nem érti, hogy működik a fül dugóé A szó teljesen magától értetődő. Fül. Dugó. Abból a latin eredetű kifejezésből származik, hogy „egy kurva szót sem hallok abból, ami elhagyja a száját”.

Bedugtam az ujjamat a fülembe, és kihúztam az egyik füldugót.

- Ahogy mondtam volt, szívesen. Most mennem kell dolgozni. Akkor tehát, innentől kezdve azzal a tudattal fekhettek le aludni, hogy amikor felkelek, minden függelékemet a helyén találom? - kérdezte Carter, azzal felkelt az ágyról, én pedig kihúztam a másik füldugót is, és az éjjeli szekrényre dobtam mindkettőt, hogy kikísérhessem őt a szobából.

- Ezennel ünnepélyesen megesküszöm, hogy nem viselkedem Lorena Bobbet⁶ módjára a farkaddal - mondtam neki, ahogy végigmentünk a folyosón, át a nappaliba.

Carter futólag búcsút intett Gavinnek is, aki a kanapén ült és rajzfilmeket nézett, majd felvette a földről, a bejárati ajtó mellől a táskáját.

- Ne felejtse el, hogy Liz és Jim főiskolás, házasság előtti bulija, amit nem szabad legény per lánybúcsúnak neveznünk, ezen a hétvégén lesz! - emlékeztettem Cartert, és egy csókot nyomtam az arcára.

- Tudom. Drew már három SMS-t küldött ebéd óta. Arra próbált

⁶ Egy amerikai nő, aki levágta a férje hímvesszőjét.

rávenni, hogy ismerjem be, csak vicceltem, amikor azt mondtam, hogy nem lesznek sztriptíz táncosnők. Volt egy hívásom is a telefonjáról az utolsó SMS-em után, de nem szólt bele. Szerintem némán zokogott a háttérben.

Carter kinyitotta az ajtót, majd visszafordult, mielőtt kilépett volna, és így szólt:

- Ja, és *te* se felejtsd el, hogy a szüleim ezen a hétvégén jönnek hozzánk Columbusból. Már alig várom, hogy megismerkedj velük! becsuktam mögötte az ajtót, és háttal nekidőltem.

- Juj, de jó! Találkozhatok anyósékkal! - ujjongtam magamban legkisebb lelkesedés nélkül.

5.

Nyalhatsz egy dolcsiért

VÉGRE ITT A PÉNTEK ESTE, nem kell többet dolgozni a héten. Nem mintha lenne okom panaszra ebből a szempontból. Saját boltom van (valaki csípjén belém!), és minden pillanat, amit a boltban tölthetek, boldoggá tesz. De még ha szereted is a munkádat, néha jólesik megfelekedni róla néhány órára.

A Carter által okozott kisebb összeomlásokat már el is felejtettem, hiszen minden újra tökéletes volt köztünk az elmúlt néhány napban. Már nem riad meg, ha belépek a szobába, és nem suttog a telefonjába, amikor kilépek a zuhany alól. Egy rendes asszony ilyenkor arra gyanakodna, hogy a párja megcsalja őt, de én nem. Csak követtem párszor, és megnéztem az SMS-eit.

Tényleg. Ne ítéljete el!

Gavin apámnál alszik, úgyhogy mihelyt hazaérek a munkából, becsomagolom a holmijait, aztán összekészülődöm a bulira. Még mindig hálás vagyok Liznek, amiért nem akar hagyományos lánybúcsút, ahol egy lánycsapat beszáll egy limuzinba, és elmennek a sztriptízklubba.

Hála istennek!

Tévézés ne essék, én is imádom betintázni, és elmenni női sztriptízklubba, de könyörgöm, férfibe? Az egyszerűen undorító. Voltatok már olyan sztriptízklubban, ahol csak férfiak vetkőznek? Ezek az olajozott testű, hosszú hajú, szteroidokkal felpumpált pasik ott ugrálnak előtted banános tangában, a képedbe nyomják a csípőjüket, és úgy csinálnak, mintha meg akarnák kefélni a lábadat. Undorító. Dörzsölte már egy ismeretlen izzadt férfi a farkát a térdedhez? Rosszul leszek, ha csak rá gondolok. És legyünk őszinték, a hímvesző nem a legszebb látvány a világon. Ha egy fickó, aki Olasz Csödörnek nevezi magát, olasz zászlóval díszített fecskét visel és a *The Jersey Shore* zenéjére táncol, miközben az egyik lábát a térdedre rakva a csípőjét riszálja és lóbálja a himbilimbijét... Na jó, azt hiszem, abba hagyom,

mert a végén Carter magzatpózban, a sarokban magamban motyogva talál rám, ahogy éppen az olasz péniszekről hablatyolok valamit, amit ő pennének hall majd, és nem fogja érteni, miért ríkatott meg a tészta gondolata.

Mint említettem, Liz semmi ilyesmit nem akart. Ő kibérelt egy szép partibuszt, és el akar menni néhány helyi borászatba. Biztos vagyok benne, hogy azért az este során látunk majd helytelen viselkedésre példát, de legalább nem romboljuk le egyetlen férfi önbecsülését sem azáltal, hogy a csomagjára mutogatva röhögünk rajta. Hacsak Drew úgy nem dönt (valami oknál fogva), hogy levetkőzik előttünk. Onnantól fogva nem vállalom felelősséget a tetteimért, és nem az én hibám lesz, ha sírni fog a végén.

Carter és én felöltöztünk és elkészültünk, beültettük Gavint az autóba, és elindultunk apámhoz, hogy ott hagyjuk nála. Amikor megálltunk a piros lámpánál, Carter levette egyik kezét a kormányról és a lábam közé, a csupasz combomra tette.

- Direkt azért vetted fel ezt a rövid szoknyát, hogy engem kínozz, igaz? - kérdezte halkán, hogy Gavin ne hallja meg a hátsó ülésen.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz - mondtam huncut mosollyal, miközben keresztbe raktam a lábaimat.

A mozdulattól a meleg keze feljebb csúszott a combomon, és az ujjai belopódtak a kirojtozott szélű szoknyám alá.

Nem hazudok, ha azt mondom, kicsit azért élvezem, hogy Carter és én nem egy műszakban dolgozunk. Szeretem a csendet és nyugalmat hét közben, meg hogy lehetek egy kicsit egyedül Gavinnel. Ez megkönnyíti az átállást az egyedülálló anyai létről a gyerelem apjával való együttélésre. Sok évet töltöttem egyedül úgy, hogy csak az enyém volt a fiam, hogy jó volt nem beleugrani valamibe, ami 180 fokos fordulatot jelentett volna a korábbi életünkhöz képest. De ettől még hiányzott Carter hét közben.

Pontosabban hiányzott hét közben a szex Carterrel.

Amikor az ember szexel egyszer, teherbe esik, aztán éveket vár, mire újra csinálja, és amikor végre *tényleg* újra kefél, az észbontó és finom, és jobb, mint találni egy fazék aranyat, egy egyszarvút és egy gyémántokat szaró koboldot a szivárvány végén, na, olyankor egy teljes hetet várni két ilyen csodálatos szexelés között, kínszenvedés tud lenni. Már az, hogy Carter keze a combomon volt, mocskos gondolatok sorát gerjesztette agyamban, olyan gondolatokat, amelyeket igazán nem lett

volna szabad gondolnom, most, hogy a fiunk ott ült a kocsis hátsó ülésén.

- Azt hiszem, hogy ma este le kell bonyolítanunk egy *sürgős telefonhívást* - mondta Carter, felvonva a szemöldökét.

Felnevettem, mert eszembe jutott, amikor először feküdtünk le egymással azóta, hogy azon a bizonyos főiskolai bulin elvette a szüzességemet, Gavin bekopogtatott a hálószobánk ajtaján az *újraegyesülésünk* (hangsúly az egyesülésen) legvégén, és megkérdezte, mit csinálunk, én meg ijedtemben hirtelen azt mondtam neki, hogy telefonálunk. Akkor jó ötletnek tűnt.

Carter kezére tettem a kezemet, és épp csak egy kicsit beljebb csúsztattam a szoknyám széle alá.

- Nagyon sok *telefonhívást* kihagytál a héten, amíg dolgoztál. Egyedül kellett elintéznem mindet. A *telefonomban* teljesen lemerült az aksi - ingereltem Cartert.

- Felvetted ezeket a *hívásokat*? Nagyon szeretném őket meghallgatni - mondta rám kacsintva, majd a figyelmét újra az útra szegezte, amikor a lámpa zöldre váltott.

- Ne haragudj, de az *üzenetrögzítőnek* is lemerült az aksija — tréfálkoztam.

- Biztos azért, mert ötmérföldes körzetben minden nagyobb háztartási gépből kivetted az akkumulátorokat, és beleraktad azokat a *telefonodba* - felelte Carter vigyorogva.

- Ne legyél féltékeny a *telefonomra*, amiért az több időt tölt velem a hét során, mint te - vigasztaltam megsimogatva a kezét.

- Nem vagyok féltékeny. Én is a *kézi PDA-mat* használtam - felelt Carter, mire a szememet forgattam.

- A te *kézi PDA*-d sehol sincs az én... *vezeték nélküli Vtech telefonomhoz* képest - böktém ki végül.

Egyáltalán miről is beszélünk most? Létezik olyan, hogy a célozgatások erőtlenné válnak?

- Tudom ám, hogy mit csináltok, amikor telefonáltok - szólalt meg Gavin a hátsó ülésről.

Tudjátok milyen az, amikor valaki hazugságon kap, és te fülig vörösödsz, és hirtelen gombócok lesznek a torkodban? Nos, az tízszer rosszabb, amikor a saját nyavalyás kölyköd veszi ezt észre, és néz rád úgy, mint ha azt mondaná: *te most szívatni akarsz?*

- He-he! Hát te meg miről beszélsz, kishaver? - kérdezte Carter

idegesen nevetgélve.

Carter rám nézett, én pedig rá, majd mindketten hátrafordultunk, és Gavinre néztünk. Még jó, hogy a következő piros lámpa megállított bennünket. Nem hiszem, hogy Carter képes lett volna a sávunkban tartani az autót. Őszintén szólva, az sem volt biztos, hogy *én* nem tépem fel a kocsi ajtaját, és ugrok ki belőle. FEDEZÉKBE!

Beszélnem kellett a fiamnak a madarokról és a méhekről, itt az autóban, apám felé menet. Eleve nem *értem* azt a kifejezést, hogy „a madarak és a méhek” Mégis, hogy tanítaná ez meg a gyereket arra, hogy mi a szex? Mikor látsz olyat, hogy egy szürke galamb meghúz egy fehérret, vagy hogy egy házi méh berakja egy poszméhnek? Jobb lenne, ha inkább azt mondanák „a marhák és a lovak”. Pont valamelyik nap hajtottunk el egy állattartó telep mellett, és az egyik marha épp a másikon ügködött, amikor Gavin így szólt:

- Jaj, de cukik, nézd, anya! Az egyik tehén megölelte a másikat!

Akkor nagyon könnyen elmagyarázhattam volna az egészet. Használhattam volna a helyes szakkifejezéseket is, úgymint pénisz, sperma és megtermékenyítés. Az mégiscsak egy állattartó telep volt, az isten szerelmére! Ilyesmi fél méterenként előfordul kecskék és disznók, tyúkok és kakasok között. Rengeteg példát sorolhattam volna fel. Mondjuk, akkor meg kellett volna válaszolnom azt a réges-régi kérdést, hogy melyik volt előbb, a tyúk vagy a tojás, pedig az a kérdés engem sem hagy nyugodni már régen. Most viszont valamilyen telefonos hasonlatot kellett kitalálnom. „Először ki kell húzni az antennát szép hosszúra, aztán megnyomod a megfelelő gombokat, hogy a másik telefonnak is legyen kedve a telefonáláshoz...

- Anyuuuu! Nem hallod? Azt mondtam, tudom kicsináltok, amikor telefonáltok - ismételte meg Gavin.

Persze, ismételd csak! Nyilván mindent meg akarsz tenni, hogy teljesen kiakadjunk. A GYEREK MAGA AZ ÖRDÖG.

Talán ha úgy teszek, mintha meg sem hallottam volna, elfeledkezik a kérdéséről. Bekapcsoltam a rádiót, és kétségbeesetten kerestem valami olyan dalt, amit ő is ismer, és el tudja énekelni a szövegét. Nagyjából.

Miért van ilyen kurva sok beszélgetős műsor este ötkor?

- Nahát, ez jó kis dal, Gavin! Ismered? - kérdeztem tőle eltúlzott lelkesedéssel.

Carter úgy nézett rám, mintha elment volna az eszem, ahogy

Kenny G hangja betöltötte az autót. *Kibaszott Kenny G! Miért nem voltál képes legalább egy olyan dalt szerezni, aminek van szövege? Nem tanultál semmit Michael Boltontól. Nagy hiba, Kenny. Nagy hiba.*

- Mindig bezárjátok az ajtót, amikor telefonáltok – folytatta Gavin.

Rohadj meg, Kenny G! Mindenkit álomba ringatsz, csak az én fiamat nem! EGYETLEN dologban voltál jó, de azt is elbasztad.

- Csókolóztok olyankor, igaz? - kérdezte Gavin.

Abbahagytam a Kenny G zenéjére bólogatást, és lekapcsoltam a IMG Lighter alkalmazást a telefonomon, miközben azt is észleltem, hogy Carter még mindig furcsán néz rám. Mintha sosem találkozniuk volna. Éppen Gavin figyelmét próbálom elterelni a megtermékenyítésről és a galambokat kúró méhekről!

- IGEN! - kiáltotta Carter. - *Pontosan* azt csináljuk. Csókolózunk. Semmi mást. Csak csókolózunk. Néha apa és anya bezárkózik, hogy csókolózhassanak. És... csak csókolóznak. Mi mást is csinálnánk ott összezárva?

- Hahaha! Két szerelmes pár, mindig együtt jár...

Ahogy befordultunk apám házához, kinyújtottam a kezemet, és megszorítottam Carter karját, hogy fogja be a száját. Gavin kikapcsolta a biztonsági övét, kikászálódott az autóból, és már rohant is az apám elé. Már nem is figyelt ránk. Apám felkapta őt, és odajött a kocsinhoz, Carter pedig közben kivette Gavin ottalvós táskáját a hátsó ülésről. Kiszálltam az autóból, és megkönnyebbülten felsóhajtottam, hogy a kis négyévesünk szexuális felvilágosításának végre vége.

- Szia, Papa! Anyu és apu be szoktak zárkózni, hogy csókolózzanak!
- újságolta izgatottan Gavin apámnak.

Apám némi fintorgás után gyorsan témát váltott.

- Megvan a *Gnómeó és Júlia*, ma este megnézhetjük.

Sajnos azonban Gavint még az olyan kerti törpékkel sem lehet eltéríteni a tárgytól, amelyek életre kelnek, és seggbekúrnak egy kisebb közösséget, amikor azok alszanak. Biztosan nem ez történik egy gyermekmesében, de az én elmémben igen. A kerti törpék ijesztőek. Komolyan azt hiszem, hogy miután az ember lefeküdt aludni, életre kelnek, és megerőszkolnak.

- Apu és anyu nagy zajt csapnak, amikor csókolóznak. Anyu folyton Istenhez beszél. Néha én is beszélek Istenhez. Kértem tőle egy kiskutyát és egy új óriáskerekű autót, de én rendes voltam, és nem kiabáltam vele,

ahogy anyu szokott. Mondjuk, még nem kaptam meg a kiskutyát.

Ezzel a végszóval elbúcsúztunk Gavintól, beugrottunk az autóba, és elhajtottunk. Majd az apám megküzd a madarakkal és a méhekkal, meg a tehenekkel és a tyúkokkal, meg a csókolózó lovakkal miközben a szeme előtt az Isten után kiáltozó lánya képe lebeg.

Negyedóra múlva megálltunk Liz és Jim háza előtt, és leparkolniuk az út szélén a legnagyobb partibusz mögött, amit valaha láttam. Liz azt mondta, hogy kibérelt egy kicsi és szerény járművet, amivel furikázhatunk, így nem kell azon aggódni, hogy kinek az estjét tesszük tönkre azzal, hogy arra kényszerítjük, ő legyen a sofőr. Nagyon úgy nézett ki, hogy Liznek egészen más fogalmai vannak arról, hogy milyen a kicsi és szerény. Abban a kocsiban elért volna egy egész futballcsapat, és még maradna hely.

- Épp ideje, hogy megérkezzetek, köcsögök! - kiabált Drew a bejáró tulsó végéről, azzal egy sört dobott Carternek.

Az aznap esti bortúra tiszteletére olyan pólóban volt, aminek a mellére egy dugóhúzó nyomtattak, ami alatt az állt: „KI FOGOM HÚZNI.”

Felmentünk a busz lépcsőjén, hogy csatlakozzunk a többiekhez, és észrevettük, hogy mindannyian jó úton járnak afelé, hogy berúgjanak. Mindenki, kivéve Lizt. Ő egyedül állt a busz végében, karba tett kézzel, bosszús arckifejezéssel. Ahogy rápillantottam, tudtam, hogy épp időben értem ide.

Hogy történhetett ez? Miért nem segített senki az én szegény barát-nőmön?

Otthagytam Cartert a busz elejében Drew-val, Jimmel és lemiyvel, én pedig a busz végébe siettem, és leültem Liz mellé.

- Ki tette ezt veled? - kérdeztem dühösen, amikor átkaroltam a vállát.

Liz rám nézett, és esküszöm, láttam, hogy remeg a szája széle.

- Minden rendben, nekem elmondhatod. Együtt megoldjuk - biztattam, miközben nyugtatólag, körkörösén simogattam a hátát.

Láttam, hogy megcsillan a remény a szemében, és tudtam, hogy most már rendben lesz. Akkor is segítenék neki, ha az lenne az utolsó dolog, amit teszek életemben.

- Az anyám! Ő volt az. Az egészet ő csinálta! - kiabálta dühösen.

Gyorsan a busz elejébe pillantottam, mintha Mrs. Gates puszta említése elég lenne ahhoz, hogy megjelenjen. Azt hiszitek, láttatok már

megszállottan készülődő menyasszonyt? Felejtsétek el! Mrs. Gates minden menyasszonyok szülőanyja. Ő a legnagyobb lagzináci a világon. A házassággal kapcsolatos összes létező hagyományt, régi mondát, rituálét és szokást ismeri, gyakorolja, és mindenkit arra kényszerít maga körül, hogy vegyen részt benne.

Az én szegény barátnőm most éppen egy fátylas hegyikristály tiarát viselt, a vállán keresztben átvetve széles selyemszalagot, melyen az állt: „LEENDŐ MENYASSZONY”, a selyemszalag alatt pedig egy pólót, amelyre egyenként becsomagolt nyalókák voltak közvetlenül a mellei fölé ragasztva, stratégiai megfontolásból. Fényesen csillogó, domború rózsaszín betűkkel az alábbi szavak álltak a pólón: „NYALHATSZ EGY DOLCSIÉRT.”

- A pokolba kerültem, a lánybúcsú részlegre - vicsorgott Liz.

Elkezdtem leszededetni róla a nyalókákat.

- Claire Donna Morgan, remélem, minden egyes nyalókáért, amit leszedsz róla, adsz egy dollárt a lányomnak!

Mintha csak egy filmben lettem volna. A limuzin hangszóróiból bömbölő zene hirtelen elnémult, a barátaink nevetése elhalt.

- Fuss! Menekülj innen! - suttogta hangosan Liz, és megpróbált ellökni magától.

Lassan felálltam, és bátor arckifejezést öltöttem magamra, ezzel is tudatván a barátnőmmel, hogy kiállók értünk. A hirtelen lánybúcsú-halál és közé fogok állni. Amikor azonban megfordultam, valaki teljes erőből nekem rontott.

- El tudod hinni, hogy az én kicsikém férjhez megy?! – visította Mrs. Gates, és mielőtt pislantani tudtam volna, a nyakamba dobott egy selyemszalagot, melyen az állt: „A MENYASSZONY TANÚJA”.

Szorosan magához ölelt, és elkezdett velem fel-le ugrálni, mintha csak egykori főiskolai szobatársak lennének, akik rég nem látták egymást. Körbevett az émelyítő White Diamonds parfümje illata, és azzal fenyegetett, hogy könnybe lábad tőle a szemem.

Míg az én családom inkább a *Roseanne* című sorozatból a Connor családra hasonlított, Alice családja a Brady Bunchra.

Bekokainozva.

Vagy be-LSD-zve.

Melyiktől lát az ember homályosan, nyalókákról éneklő nyulakat és kismacskákat és a szivárványon huncutkodó kiskutyákat?

- Claire, téged bízlak meg azzal, hogy a kislányom jól érezze magát

ma - mondta határozottan Mrs. Gates, azzal elhúzódott tőlem, és a kezembe nyomott egy darab papírt. - Ez a Liz számára készített kincsvadászat terve. Gondoskodj róla, hogy mielőtt véget ér az éjszaka, Liz megcsinálja a lista minden egyes elemét! Úgy hallottam, hogy ti, fiatalok, ilyesmiket szerettek csinálni mostanság.

Ne nézz a listára, ne nézz a listára!

- Nahát, ne csak állj ott, Claire! Olvasd fel a listát! - követelte Mrs. Gates izgatottan.

- Vegyél rá egy idegen férfit, hogy adja oda az alsónadrágját — morogtam, ahogy felolvastam az első sort.

Mrs. Gates úgy sikoltzott, mint egy kislány:

- Jaj, istenem! Ez olyan jó muri lesz!

Mély levegőt vettem, és visszanyeltem a hányást, ami már a torkomban volt, nehogy összehányjam a kezemben tartott papírt.

Ugyanakkor... ha nincs lista, nem kell guberálnunk sem a szemétben.

- És ne aggódj, készítettem listát mindenkinek! - mondta lelkesen Liz anyukája, és előhúzott egy marék papírt a táskájából, majd elkezdte szétosztani azokat.

Eltakartam a számat, miközben a listát böngésztem. Most már nem volt értelme hányni. Úgyse tudtam volna olyan ívben okádni, hogy a lista minden példányát elérjem.

Találj egy akcentussal beszélő fickót!

Ismerkedj meg egy férfival, akinek ugyanaz a családneve, mint a menyasszonynak, és készíts vele egy fotót!

Csókolózz valamelyik koszorúslánnyal!

Azt hiszem, ehhez jobb lenne, ha most innék valamit.

- Mrs. Gates, ma este igazán ragyogóan néz ki, mondtam már? - mondta kedvesen Jim, aki hátulról megközelítette jövődöbeli anyósát, és átkarolta a vállát.

- Ne is próbáld elterelni a figyelmemet, James! Számodra is van itt valami - felelte, azzal elővett egy baseballsapkát, melyen a „VŐ-LEGÉNY” szó állt, és Jim fejébe nyomta.

- Elnézést! Ha már többen nem jönnek, akkor szeretném, ha mindenki helyet foglalna, hogy elindulhassunk - dugta be a fejét az ajtón a buszsofőr.

- Nos, akkor azt hiszem, itt az ideje, hogy én is induljak - mondta

Mrs. Gates, de csak állt, és egy tapodtat sem mozdult a helyéről.

Körbehordozta a tekintetét mindenkin, várva, hátha valaki könyörögni kezd, hogy maradjon és csatlakozzon hozzánk.

Senki nem szólalt meg.

Senki nem is mozdult. Felhangzott egy kényszeredett köhintés, talán a sofőrtől.

- Rendben... akkor... érezték jól magatokat, gyerekek! - szólalt meg végül Mrs. Gates, és elindult a busz ajtaja felé. - Jaj, istenem majd' elfelejtettem a legfontosabbat!

Megfordult, és visszaroht Lizhez. Mindenki halkán felmordult. Mrs. Gates megállt a lányával szemben, belenyúlt abba a hatalmas bőröndbe, amit ő táskának nevezett, és előhúzott egy hímveszőt. Jobban mondva, „*hímvesző alakú terméket*”. Temérdek ilyen terméket vett még elő, olyasmiket is, amikről nem is tudtam, hogy létezik belőle pénisz alakú is. Ezek után ki kell mosnom a szememet, ha arra gondolok, hogy Liz anyukája belép egy boltba, és megveszi az alábbi cikket: egy pénisz alakú cukorkából készült nyakláncot, egy pénisz alakú vizes palackot, egy pénisz alakú cumit, amiről úgy gondolta, hogy az én nyakamba kell kötnie.

Igen, biztos, hogy nagyon előkelő leszek így egész este.

De még nem végzett ám, dehogysis! A következő tárgy, amit előhúzott a varázscilinderéből: pénisz alakú száraztészta. *Ez most komoly?* Mégis, mi a szart kezdjük egy partibuszon egy zacskó pénisz alakú tésztával? Nem fogunk megtölteni egy fazekat vízzel, amit a busz végében lévő apró WC-ből veszünk, hogy felrakjuk a motorra forralni, és főzzünk egy kis sajtos makakukit.

Mrs. Gates átnyújtott Jennynek egy doboz pénisz alakú gumicukrot, amit Drew azonnal fel akart bontatni vele, mert hallani akarta, ahogy azt mondja: Ez a pénisz olyan finom!

Végül, de nem utolsósorban, átnyújtott mindenkinek egy, más-más színű gumiból készült, pénisz alakú kupakkal ellátott tollat. Mert hiszen, valamikor az éjszaka során előállhat olyan vészhelyzet, amit csak úgy tudunk megoldani, hogy valakinek le kell írnia valamit, amihez csak péniszkupakos tollat használhat.

Meg kéne nézmem a kincskereső listámat, lehet, hogy rajta is van. Mrs. Gates úgy nézett ki, mint egy perverz Mary Poppins, ami kor az egyik pénisz alakú tárgyat a másik után húzta elő a táskájából. Már azt vártam, hogy előkerüljön egy pénisz alakú lámpa vagy ruhafogas.

Amikor végre kiürítette a csupa pénisz táskáját, leszállt a buszról, és mindannyian megkönnyebbülten sóhajtottunk fel. Aztán letéptünk magunkról minden selyemszalagot, fátylat, kalapol és egy dolcsiért nyalós ruhadarabot.

Drew töltött mindenkinek egy kupica Tequila Rosét (természetesen pénisz alakú poharakba), és kiosztotta.

- Mi ez a buzivíz? - kérdezte Jim, miután megszagolta a sűrű, rózsaszínű folyadékot a poharában.

- Olyan a szaga, mint az epres tejnek - mondtam előregörnyedve.

Nem tudom, más hogy van vele, de a tej és a szesz valahogy nem úgy hangzik, hogy passzolnának egymáshoz.

- Az íze is olyan. És nagyon jó cucc. Úgy gondoltam, érdemes valami csajos piával indítanunk az estét, hogy senki ne dőljön ki az első órában - magyarázta Drew.

Egyetértően bólintottunk. Senki nem akart elsőként hányni. Mind a hatan beültünk a busz végébe, a félkör alakú bőrkanapéra. A magasba emeltük a poharainkat, majd amikor azok a félkör közepén találkoztak, koccintottunk.

- Szeretnék tósztot mondani - mondta Drew. - Emelem poharam rátok, magamra... basszátok meg, inkább csak magamra!

Felhajtottuk az italokat, a busz pedig elindult, és elhúzódott az útpadkától.

6.

Akció a hátsó ajtónál

TE JÓ ISTEN! MI EZ A ZAJ? MI EZ A ZAJ?? *Mintha valaki egy megafonnal üvöltene a fülembre.*

Hangosan felnyögtem, a másik oldalamra fordultam, és a fejemre húztam a takarót, nehogy szétrobbanjon. *Édes Jézus, mit műveltem én tegnap este?*

- CLAIRE! Csapd le azt a kibaszott ébresztőórát!

Liz kiabálására (az ajtó túloldaláról) összerezzenem. Lehúztam a takarót a fejemről, épp csak annyira, hogy résnyire nyitott szemmel az ébresztőórára pillanthassak. Való igaz, hogy a zaj, ami azzal fenyegetett, hogy bevérzik tőle a fülem, a komódunkon álló kis mocsokból jött, a szoba túlsó végéből.

Az óra a villogó számlapjával, a fényes számaival és a szaggatott hangú berregésével mind azt érezteti, hogy elítél engem. Szinte hallom is: tequila, rövidkek, vodka, karaoke, idióta vagy!

- Carter — motyogtam.

Jézusom, olyan a hangom, mintha lenyeltem volna egy vödör sódert. De úgy is éreztem magam.

- Carter - mordultam újra. - Csapd le az ébresztőt! - Résnyire nyitott szemmel, olyan lassan, ahogy csak tudtam, elfordítottam a fejemet, és észrevettem, hogy mellettem üres az ágy. - A francba!

Kidugtam a kezem a gubómból, és megragadtam az első kezem ügyébe kerülő dolgot az éjjeliszekrényen - egy vibrátort, amire póráz volt kötve. Elég szomorú, hogy idáig jutottam, hogy már az ilyesmi sem hoz zavarba. Keresztülhajítottam a szobán, és a hatalmas rózsaszín gumifütykös meg a gyémántmintás póráz nekicsapódott az ébresztőórának. El is hallgattatták.

A tegnap estéről kisebb emlékfoszlányok villantak be megzápult agyamba, amiktől azt kívántam, bárcsak lobotómiát végeztethetnék magamon.

Tényleg a „Like a Virgin” énekeltem egy borászatban? És miért

nincs rajtam alsónemű?

Összeszorított szemekkel (hogy az ablakon besütő szikrázó napfény ne lobbantsa a retinámat lángra) kikászálódtam az ágyból, és magamra kaptam egy leggings-et, ami összegyűrve hevert a földön. Kivánszorogtam a hálószobából, és beléptem a nappaliba.

- Hé, Claire mackó! Te élsz? - kiáltotta Drew a kanapéről, ahogy szétfeszítettem a szememet, és beintettem neki, amiért olyan vidám, és nem másnapos.

Hogy lehetséges ez? Sokkal többet ivott, mint én. Azt hiszem. És miért van a mi nappalinkban? Bérleti díjat fogok szedni ettől a seggfejtől.

A Drew arcán elterülő idegesítő vigyorra meredtem, és egy újabb emlékkép rohant meg tegnap estéről, miközben odaléptem a konyhaasztalhoz, és kihúztam egy széket.

- Miért emlékszem úgy, hogy valahová odapisiltél itt a házban? - kérdeztem a sóderes hangomon, amiről azt reméltem, hogy csak a kiabálástól és az énekléstől ilyen, nem pedig azért, mert hánytam, csak már nem emlékszem, hogy hová. - Ebbe a székbe pisiltél? - kérdeztem dühösen, felemelve a fenekemet a szék párnájáról.

- Igen, abba a székbe pisilt - felelte Liz, amikor kilépett a konyha melletti mosókonyhából.

- A picsába, ez olyan, mintha lenne egy kiskutyánk! - morogtam, azzal felkeltem, hogy a konyha közepén álló sziget melletti egyik bárszékre üljek át.

- *Annyira* nem pisiltem össze - reklamált Drew, amikor belépett a konyhába, és látványosan a kérdéses székre szegezte a tekintetét.

- Az sincs rendben, ha csak egy kicsit pisilted le, Drew! - kiabáltam.

Közben felvettem a szem aszpirint és a pohár vizet, amit Liz készített ki nekem a sziget pultjára. Bedobtam a tablettát, és lehajtottam az egész pohár vizet.

Halk zene szólalt meg valahol, és rájöttem, hogy a táskám énekl az *Öreglányok* című sorozat főcímdalát. Lizből és Drew-ből mögöttem kitört a nevetés, ahogy a sziget végében lévő táskám után nyúltam, és a nevetésükből rájöttem, hogy egyikőjük megváltoztatta a csengőhangomat. Beleáramtam magam a táskámba, hogy megtaláljam azt az átkozott telefont, mielőtt az a kurva dal egész napra a fülembé mászik.

..traveled down the road and back again. Your heart is true; you 're

a pal and a confidant... ”

Az ujjaim végre rátaláltak a zaklató telefonra, és még mielőtt kivettem volna a táskámból, gyorsan fel is vettem, hogy elhallgattassam.

- Halló - szóltam bele, majd Liz és Drew felé fordultam.

Rájuk meredtem, és azt kérdeztem tőlük némán: *Mi a fasz van?* Ettől csak még jobban nevettek.

- Nahát! Nem gondoltam volna, hogy ilyen korán felébredsz a tegnapi éjszaka után.

Carter hangja elfeledtette velem, hogy az úgynevezett barátaim valami idióta dalt raktak a telefonomra, és innentől folyton azt fogom dúdolgatni.

- Szexeltünk tegnap este? - kérdeztem minden szégyenérzet nélkül, amiért nem emlékszem a dologra. Általában szeretem tudni, hogy miért ébredek nadrág vagy alsónemű nélkül. Én már csak ilyen kíváncsi vagyok.

- Mielőtt vagy miután hazaértünk? - kérdezte.

- Uh, mindkettő megvolt?

Carter felsóhajtott.

- Azt hiszem, ahhoz még nem vagy magadnál eléggé, illetve nem vagy elég józan, hogy megbeszéljünk, hogyan szexeltünk, mielőtt hazaértünk. Utána... nos, azt hiszem, szexelni akartunk, amikor levettem a ruhádat, te pedig lehánytál.

- Jaj, ne haragudj! - sajnálkoztam szégyenkezve.

- Az én hibám. Nem lett volna szabad összeismertesselek Drew-val - felelte tréfálkozva.

- Lepisilte a székünket - panaszkodtam, miközben a kétujjas, szemre mutogató köszöntéssel fenyegettem Drew-t.

- Te meg lehánytad a pöcsömet - felelte Carter kifejezéstelen hangon.

- Na jó, te nyertél - feleltem sóhajtva. - És hol vagy most?

- **HAVÉR! HADD MESÉLJEM EL NEKI AZ AKCIÓT A HÁTSÓ AJTÓNÁL, A BUSZON!** - lépett oda hozzám Drew, és kiabált bele a telefonba.

Az arcomra kiült a rettenet, úgy fordultam Drew felé.

- Te meg miről beszélsz? - kérdeztem. - Carter, mi a faszról beszél Drew? - Belevisítottam a telefonba. - Jézusom, hagytam, hogy te... mi...

TE JÓ ISTEN, A BUSZON CSINÁLTUK, A BARÁT A I N K ELŐTT?

Ekkor már mindenki nevetett körülöttem. Liz úgy előregörnyedt a

hisztérikus röhögéstől, hogy a földre esett. Drew a pultra dőlve a könnyeit törölgette a szeméből, és Carter is röhögött a vonal túlsó végén.

- Nem! Nem az történt, amire gondolsz. Bár az igaz, hogy egyre csak azt hajtogattad, hogy „Gyerünk, rakd be nyugodtan a seggembe” De úgy gondoltam, hogy ezt a döntésedet nem teljesen tiszta fejjel hoztad meg. Mondd, hogy legalább arra emlékszel, hogy bementünk együtt a WC-be - könyörgött Carter.

A pultra könyököltem, és a tenyerembe támasztottam a fejemet. Lehunytam a szememet, és próbáltam felidézni a WC-beli randevúnkat, amiről Carter beszélt.

A harmadik borászat után visszaözönlött mindenki a buszba, kissé hangosabban és sokkal részegebben. Carter lehuppant a bőrülésre, és magához húzott engem is, egész addig, amíg végül elterültem rajta, és a mellemet a mellkasának nyomtam. A két kezébe fogta az arcomat, és amikor elindult a busz, és a barátaink elkezdtek kiabálni, és kényelembe helyezték magukat a busz elejében, hozzám hajolt, és megcsókolt. A nyelve lassan utat talált az ajkaim között, és elkalandozott a számban, amitől pillangók keltek szárnyra a gyomromban, és forróság terjedt szét a lábam között. Néhány perc múlva elhúzódott tőlem, én pedig finoman nyüszítettem a veszteség miatt.

- Nem akarsz kimenni a WC-be? — kérdezte Carter felvont szemöldökkel.

- Nem, most nem kellpisilnem - feleltem, és felé hajoltam, hogy újra megcsókolhassam.

Olyan fincsi volt, mint a bor, a napfény és a kiscicák.

- Nem úgy értem, hogy WC-zni menjünk a WC-be. Azért menjünk, hogy berakhassam neked - mondta nevetve és horkantgatva.

- Te olyan romantikus vagy. Mondd még egyszer! - feleltem, nagy szempilla-rebegtetés közepette.

Carter a vállam fölött a többiekre pillantott, aztán vissza rám.

- Komolyan mondom. Senki nem figyel. Simán kiosonhatnánk a WC-be, senki nem venne észre minket. Gyors leszek.

- Aha, tényleg, folytasd csak! Ez annyira izgató - feleltem monoton hangon.

Carter magához húzta az arcomat, és összecsattant a számk. A nyelvével végigsiklott az alsó ajkamon, majd újra bedugta a számba. Az

egyhetes száműzetés fájdalma, amíg ellentétes műszakokban dolgoztunk, most mindennél élesebben hasított belém, ahogy egyre mélyebbre hatolt a nyelvünk, és én gyakorlatilag Carter ölében ültem.

Carter keze végigcsúszott az oldalamon, végigsimította az egyik mellemet és a csípőm vonalát, hogy aztán megmarkolhassa a fenekemet, és magához húzhasson. Elhúzódott ajkaival a számtól, és elkezdte nyitott szájjal végigcsókolgatni a nyakamat és a kulcscsontomat, míg azt nem éreztem, hogy elolvadok itt a buszon. Finoman a nyakam oldalát harapdálta, és a nyelvével simogatta a bőrt. Ekkor már úgy lihegtem, mint egy kutya, és tudtam, hogy nem húzom sokáig, hogyha így folytatja, lelököm a padlóra, és itt fogunk dugni mindenki előtt.

- Rendben, nyertél! Gyerünk a WC-be, most azonnal - hörögtem részeg, vágtyól reszelés hangon.

Gyorsan felpattantunk, és botladozva az apró mosdó felé vettük az irányt, ami pont szemben volt velünk. Távolról még hallottam, ahogy egyik lány felkiáltott, hogy „Jaj, ne, nekem pisilnem kell!”, aztán magunkra csuktuk az ajtót, és a retesszel szerencsétlenkedtünk. A mosdó körülbelül akkora volt, mint egy repülőgépen, így mozgásterünk gyakorlatilag nem volt. Carter teste a hátamnak préselődött, és elkezdte a nyaka márt csókolgatni és szívogatni, miközben én hiábavalóan próbáltam bezárni azt a hülye reteszt.

- Nem bírom bezárni ezt a kurva ajtót! - mérgelődtem, de kéjesen nyögdecselve, mert közben Carter a derekamát simogatta, majd a kezei felcsúsztak, és megmarkolták a melleimet.

- Le van szarva. Szerintem amúgy is automatikusan bezáródik. Az a retesz úgyis csak arra való, hogy az ajtón kívülről jelezze, hogy „foglalt”, vagy valami ilyesmi. Már úgyis mindenki tudja, hogy itt vagyunk mondta Carter, és a melleimet kezdte masszírozni.

Egyszerre mozdulva elfordultunk, hogy a mosdókagylóra támaszkodhassak, és Carter felemelhesse a szoknyámat. A busz egy hirtelen fékezése miatt előreestem, és bevertem a vállamat a mosdókagyló fölötti falba.

- A picsába! - kiáltottam föl. - Ez veszélyes lesz így.

Carter keze újra végigsiklott az oldalamon, és elidőzött egy különösen csiklandós ponton, mire felnevettem.

- Ezen nem nevetned kéne. Ez elvileg finom és izgató - jelentette ki, és végigsimított a combomon, majd azonnal elindult fölfelé, közben feltűrve a szoknyámat a csípőmre.

- Ó, hidd el, nagyon is izgató - feleltem továbbra is nevetve, miközben a busz felgyorsított, mi pedig hátraestünk.

Carter a WC-re zuhant, én pedig egy hangos puffanással az ölébe-

- Na jó, lehet, hogy volt már ennél jobb ötletünk – mondtam nevetve, azzal megpróbáltam felállni de a busz éppen kanyarodott és mi mindketten bevertük a bal vállunkat a falba, közvetlenül az apró ablak alatt.

- Az istett verje meg! Akkor is keféliünk itt egyet, ha BELEPUSZTULUNK! - jelentette ki Carter, azzal eltolt magától, hogy fel tudjon állni mögöttem.

- Carter, bele FOGUNK pusztulni. Apámnak majd azt kell mondania a barátainak, hogy a lánya egy partibusz WC-jében halt meg, a csípőjére tolt szoknyában. Ez így nem oké!

A busz útvonala kiegyenesedett, és a busz egyenes, nem halálos sebességet vett fel. Egy gyors pillantás az ablakon túlra meggyőzött minket arról, hogy hosszú, egyenes autópályaszakaszon vagyunk.

- Biztos, hogy senki nem láthat be ide? - kérdeztem pánikba esve, mert éreztem, hogy Carter kezei felcsúsztak a combom hátulján, és néhány centire lehúzta a bugyimat.

Hallottam, ahogy lehúzta a cipzárját és a ruhája anyagának suhogását, majd mielőtt kitalálhattam volna még egy okot, hogy miért is nem olyan jó ötlet ez, az egyik keze előrecsúsztott a lábaim közé, és az ujjait végighúzta a nedves altestemen. Azóta vágytam erre, hogy először tette rá a kezét a csupasz combomra még az autóban, korábban. Most, hogy egy hete először így nyúlt hozzám, kihajítottam minden ésszerűséget az ablakon - amin biztos voltam, hogy nem láthat be senki.

- Senki nem láthat meg minket - suttozta Carter a fülembé, gyakorlatilag olvasva a gondolataimban, miközben a két ujját belém mártotta, és sima, kemény farkát a farpofáim között húzogatta föl-le. - Ez az ablak különleges üvegből van. Amikor becsukod az ajtót, bekapcsol egy rendszer, amitől mi kilátunk, de be nem lát senki. Jim mesélte korábban.

Carter egyre csak ki-be húzogatta az ujjait kízó lassúsággal, mintha csupán a busz szexuális jellegű biztonsági extráit ismertetné.

- Szent isten! - nyögtem, ahogy kihúzta az ujjait, és a csiklómát kezdte körkörösén simogatni.

Azt hiszem, hogy odakintről dudaszót és kiabálásokat hallottam, de akkor már az sem érdekelt volna, ha megálltunk volna egy

pihenőhelyen, és az emberek pattogatott kukoricát rágcsálva bámulnak be az ablakon.

- Bassza meg, nagyon kívánlak! — mondtam Carternek, azzal az egyik kezemmel elengedtem a mosdókagylót, és hátranyúltam, hogy belekapaszkodjak a csípőjébe és még szorosabban magamhoz húzzam.

- Igazán csinálhatnál nekem egy másik gyereket — mormogtam részegen.

Carter felnevetett, előhúzott egy óvszert a farmerja hátsó zsebéből, és a fogával feltépte a kis tasakot.

- Szerintem ezt nem mondod komolyan - mondta, miközben a fenekemet simogatva felhúzta a gumit.

- Kit érdekel, hogy komolyan mondom-e? A bor és a vodka komolyan gondolja. Márpedig azok MINDIG komolyan beszélnek. Nyomd belém a magvadaaaaaat!

Horkantottam és pislantottam néhányszor, hogy megállítsam a kis helyiség forgását.

Carter mindkét kezét a csípőmre helyezte, és éreztem a farka hegyét a hüvelyem nyílásánál. Hangosan felnyögtem, és Carter nevetve gyorsan a szám elé kapta a kezét.

- Ne olyan hangosan, drágám! Mindenki meghallja!

Elhúztam Carter kezét a számról, elég időre ahhoz, hogy még több értelmetlenséget beszélhessek, miközben Carter lassan belém hatolt.

- Rakd be a seggembe!

- Nem fogom betenni a seggedbe - morogta Carter fojtott hangon, ahogy egyre mélyebbre hatolt bennem.

- Na gyeriünk, tudom, hogy te is ezt akarod! - nógattam Cartert hangosan.

Kezét újra a számra tapasztotta, és a nevetésem kéjes nyögésekké alakult, ahogy tövig belém tolt a szerszámát, majd ott tartotta.

- Tudnod kéne, hogy én, mint pasi, eleve úgy vagyok bekötve, hogy mindig be akarom rakni a seggedbe. Remélem, holnap értékelni fogod, hogy most mekkora önuralmat gyakorlok - lihegte Carter, ahogy lassan ki-be mozgott bennem.

- Ha most kopogtatnál a hátsó ajtómon, tuti beengednék - kuncogtam. Carter újra leállt, vett néhány mély levegőt, hogy megnyugodjon. - De vigyázz ott hátul, mert van egy rozoga lépcsőfok. Nehogy bezuhanj a hátsó ajtón!

Carter próbált nem nevetni, ahogy egyre erősebb tempóra kapcsolt,

nekilökdösve a csípőmet a mosdókagyló szélének. A spermiumok és a hátsó kapum előtti veranda gondolata el is szállt az agyamból.

- A picsába, miért kellett felhoznod, hogy rakjam a seggedbe? Így nem fogom sokáig bírni - panaszkodott Carter, miközben próbált lelassítani.

- Csak fogd be a szád, és folytasd! Túl részeg vagyok ahhoz, hogy ez most érdekeljen, és jó lenne, ha ezt értékelnéd! - kiabáltam a kezébe, amit még mindig a szám előtt tartott.

A dudák távoli hangja még mindig beszűrődött a tudatomba, amikor Carter káromkodva egyre gyorsabban kezdett mozogni bennem, míg végül úgy ment keresztül a testén az orgazmus, mint egy tehervonat.

A keze lehanyatlott a számról, és a karjaival mellettem kétoldalt a mosdókagyló szélének támaszkodott, a fejét a nyakam oldalába temette. Egy elnyomott kiáltással elélezett, én pedig még szorosabban fogtam a mosdót, nehogy felboruljunk.

Néhány percig csak álltunk és ziháltunk, majd kihúzta belőlem a szerszámát, és megigazítottuk a ruháinkat. Gyorsan megcsókolt, és ígért nekem öt saját orgazmust fizetség gyanánt, aztán kinyitottuk az ajtót, beleptünk a busz utasterébe.

Minden barátunk ott állt, minket tapsolva és éljenezve. Ekkor realizáltuk, hogy a busz nem mozog, és egy rendőr áll a többiek mögött, a mellén összefont karokkal.

Te jó isten, letartóztattak bennünket? - kérdeztem Cartert.

Mért nem emlékszem arra, hogy börtönbe vonultam? Most akkor a köcsögje vagyok valakinek, vagy sem?

- Nem - nevetett Carter. - Csak megbüntettek közszeméremérted. Jim nem magyarázta el rendesen a WC-ajtó működését. Emlékszel arra a kis retesze, amit eltoltál? AZ VOLT AZ, ami elsötétíti az ablakot, hogy ne lehessen belátni. Hoppá!

Drew felnevetett, és észrevettem, hogy elég közel araszolt hozzám ahhoz, hogy a fülét az enyém mellé tehesse, és hallja, amit Carter mond. Arrébb löktem, amikor rájöttem, mit csinál.

- Hahaha! Érted, Claire? Akció a hátsó ajtónál? A mosdó ajtajáról beszéltem. Vagy lehet, hogy rólad? Amikor Carternek azt üvöltötted újra és újra, hogy dugjon seggbe? Hmm, nem is tudom. Mindkét lehetőség rendkívül szórakoztató, ha belegondolok! - mondta Drew

nevetve.

Ó, te jó isten! Ennél már nem lehet rosszabb ez a nap.

- Na mindegy, csak azért hívtalak, hogy tudjam, még élsz. Ahogy látod, végül mindenki nálunk kötött ki, és ott aludtak, mert ott állt meg először a busz. Jim hazavitte ma reggel Jennyt, hogy lezuhanyozhasson, Liz és Drew pedig maradtak, nehogy belefulladásodba, vagy ilyesmi. Én éppen apádhoz megyek, hogy elhozzam tőle Gavint, aztán pedig a szüleimmel találkozunk, és együtt ebédelünk. Változott egy kicsit a menetrend, mert nem hozzánk jönnek. Kibéreltek egy kisebb termet az Oberlin Innben, ahol megszálltak. Meg akarják hívni apádat, Drew-t, Jennyt, Lizt és Jimet is, és nem akartak a terhünkre lenni ezzel.

Gyorsan elbúcsúztam Cartertől, és kirúgtam Lizt és Drew-t a házból, hogy lezuhanyozhassak, és végre újra embernek érezhessem magam.

Remélhetőleg ezzel nem is marad a tegnap esti kínos viselkedésemből semmi.

7.

Tepsiszájú ribanc

REKORDIDŐ ALATT LEZUHANYOZTAM felöltöztem és elértem az Oberlin Inn recepciójára. Már nem büzlöttem és nem volt állott piaszagom, de az biztos, hogy még mindig szarul néztem ki. A recepció pultja mögötti tükörben megláttam magamat, ami megerősítette a gyanúmat.

- Olyan öregnek látszol ma, anyu - szólalt meg Gavin, ahogy kéz a kézben befordultunk a sarkon, és mentünk tovább, át az előtéren. - Mint egy öreg néni nagy szemgolyókkal.

- Nahát, koszi! Én is szeretlek téged - morogtam.

Cartert felhívták a munkából, hogy töltsön ki egy formanyomtatványt, ami ahhoz kellett, hogy Gavinnak is járjon az orvosi ellátás, szóval, miután elment Gavinért az apámhoz, és elhozta őt hozzám, berohant a munkahelyére, azzal, hogy majd találkozunk a szállodában.

Igen, pontosan erre vágyom. Egyedül belépni az oroszlán barlangjába.

Gyorsan felhívtam Drew-t és Jennyt, és megkérdeztem, hogy felvehetném-e őket a szállodába menet, lelki támasz gyanánt. Beszéltem Carter szüleivel párszor telefonon, mióta összeköltöztünk, de először találkoztak velem és Gavinnal személyesen. Rettenetesen izgultam, hogy jó benyomást tegyek rájuk. Homlokegyenest az ellenkezőjét képviselik annak, amihez én szoktam. Soha nem káromkodnak, csak különleges alkalmakkor isznak, és szinte biztos, hogy soha nem hánytak senki ölébe egy kocsmatúrázós éjszaka után. Ám mivel Mr. és Mrs. Ellis már ismerte Drew-t, és még nem tiltották el Cartert attól, hogy vele barátkozzon, gondoltam, velem sem lesz gondjuk.

- Még mindig nem akarom elhinni, hogy nem emlékszel arra, hogy leüvöltötted azt az öreg nénit a parkolóban. Feledhetetlen volt! - suttogta Drew mögöttem, ahogy beléptünk a különterembe, és megláttuk, hogy Carter és a szülei egy pincérrel beszélgetnek.

- Olyan boldog vagyok, hogy letöltöttem az *Öreglányok* zenéjét közvetlenül ezután! - felelte Jenny Drew-nak.

- Az igazán zseniális ötlet volt — válaszolta Drew.

A szememet forgattam, és próbáltam nem a múlt éjszaka történteire gondolni, amiknek a részleteivel Drew és Jenny traktált idefelé jövet. Vannak dolgok, amiket jobb elfelejteni, vagy veszni hagyni a részeg ködben, és soha többé nem emlegetni.

Ahogy beléptünk a különterembe, Carter felénk fordult, és elkapta a pillantásomat. Hirtelen már nem is akartam megölni a mögöttem lépdelő két embert. Egy pillanatra minden elfelejtődött, amikor rá néztem.

Meg tudom csinálni. A szülők szeretnek engem.

Carter kimentette magát, és odasietett hozzánk. A karjába kapta Gavint, és puszikkal borította az arcát, aztán kinyújtotta a kezét, és megfogta a kezemet. Magához húzott, és lágyan szájon csókolt.

- Mmmmm. Már nincs is hányás és kétségbeesés íz - suttogetta tükös mosollyal, amikor elhúzta tőlem az arcát.

- Majd emlékeztess, hogy többé ne hívjalak fel részegen egy gyors numerára! - feleltem gúnyos ingerültséggel.

- Ne aggódj - mondta Carter, aztán lassan megfordult és a szülei felé húzott. - Ha te így hívod az embert egy gyors numerára, akkor soha többé nem veszem föl a telefont a konyhában, ha éjjel kettőkor hívsz a nappali másik végéből, a hálósobából. A farkam nem bírna el még egyszer ilyen megvetést. Vagy mondjam inkább, hogy *ki-vetést*?

Drew és Jenny röttyögni kezdtek mögöttünk.

- Na jó, köpjétek ki szépen a maradékot, aztán soha többé nem beszélünk arról, hogy mi történt a múlt éjjel. Mindannyian úgy teszünk, mintha nem történt volna semmi - jelentettem ki határozottan.

Carter a derekam köré fűzte a karját, és magasabbra emelte Gavint.

- Ezzel kapcsolatban - szólalt meg Drew bátorítalanul - jó lenne, ha megnéznéd a Facebookodat, ha lesz egy perced.

Tátva maradt a szám, és csak bámultam Drew után, aki utat tört magának, és Madelyn és Charles elé vonszolta Jennyt, hogy üdvözléjk és megöleljék őket. Alig figyeltem arra, hogy Drew bemutatta Carter szüleinek Jennyt. Mielőtt feleszmélhettem volna, minden szem rám és Gavinre szegeződött.

- Köszönj szépen a nagyszüleidnek, Gavin! - nógatta Carter a fiunkat.

- Sziasztok, én Gavin vagyok. Ha tízéves leszek, ihatok sört és

lennyírhatom a füvet - jelentette ki mosolyogva.

Nincs is jobb annál, ha valaki így megtöri a jeget.

- Nahát, milyen aranyos... - mondta Madylyn olyan hangon, amiből sütött, hogy szerinte Gavin minden, csak nem aranyos.

- Örülök, hogy végre megismerhetjük egymást, Clarissa - szólított meg Charles szórakozottan, miközben Jenny fenekét bámulta, aki lehajolt, hogy fölvegye az elejtett szájfényét.

- Apa, az ő neve *Claire* - emlékeztette Carter halkán az apját, bocsánatkérő pillantást vetve rám.

Miközben Gavint és engem magához ölelt Carter családja néhány illetlen ölelés és levegőben elcsattant puszi erejéig, én semmi másra nem bírtam gondolni, mint arra, hogy vajon mit rakhattam ki a Facebookra. Az a tény, hogy Carter anyja tutira gyűlöl azóta, hogy meglátott, az apját pedig túlságosan leköti a barátnőm feneké ahhoz, hogy megjegyze a nevemet, egy kicsit sem idegesít. Ha felraktam egy képet a Facebookra a mellemről, akkor úgyis levetem magam egy hídról, szóval, a megvetésük mit sem számít.

Normális esetben én határozom meg, hogy ki és milyen vagyok. Szeretem jól érezni magam, és szeretek néha megbolondulni, és amikor ez megtörténik, olyankor rendszerint az alkohol is szerepet játszik. Nem iszom, amikor vezetek, és nem költöm a pénzem kurvákra meg drogra. Nem költöm el minden héten a teljes fizetésem arra, hogy megtöltsék egy egész bevásárlókocsit Jack Daniels palackokkal, mint Nicolas Cage tette a *Las Vegas, végállomás* című filmben. Néha viszont a gyanús ügyleteim kikerülnek a világ elé a Facebookra, vagy az én, vagy a barátaim hülyesége folytán. Rendszerint ez csak egy kicsit kínos, és hónapokig nevetünk rajta később. Néhány napja azonban, pillanatnyi elmezavar következtében, ismerősnek jelöltem Carter anyját, meg még néhány családtagját a Facebookon. Tényleg vigyáznia kellene rám valakinek mindig, amikor valamilyen közösségi oldal közelébe kerülök. Kellene valaki, akinek az lenne az egyedüli dolga, hogy mellém ül, és olyasmiket mond, hogy „Ezt NE írd ki”, meg hogy „Komolyan meg kéne fontolnod, hogy visszavond a bejelölést, hogy rajta vagy azon a képen”, vagy, hogy „Nem, *a fasz* nem rímel az *ízletessel*, és ne hidd azt, hogy jól megy a verselés, amikor részeg vagy, bármit is mondjanak mások”, vagy azt, hogy „Az a megjegyzés egész jól hangzik, amíg a csaj képe alá nem írod. És különben sem így kell írni azt, hogy *faszszopó ribanc*”

Néhány percnyi könnyed csevej után Madelyn és Charles elrabolták Gavint, és máris kényeztetni kezdték, megengedték neki, hogy bármit rendeljen az étlapról, legyen az akár öt különböző desszert. Drew-ra meredtem, miközben Carter mögém lépett, és átölelte a derekamat.

- Mi a francért kell megnéznem a Facebookomat? - kérdeztem szinte visítva Drew-tól. - Mibe hagytál belekeveredni?

- Nos, a *punci* szó több tegnap éjszakai bejegyzésedben is szerepel - tájékoztatott Drew komolyan —, illetve néhány olyan szó, amiről még *én sem* hallottam.

Éreztem, hogy Cartert mögöttem rázza a nevetés, ahogy a mellkasát a hátamnak nyomta.

- Ó, ez nagyon jó érzés — mondta elábrándozva, ahogy az állát a fejemre hajtotta.

Hitetlenkedve ráztam a fejem, mert teljesen megrémisztett az a tény, hogy tegnap este részegen facebookoztam.

Hogy bír Carter ilyen nyugodt lenni? Isten tudja, miket raktam föl, amiket talán már az anyja is látott!

- Nem csoda, ha anyád nincs elragadtatva tőlem - jelentettem ki.

- Áh, ne vedd a szívedre! Madelyn Ellis ilyen karót nyeltnek született - próbált megnyugtatni Drew.

- Ez így igaz - felelte Carter. - És szeretnek téged, úgyhogy hagyd abba!

Néhány perccel később megérkezett Liz, Jim és az apám, és miután bemutatkoztak Carter szüleinek, a kis csoportunk felé vették az irányt.

- Szóval, mivel még mindig életben vagy, Carter anyja vagy nem nézte még meg a Facebookját, vagy nagyon jó a humorérzéke! - köszöntött Liz nevetve.

Ó, istenem! Ennyi volt! Feladok egy hirdetést, hogy új barátokat keresek!

- A Facebooknak a közelébe sem lett volna szabad kerülnöm abban az állapotban. Mi ütött belétek?! - őrjöngtem hangosan suttogva, hogy Carter szülei ne vegyék észre a hisztimet és az összeomlásomat a konyha melletti asztalnál ülve, ahol éppen azt tanították Gavinnek, hogy melyik evőeszköz mire való, és hogyan terítse az asztalkendőt az ölébe.

Jézusom! Ezek aztán tudják, mitől döglük a légy. Jó modorúak és illedelmesek, és tudják, melyik villát mire kell használni, én meg teleszartam tegnap este a Facebook-oldalukat.

- Srácok, ti internet közelébe engedtetek Claire-t, mikor ivott? Jim,

te tényleg tudhatnád, hogy ez mivel jár. Hányszor lopta már el a telefonodat és törte fel a Facebookodat, hogy elmondja mindenkinek, hogy imádsz sült babot enni prostik testéről? - kérdezte kuncogva apám.

- A helyedben nem nevetnék, George. Emlékszem, amikor azt írta az állapotodra, hogy „MEG TUDNÁ MONDANI VALAKI, MIT JELENT, HA TOJÁSSALÁTA SZAGÚ, KÉK VÁLADÉK FOLYIK AZ EMBER FARKÁBÓL?” - emlékeztette az apámat Jim.

- Szóval, ki engedte ezt a kótyagost telefonközeibe? - kérdezte apám.

Érzitek azt a szeretetet, ami itt körbeölelt engem? Érzitek? Majdnem olyan érzés volt, mintha a lábujjam körmeit tépkedték volna ki.

- Nos, először úgy gondoltuk, hogy elveszük tőle a Blackberryjét a saját és a környezetében lévők biztonságának megóvásáért. Aztán, amikor Carter unokatestvérének minden egyes képéhez azt írta megjegyzésként, hogy „HA KIKÖPÖD, NYUSZI VAGY!”, akkor már túl vicces volt a helyzet ahhoz, hogy leállítsuk - nevetett Drew.

Ó, hogy bassza meg!

Halványan emlékeztem, hogy Carter éppen egy üveg bort vett a bárpulznál a negyedik borászatban, amikor elmeséltem mindenki előtt egy történetet az unokatestvéréről, Katie-ről, aki leszopott egy srácot a főiskolán, és öklendezett a spermájától. Ez az a történet volt, amit a lány mondott el nekem néhány nappal azelőtt, amikor visszaigazolta, hogy ismerősök vagyunk, és megesketett, hogy nem mondom el senkinek. Igen, tudom, hogy ez igencsak személyes információ ahhoz, hogy megossa egy szinte vadidegennel, de most mit mondhatnék? Gyorsan összebarátkoztunk, miközben a Facebookon leveleztünk. Lehet, hogy azt is megígértem neki, hogy kopaszra borotválhat, ha bárkinek elmondom az ő súlyos és sötét titkát.

Bassza meg előről-hátulról!

- Nem akarnám hallani a megjegyzéshez kapcsolódó sztorit, igaz? - kérdezte Carter, én pedig a nyakamat nyújtogattam, hogy lássam az arckifejezését.

- Nem valószínű - motyogta Liz.

- Add ide a telefonodat, most azonnal! - követelöztem kinyújtott kézzel Lizzel szemben állva.

Persze a saját telefonomnak ma kellett lemerülnie, így otthon is hagytam azt a szart.

Liz elővette az iPhone-ját a táskájából, és belecsapta a nyitott tenyerembe. Gyorsabban kaptam magam elé, mint kövér gyerek a tortaszeletet, és máris a Facebook ikonra kattintottam, és bejelentkeztem a saját fiókomba.

- Ó, te szent szar! - suttogtam, amikor megláttam a képernyő felső szélén lévő kis földgömböt, ami azt mutatta, hogy 65 új értesítem volt.

Liz odalépett mellém, és a vállam fölött a telefonra pillantott.

- Ó, ne aggódj! Ezeknek a nagy része a te hozzászólásod a saját bejegyzésedhez. Az én fiókomat használva. Tegnap óriási formában voltál!

Ettől semmivel sem éreztem magam jobban. Rámentem Katie oldalára, és rákattintottam az egyik fotóalbumára a kettő közül. Gyorsan átnéztem a képeket, de nem találtam egyetlen sértő hozzászólást sem. Talán kitöröltem mindet.

Na persze, és a tündérek holnaptól pénzt fognak szarni az előkertem gyepére!

- Rossz albumot nézegetsz - mondta Drew, miután ő is odajött mögém, hogy a másik vállam fölött átkukucskálhasson. - Te azt keresed, amelyiknek az a neve, hogy *Zarándoklat a misszionáriusokkal Jeruzsálembé*. És igen, nevetés nélkül kimondtam azt a szót, hogy *misszionárius*.

Innen egyenesen a pokolra fogok jutni.

Ekkor Carter is félrebillentette a fejét, hogy ő is láthassa, mi van a telefonon.

Rákattintottam a megfelelő albumra, és valóban, minden egyes kép mellett, ami Katie jeruzsálemi útján készült, és amin ő szerepel meg a GYÜLEKEZETE TAGJAI, odaírtam, hogy „HA KIKÖPÖD, NYUSZI VAGY!”

- Várj csak, itt a kedvenc részem! — mondta izgatottan Drew, azzal kikapta a telefont a kezemből, és lapozni kezdett.

Amikor megtalálta, amit keresett, nyerítve felröhögött, aztán visszaadta a telefont.

Durván kikaptam a kezéből, és dühös pillantást vettem rá, amiért ilyen jól szórakozik az én csúfos bukásomon. Nem csak az volt a kép mellé írva, hogy „HA KIKÖPÖD, NYUSZI VAGY!”, hanem az is, hogy „JÉZUS A SPANOM”.

- Az unokatestvéred soha nem fog megbocsájtani nekem - mondtam Carternek nagyot sóhajtva.

- Ah, úgyis egy aljas dög. Legalább valaki helyre tette végre -

nevetett Carter, és még szorosabban ölelt magához.

Liz felé nyújtottam a kezemet, hogy visszaadjam neki a telefont. Észrevettem, hogy olyan furcsán néz rám.

- Mi az? - kérdeztem, remegve az idegességtől. A kezem csak állt a levegőben, mert Liz nem nyújtotta ki a kezét, hogy visszavegye a telefont. - Ó, a picsába! Van még más is? - kérdeztem Lizt, leesett vállakkal.

- Talán szeretnél vetni egy pillantást a Carter anyukájának oldalán folytatott beszélgetésünkre is - mondta, és már nem is próbálta elrejtteni a nevetését.

Tuti, hogy akkorára nyíltak a szemeim, mint egy lapostányér, ahogy csak álltam ott és Lizt bámultam.

- Ó, te jó ég! Arról már meg is feledkeztem! Ma reggel újra elolvastam, és majdnem összehugyoztam magam! - mesélte Drew, a röhögéstől elcsukló hangon. - De nem a bútorokra - tette hozzá halál komolyan, felém fordulva.

Lemondóan újra magam elé vettem a telefont, és betöltöttem Madelyn Ellis Facebook oldalát.

Pontosan éjfél után, 0 óra 28 perckor a következő bejegyzést tettem Madelyn oldalán: *Te egy gigantikus, bűzletes, pinasztikus, csiklósztikus, szájbájoló tepsiszájú ribanc vagy!*

Három perccel később Liz válaszolt: *Csajszikám, ezt nekem szántad! Csak mert épp most írtad ki Carter anyukájának az oldalára, te idióta!*

Néztem a beszélgetés folytatását CARTER ANYJÁNAK OLDALÁN, és hányingerem támadt. Az ANYJA oldalán, emberek! Nem hiszem, hogy átérzitek, mekkora szarban voltam.

Claire Morgan: *Te vagy a hatalmas faszon, ami az életem, a szőrös herezacskó!*

Elizabeth Gates: *Te vagy a taco az én szőrös szívemnek.*

Claire Morgan: *Hol van az elefántfülű puncid? Idáig hallom, ahogy csapkodsز vele. Próbálsz visszarepülni hozzám!*

Elizabeth Gates: *Az én puncim sokkal szebb, mint te bármilyen részed, te fosos, elhízott bálna!*

Claire Morgan: *Olyan a puncid, mint egy égő bohóckocsi... egy lángoló taco, amiből százasával menekülnek ki*

sikít ózva az emberek!
Elizabeth Gates: *Agyatlan ribanc!*
Claire Morgan: *Farokdudva!*

Mire a bejegyzések végére értem, Carter arrébb lépett, és majd' megszakadt a röhögéstől.

A szülei ekkor döntöttek úgy, hogy csatlakoznak hozzánk Gavinnel, és én hálát adtam Istennek, Allahnak, Buddhának és Ryan Seacrestnek⁷, hogy Madelyn még nem nézte meg ma a Facebookját, így én beléphetek és kitörölhetek mindent.

Drew és Jim mögöttem összeölelkezve, hangosan suttogva egymásnak idézgették a bejegyzéseket, és vinnyogva nevettek, mint a hiénák.

- Claire, igazán elragadó fiatalembert neveltél a fiadból! – mondta Madelyn barátságosan mosolyogva. - Gavin egy gyöngyszem. Carter apja és én szeretnénk megköszönni, hogy ilyen jól gondját viselted az unokánknak.

A picsába, miért kell ilyen kedvesnek lennie? Olyan, mint egy Disney hercegnő, én, meg mint egy betépett pornósztárnő.

- Igaz, Charles?

Amikor a férfi nem válaszolt azonnal, Madelyn oldalba bökte a könyökével, mire Charles visszafordította a fejét, minden valószínűség szerint a pincérnők vizslatását megszakítva.

- Ó, igen, Candy! Teljes mértékben! Csodálatos munkát végeztél!

Na, most meg Candy lettem? Hát úgy nézek én ki, mint egy kibaszott sztriptíztáncosnő?

- Köszönöm, sokat jelent nekem, hogy ezt mondd - feleltem, mosolyt erőltetve az arcomra.

- Kicsit fáradtnak tűnsz ma, Claire. Sokáig nem hagyott aludni a fiam múlt éjjel? - kérdezte.

Carter próbált elfedni egy röhögést mögöttem, mire a könyökömmel a gyomrába vágtam, pont úgy, ahogy az anyja tette az imént az apjával.

Biztos voltam benne, hogy az anyja nem akarja hallani, hogy nyilvánosan szexeltünk, hogy Cartert a hátsó ajtóhoz csalogattam, és a spermáját követeltem, hogy bort ittunk és erkölcsstelenkedtünk egész

⁷ Amerikai televíziós személyiség

éjszaka. Habár, amilyen az én formám, valahol az is fönt van már a Facebookon, és hamarosan meg is fogja találni.

Valaki Madelynt szólította, és míg ő félrenézett, elővettem Liz telefonját a hátam mögül, és dühödten töltöttem be újra a Facebookot, hogy kitöröljem az üzeneteket. Mielőtt azonban betölthettem volna Madelyn oldalát, elvette a telefont.

- Na-na! Itt nem mobilozunk! És van ám egy meglepetésünk is számotokra! - mondta ragyogva Madelyn, hatalmas mosollyal az arcán, azzal beleejtette Liz telefonját a szövetnadrágja első zsebébe. Próbáltam nem nyüzszíteni. - Mindjárt visszajövök a meglepetésekkel!

Azzal gyorsan sarkon fordult, és otthagyt bennünket. A cipősarkai kopogtak a fapadlón, ahogy kísértált a teremből.

- Biztosan a fegyveréért megy. De legalább adott neked egy kis előnyt - súgta az apám.

Carter apja velünk maradt, és beszélgetést kezdeményezett apámmal. Én meg próbáltam rájönni, hogy tudnék úgy bejutni Madelyn nadrágjának zsebébe, hogy ne azt higgye, a salátástáljában akarok turkálni.

Apám kifejezéstelen arccal nézett Charlesra, miközben ő egyre csak lökte a sódert a tőzsdéről és a legutolsó, Franciaországban töltött nyári szabadságukról. Amikor először csapott apám karjára, aggódtam Charles életéért. Apa a karjára pillantott, oda, ahol Charles keze hozzáért, majd újra Charlesra emelte a pillantását, aztán szó nélkül faképnél hagyta. Úgy tűnt, hogy Charlest ez nem rendítette meg túlságosan, mert Liz épp akkor az asztal fölé hajolt, hogy lerakja a táskáját, így lefoglalhatta mással magát.

Drew és Jim éppen élénk társalgást folytattak arról, hogy kellene csinálni egy legénybúcsút is, de arra sztriptíz táncosnőket is hívnának, amikor Liz egyszer csak megszorította a karomat, és magához rántott.

- Úristen! Ki az ott? - suttogta rémulten, mire Carter és én megfordultunk, hogy lássuk, kire mutat.

- Ő a nagymamám! — felelte Carter széles mosollyal, meglátva az anyját, aki saját maga idősebb kiadását kísérte be a terembe. - Biztosan ő a meglepetésük. Fogalmam sem volt arról, hogy ő is a városban van.

Ebben a pillanatban Drew is megfordult, és kiköpte a vizet, amivel tele volt a szája, mert éppen ivott. Volt valami ismerős a néniben, pedig még soha nem találkoztam Carter nagymamájával. Carter állandóan róla beszélt, és tudom, hogy Carter anyja azt teszi, amit a nagyfi kér. *Hála*

istennek, ő nincs fent a Facebookon. Emiatt legalább nem kell aggódnom. Vérdíjat tüzetne ki a fejemre Madelynnel.

Addigra Drew már a térdére tett kézzel, derékból előregörnyedve fulladozott a víztől, amit sikerült lenyelnie, én meg azon rágódtam, hogy mégis mi a franc baja lehet. Jenny a hátát ütögette, és furcsán rángatta a fejét, rám és Carter nagyanyjára mutogatva, mintha valami tikje lett volna a nyakában.

Mi a fene van itt mindenkivel?

Egyértelmű ingerültséggel néztem rá, és égneк emeltem a kezeimet, egy „Mi a fasz van?!” mozdulattal. Jenny már éppen szólásra nyitotta volna a száját, amikor Liz mindkét kezével megragadta a karomat, és igyekezett félrevonni mindenki elől. Felváltva nevetgélt és suttoгta, hogy „Ó, édes Jézusom!” Kezdtem azt hinni, hogy mindenkinek drogot keverték az italába.

Kitekertem a karomat Liz szorításából, megfordultam, és szemtől szembe kerültem Carter nagymamájával. Nagy mosolyra húztam a számam, és már kezdtem volna bemutatkozni, amikor a néni közbeváгott.

- Te!

Ez volt minden, amit mondott, majd tetőtől talpig végigmért.

A pillantása, és ahogy a fejét oldalra billentette, miközben engem vizslatott, hirtelen előhívott egy tegnap esti emléket a tudatalattim mélyéről.

- El akarja vinni a taxinkat! Most szívattok, vagy mi? - kiabált Drew felháborodottan. - Itt állok már vagy három éve, és próbálok taxit fogni, erre ez a boszorkány beszambázik, és elviszi az orrunk elől az egyetlen taxit, ami megállt!

- Haver, mi partibusszal jöttünk! Ott parkol! - kiabált neki vissza Jim.

- Az se érdekel, ha varázsszőnyegen jöttünk! Az a MI taxink! - kaptam fel dühösen a vizet.

Odatántorogtam a taxi hátsó ajtajához, ami még mindig nyitva volt, amíg az idős hölgy elhelyezkedett, és bedugtam a fejemet.

- Te egy fasz vagy! Baszódj meg! - üvöltöttem be az ajtón.

Gyorsan kirángatott valaki az autóból, mielőtt a hölgy rácsukta volna a fejemre az ajtót, és kilapította volna.

- Haver, ezt egy hetvenéves néninek mondtad! - kiabálta Drew, és

megveregette a hátamat.

És itt állt az a hetvenéves asszony, öntelt mosollyal az arcán, amikor látta, hogy rájöttem, ki is ő.

Az egész terem némán figyelte a kis közjátékot közöttünk. Én meg voltam rémülve, ő pedig úgy nézett ki, mint aki mindjárt fogja az üzleti gyulladássos kis ökleit, és kiporolja a seggem.

Ennél megalázóbb pillanat nem lesz az életemben, az egyszer biztos, jegyezzétek meg, amit mondtam!

A nagyival farkaszemet néztünk, amit Madelyn megjelenése szakított félbe, és én egyszeriben azt kívántam, bárcsak megnyílna alattam a föld, és nyelne el, amikor megláttam a kezében Liz telefonját.

- Mit jelent az, hogy „gigantikus, bűzletes, pinasztikus, csiklósztikus, szájbájoló tepsiszájú ribanc”?

8.

A hihetetlen zsugorodó pénisz

- NEM DREW, NEM FOG HELYREHOZNI SEMMIT AZ, ha elmegyünk egy sztriptízbárba - mondtam immár harmadjára. - Claire teljesen maga alatt van a múlt hétvégi közös ebéd miatt, és azt hiszi, hogy a családom utálja őt. Rám is haragszik, mert szerinte nekem mint a pasijának, az lenne a feladatom, hogy megakadályozzam, amikor hülyeséget akar csinálni részegen.

Kieresztettem egy hatalmas sóhaj, és T-betűt formázva feemeltem a karjaimat, hogy a boltos meg tudja mérni a mellkasom hosszát. Amíg a lányok Liznél voltak, és az utolsó igazításokat végezték a ruháikon, én találkoztam a sráccokkal az út túloldalán a plázában Gavinnel, hogy levegyék a méreteinket az új szmokingjainkhoz. Lehet, hogy meg fogtok rökönyödni, de még soha nem vettek mértéket rólam sem öltönyhöz, sem szmokinghoz.

Ha azt mondom, hogy ez a lehető legkínosabb élmény, amit át élhetsz egy másik emberrel, akkor nem hazudok. Rögtön a prosztatavizsgálat után.

Egy fura, Steve nevű fazon, aki alig köszönt, amikor beléptünk, minden teketória nélkül egy sor tükör elé lökött, letérdelt, és elkezdett nyúlkálni a golyóim közelében.

Mégis, hova nézzél, amikor egy férfi bujkál a lábad között, markában a golyóiddal, pedig nem is orvos, és azt kéri, hogy hajolj előre és köhögj? A fejére? Mélyen a szemébe, amikor felnéz, hogy rád reccsenjen, amiért fészkelődsz?

Sajnálom, de nem bírok egyenesen állni, amikor valaki akaratom ellenére tapizza a zacsimat!

Tényleg nem értem, miért szükséges négyszer megmérni a herezacskóm és a bokám közti távolságot. *A golyóim nem mentek arrébb, ugyanazt az eredményt fogod kapni minden alkalommal, baromarc, szóval, írd fel végre azt a kibaszott számot, és lépj tovább!* Lehetőleg minél távolabb a mogyoróimtól.

Egy boltos egyáltalán csinálhat ilyesmit? Nem kell valami végzettséget vagy ilyesmit megszereznie, mielőtt elkezd hadonászni a mérőszalaggal, meg gombostűket bökdös az emberekbe?

Drew-ra pillantottam, aki a mennyezetet bámulta, és úgy fütyörészett, mintha semmiség volna az egész, mintha mindig is fura alakok taperolták volna, szemmagasságban a szerszámával. Várjunk csak! De hiszen kiről is beszélek? Valószínűleg épp a benzinkúton esett meg velem ilyesmi fél órával azelőtt, hogy ideértünk.

- Claire-nek le kell higgadnia. Ha *engem sem* gyűlölnék a szüleid akkor őt sem. Sokkal rosszabb dolgokat is elkövettem ellenük az elmúlt évek során, hidd el - mondta Drew.

- Én aztán tudom. Anyám még mindig emlegeti, hogy mit tettél a papagájával gimis korunkban.

Drew a szemét forgatta.

- Az nem az én hibám volt.

- Hát, te nyitottad ki a ketrecét, minekutána a madár egyenesen nekirepült az üvegajtónak, és elpusztult - emlékeztettem.

- Tehetek én arról, hogy ennyi esze volt? - vitatkozott Drew. Azt hittem, csak tesz egy kört a szobában, esetleg szarik egyet a szőnyegre. Honnan tudhattam volna, hogy öngyilkos hajlamai voltak? Szerintem anyád volt a hibás. Tudnia kellett volna, hogy a madara depressziós. Amúgy, köztünk szólva, az sokkal rosszabb volt, amii az énekes seregélyével csináltam.

Steve néhány percnyi haladékot adott nekem, és abbahagyta a golyóim markolászását, amíg gombostűvel összetűzte a nadrágom szarát.

- Az a madár *azóta* is azt mondogatja, hogy „Hol a csajom, ribanc?“, amikor apám fütyül neki. Anyám nem bírta rávenni a hülye jószágot, hogy hagyja abba, így megtiltotta otthon a fütyörészést - válaszoltam.

- Azt hittem, sokkal dühösebb lesz a „Jézus szeret engem” ügy miatt. Egyszerűen unalmas volt hallgatni, hogy minden alkalommal, amikor anyád ezt mondta, a madár azt válaszolta, hogy „éjjel-nappal vigyáz rám”. Az, hogy „Jézus szeret engem, éjjel-nappal kúrnék már” sokkal szórakoztatóbb - magyarázta Drew.

Az illető, aki levette a méreteket Drew-ról, szólt neki, hogy forduljon meg, így Drew hátat fordított nekem.

- Na mindegy, visszatérve a sztriptíz táncosnőkre — kiabált hátra a válla fölött -, szerintem te szörnyen alulbecsülsz a rúdon táncoló

meztelen nők erejét. Ha az emberek nyitottan állnának hozzá, a rákot is meg lehetne gyógyítani általuk, és a háborúknak is véget lehetne vetni velük! Adj esélyt a rúdtáncosoknak! - kiáltotta Drew az öklét rázva.

- Úgy érted, *adj esélyt a békének*, nem? Amúgy meg, ha színpadon ti kergőző vadidegen nőket nézegetek, attól nem lesz Claire *kevésbé* mérges rám. Sőt, alighanem ez a tuti recept arra, hogy tudod garantáltan felbőszíteni a barátnődet - mondtam neki, és összerendeztem, miikor a mérőszalagot a seggemre rakták, aztán kezek csúszkáltak fel-alá a lábamon.

Zsugorodik össze a farkam. ZUGORODIK ÖSSZE A FARKAM!

- Sylvia, gyere és nézd meg, hogy megvan-e minden, ami kell! - kiabált a boltos a hátsó raktár irányába, miután felállt, és beletörölte a kezét a nadrágja elülső részébe, mintha attól, hogy ilyen közel kellett lennie a férfiasságomhoz, mocskosnak érezte volna magát.

Nem fordítva kellene lennie? Én éreztem úgy, hogy erőszakot tettem rajtam. *ITT ÉN VAGYOK AZ ÁLDOZAT!* Én csak egy szmokingot szerettem volna, nem seggrepacsizni Steve-vel, a tapizós fickóval, aki szabó.

- Szerintem én tudom, mi kell neki - súgta Drew hozzám hajolni, mint egy összeesküvő.

Felpillantottam, és megláttam egy szőke amazont, mérőszalaggal a nyakában felénk közeledni. Most bizonyára azt hiszitek: na, végre, innentől nem lesz oka panaszra. Egy dögös csaj veti négykézlábra magát előtte, és fogja tapogatni.

Tevedés.

Sylvia, a Varrónő lopakodott felém, és egyszerre feltűnt, milyen okán vannak itt a boltban, akiknek nincs más dolga, mint engem bámulni, amíg a sorukra várnak. A felülről betűző napsugaraktól melegem lett, és attól, hogy mindenki engem nézett, izzadni kezdtek a golyóim. Legszívesebben lerángattam volna magamról a szövetnadrágot és az alsógatyámat, de ott kellett állnom, mint egy idióta, kinyújtott karral, mert Sylvia már ott volt előttem... letérdelt... és a farkam felé nyúlt.

Na jó, tudom, hogy valójában nem a farkam felé nyúlt, de a farkam ezt nem tudta. Ő egy egyszerű teremtés, és csak annyit tudott, hogy ott volt egy nő, aki felvette a pozitúrát, és feléje nyúlt.

Tudom, hogy ezt nehezen érted meg, barátom, de ez még nem jelenti azt, hogy a nő szexelni akar velünk. Jó, oké, örülségnek hangzik, és

semmi értelme, de ez van. Most erősnek kell lenned, kishaver! Légy erős!

Ne ítéljete el! Minden férfi beszél a péniszéhez.

Várjunk csak! Mi a farkok többszámú Farokok? Vagy ez is olyan szó, mint a mák, és többes számban is farkok? Öt farkok van a gatyámban. Nem, ez így nem jó. Talán hosszú K-val. Ebben a pornóban túl sok a farkok.

- Nem tudna mozdulatlanul állni, kérem? - kérdezte Sylvia in gerülten.

Ha neki izzadnának a golyói és lenne félig merevedése, akkor nem ítélkezne felettem ilyen könnyen. Igazam van vagy igazam van?

- Gavin, felöltöztél már? - kiáltottam be az öltözőbe, egy pillanatra hanyagolva a farkos nyelvtanórát, mert rájöttem, hogy a fiam vagy tíz perce bent van, mondván, hogy ő már nagyfiú, és nem kell segíteni neki felpróbálni a szmokingját.

Amikor nem jött tőle válasz, hirtelen elgondolkodtam, vajon mennyire volt briliáns ötlet egyedül beengedni oda. Egy részem titokban azt remélte, hogy valamit felgyújtott, és végre véget vethetünk ennek a gyötoremnek. Sylvia akkor abbahagyná végre a méricskélésemet, és nekieshetne a következő áldozatának, nekem pedig nem kellene a farkam lelkére beszélnem.

- Gavin, jól vagy? - kérdeztem, és pár lépést tettem az öltöző felé.

Gavin ekkor kilépett az öltözőből egy élére vasalt, vadonatúj szmokingban. A kis szarosnak bezzeg nem kell Sylvia vagy a simogató Steve miatt aggódnia. A ruha tökéletesen passzolt rá, és azt kell mondjam, nagyon jóképű kis legény benyomását keltette bennem.

- Nahát, Gav! Irtó jól nézel ki! - mondtam neki, és leguggoltam elé, hogy újragomboljam a zakója gombjait, amit ő elrontott.

- Tudom. Kibaszott tökös vagyok, haver! - felelte, azzal elfordult tőlem, és magát nézegette a tükörben.

Úgy fogta a zakója hajtókáját, mint James Bond gyerek kiadásban, és jobbra-balra illegette magát, hogy minden oldalról szemügyre vehesse magát.

- Gavin, nem szabad így beszélni! - róttam meg.

- Szép zakó, kishaver - szólt oda neki Drew, mögéje lépve. Összeborzolta a haját, és így folytatta: - De az enyém szebb.

Gavin megfordult, dühös arc kifejezéssel felnézett Drew-ra, és így válaszolt:

- Kukoricás bundát és csípős szószot rakok a virslidre, és jól képen váglak vele! Képen váglak a kukoricás virsliddel!

- Te aztán dühös kis fickó vagy, kishaver! - felelte Drew a fejét rázva.

- Te meg egy bajom vagy! - kiabálta Gavin.

- Na jó, elég legyen, mindkettőtöknek! Gavin, öltözz szépen át!

Gavin kiöltötte a nyelvét Drew-ra, majd sarkon fordult, és visszaroht az öltözőfülkébe. Összefontam a karomat a mellemen, és szembefordultam Drew-val.

- Most mi van? A fiad megfenyegette a virslimet! Szerencséje, hogy nem hívtam ökölpárbajra! És csak azért, mert azt mondta, "bajom", mindketten tudjuk, hogy mire is gondolt valójában. Az a gyerek egy gonosz zseni, és én soha nem akarok kettesben maradni vele. Na, megüünk akkor a sztriptízbárba, vagy nem?

- Legyen lomantikus... romlatikus... romasztikus... Haver, teli kell lennie érzelmekkel meg minden! - jelentette ki Jim, miközben megpróbált leülni mellém a heverőre, de elvétette kábé fél arasszal, és a párna mellé a padlóra zuhant.

Miután véget ért a ruhapróba, a lányok elvitték Gavint a boltba, hogy segítsenek Claire-nek néhány sürgős megrendeléssel, Drew és Jim pedig úgy döntött, hogy megvárják nálunk, amíg végeznek. Valahogy feljött a szó az én lánykérési próbálkozásomról, és miután felidéztem az Indians-meccs alatti, csúfos kudarccal végződött esetet, mindannyian úgy éreztük, hogy kiadós mennyiségű szeszre van szükségünk.

Mivel Drew ötlete, miszerint kérjem meg Claire kezét egy baseballmeccsen, dugába dőlt, Jim úgy érezte, most ő van soron, hogy jó tanáccsal lsson el.

- **MIÉRT VAN EGY DR. SEUSS⁸ A TELEFONOMBAN?** hóbörgött Drew, miközben indián módra, törökülésben ült a konyhaasztal közepén.

- Gyertyák kellene és hegedű, és ki kell vikszolni a cipődet. Meg, kell egy szmokingos fickó, fehér ronggyal a karján, és IGEN, kell egy zongora is! A csajok bírják, ha egy faszi tud zongorázni. Te tudsz zongorázni, Carter? - kérdezte Jim, ahogy lassan visszatért a kanapéra, és szétterült a párnákon, miközben jó párszor sikeresen belém rúgott.

⁸ Híres amerikai mesekönyvíró volt.

- Igen! Tudok zongorázni! - feleltem kiabálva.

Miért kiabálok?

- Nem arról beszélek, hogy tudsz-e pötyögni a kis Casio szintiden, amin nem kell mást csinálni, mint lenyomni a „demo” gombot és úgy tenni, mintha őstehetség lennél - felelte Jim a szemét forgatva.

- Tudom, faszfej! Úgy el tudom imitálni a *Cherish the Love*-ot a Kool and the Gangtól, hogy el se hiszed! Fogalmad sincs róla! FO-GA-MAD SINCS!

Hátradöntöttem a fejemet a kanapéra, és a mennyezetet néztem, azon tűnődve, vajon miért mozog?

A mennyezet nem szokott mozogni, igaz? Ha a mennyezet mozogna, akkor a padlónak is mozognia kéne, nem? Akkor soha nem lennének egy helyben, mint egy brokkoli. Folyton mozognánk, mintha csak egy vidámparkban lennének. A vidámparkok ijesztőek, mert ott vannak bohócok. A bohócok meg folyton rohangálnak, mert el akarnak kapni, hogy lerádják az arcodat álmodban. Vajon egy mozgó mennyezet meg tudna ölni egy bohócot?

- NEM IS SZERETEM A ZÖLD TOJÁSOKAT!⁹ - kiáltotta Drew a konyhából, aki még mindig a telefonját bámulva dühöngött.

- Régen el tudtam játszani a szintetizátoromon a *London Bridge is Falling Downt* és a *Szop Chuey*-t.

Hehehe. Szop Chuey-t mondtam, pedig Chop Suey-re gondoltam.

- Szop chueeeeeeeeeey, szop chueeeeeeeeeey! - énekeltem.

- A London Bridge nagyon király dal! Várj csak, megvan! Vidd el Párizsba, és ott kérd meg a kezét! Ott van a London Bridge is, igaz? - kérdezte Jim, azzal lekapta az üveg tequilát a dohányzóasztalról, és jól meghúzta.

- Nem tudom. Carmela is Párizsba ment, és tiszta depressziós lett meg minden. Nem akarom, hogy Claire is depresszióba zuhanjon, ha megkérem a kezét.

Jim bambán meredt rám.

- Ki a lófasz az a Carmela? Megcsalod Claire-t?! SZÉTBASZOM A FEJEEED! - üvöltötte Jim.

- Haver, csillapodj, rendben? Carmela Soprano, nem emlékszel? Tony elküldte őt Párizsba a barátnőjével, Róval, hogy „megtalálja

⁹ Utalás dr Seuss *Green Eggs and Ham* című könyvére

önmagát”. Ez elég szép gesztus volt tőle, mert ő meg azt a féllábú orosz csajt dugta - jelentettem ki.

- Hé, köcsög! Ugye, tudod, hogy ezek az emberek csak a tévében léteznek? NEM VA-LÓ-DI-AK! - mérgelődött Jim.

- Ezt vond vissza! — sziszegtem fenyegetően. - Azonnal vond vissza!

- Baszódj meg, Sam-I-Am¹⁰! - üvöltözött Drew a maga elé tartott telefonra.

- És különben is, szerintem már elköltöztették a London Bridge-et. Arizonában vagy hol a picsában van most - magyaráztam, mi közben visszavettem az üveget Jimtől, és a combomra támasztottam.

- MI A LÓFASZRÓL BESZÉLSZ? - kiabált Jim a fülembe. Hogy a London Bridge Arizonában van? Mégis, mikor történt ez, a francba? Londonban tudnak erről? A királynő tutira baromi pipa lehet.

- A *Narancsvidék asszonyaiban* volt, úgyhogy biztos igaz - mondtam.

- Narancsvidék vagy Atlanta?¹¹ - kérdezte Jim.

- Naná, hogy Narancsvidék! Elment az eszed? Szerinted van valaki, aki *tényleg* nézi az atlantai sorozatot? - háborogtam.

- TE ÉS AZ IDIÓTA PIROS-FEHÉR CSÍKOS KALAPOD! A MACSKÁK KURVÁRA NEM HORDANAK KALAPOT! - kiabálta Drew elkeseredetten, majd a falhoz vágta a telefonját.

Mi a fenéről beszélgetünk egyáltalán? Úgy érzem, mindjárt hányok. És Drew miért nyávog a konyhában? Vagy van egy macskánk? Én meg elfelejtettem megetetni? Claire meg fog ölni, ha kinyírtam a macskáját.

Az volt az utolsó emlékem, hogy Jim egy ihletett, részeg pillanatában azt magyarázta, hogy Claire hozzám jönne, ha homárral etetném, és hogy fel kéne hívnunk a királynőt, hogy elcserélne-e némi Grey Poupon mustárt a hídért, amiről nem is tudta, hogy elvesztette.

¹⁰ Dr Seuss egyik mesebeli karaktere

¹¹ Utalás a *Nem átlagos feleségek* – Atlanta című valóságshow-ra

9.

Ebéd előtt nincs diótörés

A MOBILOM FOJTOTT HANGON ZIZEGETT A PÁRNÁM ALATT. Amint eljutott a tudatomig, kipattant a szemem. Még párat pislantottam, és eltűnt belőle az álom. Kihúztam a dugókat a fülemből, es a párna alá csúsztattam a kezem, hogy felvegyem a telefont.

- Jézusom, Claire! Mi a fene ez a zaj? Mintha egy szörny csinálná. Egy szörny van a házámban?

Magamban kuncogtam Jenny kérdésén. A hátamra fordultam, és végignéztem Carteren, aki mélyen aludt mellettem.

- Nem, nincs szörny a házámban - suttoztam. - Ez a halálhörgés Carterből jön, aki itt horkol mellettem.

Újra hálát adtam a Jóistennek, amiért megáldott a világ legjobb füldugóival. Ez persze nem olyasmi, amiért az emberek hálásak szoktak lenni, de Isten szerintem egy kicsit méltatlannak érzi, hogy csak akkor jut az emberek eszébe, ha nagy dolgokat tesz. Szilárdan hiszem, hogy fenn van tartva számomra egy különleges hely a mennyekben, amiért megemlékeztem Istenről a Southern Butter Pecan kávétejszín és a Coochy Cream borotválkozó gél kapcsán.

- Azt a mindent! Ezt nagyon meg kéne nézetnie! - közölte Jenny. - Tudod, olvastam is valamit nemrég, amit ki kéne próbálnia Carternek. Azt írták, hogy aki azokat a vashajtós izéket szedi néhány napig, annak az egész teste egészségesebb lesz. Talán az rendbe hozná az orrüregét is.

- Azt mondtad, *vashajtó*? Jenny, mi az a vashajtó?

Kitakaróztam, és felültem az ágyon, hogy kicsit jobban felébredjek, és tiszta fejjel bírjak beszélni Jennyvel. Nem hittem, hogy ez sokat segítene, de a remény hal meg utoljára.

- Tudod - sóhajtott Jenny türelmetlenül -, vé, a, es, há, a, pontos jé, té, hosszú ó.

Úgy éreztem, legszívesebben bokán rúgnám Jennyt, amiért úgy érezte, hogy betűznie kell a szót, mintha *én* lettem volna az, akinek

gondja van, és az én értetlenségem idegesítette volna őt.

- Hallottam a szót, csak nem tudom, mi a fenéről beszélsz - méltatlankodtam, miközben kimásztam az ágyból, és kinyújtóztam, mielőtt kimentem volna a nappaliba.

- Tudod, az a tabletta, amit azért szedsz, hogy kitisztítsd a szervezetedet. Vashajtó.

Benyitottam Gavin szobájába a nappali túlsó végén, szemben a mi szobánkkal, és bekukucskáltam. Gavin még mindig aludt. Keresztben feküdt az ágyon, a feje lelógott az ágy széléről. Kizárt dolog, hogy ez kényelmes legyen neki, de nem állt szándékomban visszafektetni a párnájára, mert ezzel azt kockáztattam volna, hogy felébresztem, mielőtt meginnám a kávémat. Némán becsuktam hát az ajtót, és visszatértem Jennyhez, elindultam a telefontal a konyhába.

- Szerintem, te *hashajtóra* gondolsz - mondtam neki, nagyot sóhajtva. - És azt nem igazán arra használjuk, hogy kitisztítsuk a szervezetünket. Hol a fenében olvastad ezt egyáltalán a horkolásról?

- A Guglin találtam. Úgyhogy biztos igaz. Mondd meg Carternek, hogy próbálja ki, te pedig meghálálhatod csokival, ha beválik a dolog.

Ahogy beléptem a konyhába, megállt bennem az ütő az elém tároló látványtól, még arra sem voltam képes, hogy megfogalmazzam a választ Jennynek arra vonatkozólag, hogy hiába fogja Carter az agyát is kiszarni, attól még nem hagyja abba a horkolást.

- Na, mindegy is. Azért hívtalak, hogy megkérdezzem, ott van-e még Drew. Kaptam tőle egy SMS-t tegnap este, amikor eljöttem a boltodból, hogy a Macska a Kalapban azt mondta, hogy aludjon nálatok. Fogalmam sincs, hogy ez mit jelent, de nem is érdekel, lényeg, hogy enyém volt az egész ágy.

Miután a lányok segítettek összeállítani tegnap este azt a hatalmas csokoládé- és süteményrendelést, amit egy mai esküvőre kellett elkészítenem, mind hazamentünk. Gavin elaludt az autóban, így amikor hazaértem, nem is neztem be a konyhába, hanem egyenesen Gavin szobájába mentem a nappalin át, aztán bebújtam az ágyba a horkoló Carter mellé.

Nem tudtam, örüljek vagy sem, hogy tegnap este nem volt részem ebben a látványban. Drew a hátán, kezét-lábát oldalra lelógatva feküdt. És aludt. AZ ÉN KONYHAASZTALOMON. A segge pont ott volt, ahová általában a só- és borsszórót szoktam rakni.

- Igen, még itt van. Várj, tartsd egy kicsit! Egy pillanat, csak szétrúgom a seggét - mondtam Jennynek, és odaléptem az asztalhoz, miközben a fejemmel szorítottam a vállamhoz a telefont, aztán mindkét kezemmel akkorát ütöttem Drew-ra, amekkorát csak tudtam.

Ernyedt teste könnyedén keresztülcúszott az asztalon, és lezuhant a földre a túloldalon.

- Ne bánts az én kis mackómat! - kiabált Jenny a vonal túlsó gén.

Körbementem, és megálltam Drew fejénél. Lenéztem rá. Felnyögött.

- A mindenit! Egész éjjel a konyhátok padlóján aludtam? - kérdezte Drew, ahogy kinyitotta a szemét, és rám pillantott a padlóról. - Komolyan fontolóra kéne vennetek, hogy szőnyeget raktok le, mert ez a parketta nagyon kényelmetlen.

Drew egy újabb nagy nyögéssel négykézlábra, majd lassan lábra állt. Tekergette a felsőtestét, próbálva kiropogtatni a hátát.

- Tü-nés a há-zam-ból! - mondtam neki olyan halkán, ahogy csak tudtam.

Eltekintettem a sikítózástól, mert azzal felébresztettem volna Cartert és Gavint.

- Mondd meg neki, hogy szeretem, és hogy a puncim már nagyon hiányolja! - kiáltotta Jenny izgatottan a telefonba.

- Jenny azt üzeni, hogy itt az ideje, hogy HAZAHÚZD A BÜDÖS SEGGEDET!

- Hé, én nem is ezt mondtam! - morogta Jenny.

- Jenny, majd visszahívlak! - mondtam neki, azzal letettem a telefont, és már éppen szólásra nyitottam volna a számam, hogy megmondjam Drew-nak harmadjára is, ha esetleg eddig nem hallotta volna, hogy tűnjön el a házamból, amikor Gavin berohant pizsamában a konyhába.

- Szia Drew bácsi! - kiáltotta izgatottan, és Drew felé szaladt.

Ahogy Drew lehajolt, hogy üdvözölje őt, Gavin hátrahúzta a könyökét, és kilőtte az öklét egyenesen Drew lábai közé. Drew feljajdult, és térdre esett, én pedig felnevettem. Tudom, hogy nem illik nevetni olyankor, amikor a gyereked valami olyasmit tesz, amit nem kéne, de úgy éreztem, hogy Drew ezt most megérdemelte. Épp az imént találtam rá a konyhaasztalon szunyókálva, ahol enni szoktunk. Szerencséje, hogy nem adtam Gavinnek egy baseballütőt.

- Gavin, pajti, azt hittem, megegyeztünk!

Carter hangjára megfordultam, és megláttam őt, ahogy az egyik

szeméből még az álmot dörzsölgetve, belépett a konyhába. Nyomott egy csókot az arcomra, miközben elment mellettem, és létérdelt, hogy Gavinnel egy magasságba kerüljön.

- Miben állapotunk meg? - kérdezte Carter.

Drew a heréjét markolta, és hol köhögött, hol pedig furcsa, vinnyogó hangot adott ki, ami arra emlékeztetett, amit a lufi szokott kiadni, amikor kiszúrjuk egy túvel, elszorítjuk a nyílását, és szélesre nyújtva a nyílást lassan engedjük ki rajta a levegőt.

- Ebéd előtt nincs diótörés - felelte Gavin ünnepélyes komolysággal.

- Úgy bizony, ebéd előtt nincs diótörés. És tudod, most mennyi az idő? - kérdezte Carter.

- Nem ismerem az órát - felelte Gavin.

- Ebédeltél már? - kérdezte Carter.

- Nem - felelte Gavin.

- Akkor még ebéd előtt vagyunk. Kérj bocsánatot Drew bácsitól!

Gavin felsóhajtott, és Drew felé fordult, aki végre abbahagyta a vinnyogást. Éppen próbált talpra állni.

- Bocsánat, hogy megtörtem a dióidat ebéd előtt - motyogta Gavin. - Kaphatok most már gabonapelyhet? - kérdezte, elfordulva Drew-től, és rám nézve.

- Hát persze, kincsem - feleltem mosolyogva, azzal kézen fogtam, és odavezettem az egyik konyhai székhez.

Egy pillantást vettem az asztalra, és inkább a konyhasziget melletti bárszék felé vettem az irányt. Le kell fertőtlenítenem Drew segge után az asztalt, mielőtt újra ennénk rajta.

- A heréim épp a gyomromban ücsörögnek. Hogy vagy képes egyáltalán gabonapehelyre gondolni most? - kérdezte Drew, mialatt odabicegett a pulthoz, és felmarkolta a kulcsait.

- A heréid buták, én meg éhes vagyok! - válaszolt Gavin tele szájjal, miközben én tejet öntöttem a tányérjába.

- Na mindegy, kölyök. Köszí, hogy itt alhattam, fiúk-lányok. Most úgy csinálok, mint egy magzat: fejjel előre kibújok innen.

Nagyot sóhajtottam, amikor becsukódott az ajtó Drew után.

- Ha még egyszer itt találom Drew-t a házunk valamelyik bútordarabján alva, téged büntetlek meg!

Carter erre mögém lépett, a derekam köré fűzte a karjait, és egy csókot nyomott a nyakam hajlatára.

- Megegyeztünk - felelte, azzal a vállamra hajtotta az állát.

- Azt ugye felfogtad, hogy ez a szabály megengedi a fiadnak, hogy ebéd után tökön vágassa az embereket?

- Igen. Amikor megalkottam, még jó ötletnek tűnt. Épp akkor mutatta meg másodjára, milyen erőset tud ütni az öklével, és a parkban hevertem a földön bénultan, úgyhogy lehet, hogy nem szuperált minden agyi funkcióm.

Ott álltam pár percig, és élveztem Carter karjait magam körül, miközben a fiunkat néztük, ahogy belapátolta a reggelijét.

- Szeretném meghívni a szüleidét vacsorára - mondtam neki. Megfordultam az ölelő karjai között, és a mellére fektettem a kezeimet.

- Főzni akarok valami igazán ínycsiklandót, és le akarom itatni őket, és tele akarom tömni őket csokival, hogy megkedveljenek. Vagy legalább annyit igyanak, hogy elfelejtsék, miért nem kedvelnek.

Carter felnevetett, és szorosabban ölelt magához.

- Drágám, de hiszen kedvelnek téged, esküszöm! A nagymamám még azt is mondta, hogy van benned kurázsi.

- Az öregek így fejezik ki, hogy „ennek a nőnek teljesen elment az esze, és combnyaktörést szenvedek már attól, ha egy helyiségben vagyok vele, amikor is szétrúgom a seggét” - magyaráztam.

- Az IGAZI első benyomás, amit tettél rájuk, nagyon jó volt. Elfelejtetted, hogy ki a legjobb barátom. Amikor megismerkedtek Drew-val, még középiskolás korunkban, egyszer ott aludt nálunk. Anyám az éjszaka közepén, alvajárás közben talált rá. Anyám belépett a nappaliba, és azt látta, hogy Drew éppen a kanapéra vizelt. Ők már láttak mindent, hidd el! - biztatott Carter.

- Drew egy idióta. Nem is lenne szabad emberek közé engedni póráz és kutyakiképző nélkül. De én az unokájuk anyja vagyok. Nem lenne szabad egy bálna puncijáról írogatnom a Facebook-oldalukon. Az unokájukról kellene képeket feltöltenem, amint Michelangelo alkotásait tanulmányozza a múzeumban, és az emberbaráti tevékenységeimről kellene beszámolnom az állapotfrissítéseimben. Arról, hogyan ringatom az árvaházban a gyerekeket a karomban, és hogyan ölelgetem a hajléktalanokat.

Carter csak nézett rám kérdően néhány percig.

- Válaszolnál végre? - követelőztem.

- Ne haragudj, csak próbáltam rájönni, hogy komolyan beszélsz, vagy sem.

- Mi a fenéért ne beszélnek komolyan? Tökre lehetnék olyan. Lehetnék olyan, de te észre sem vennéd - feleltem felháborodva, és összefontam a karomat a mellemen.

- Ó, egészen biztos vagyok benne, hogy észrevenném, ha hirtelen egész más ember lennél! - válaszolta nevetve Carter.

- Az akarod mondani, hogy nem vagyok kedves ember? Hogy nem ringatnék egy csecsemőt, vagy nem éreztetném egy hajléktalannal, hogy milyen különleges ember? Mert nagyon is megtenném mindezt. Talán már csinálom is egy ideje a hátad mögött. Talán a múltkor nem is a fogorvoshoz mentem, hanem egy PETA-gyűlésre, és művért dobáltam az állati szőrmét viselő gazdagokra. Talán Gavin éjszakánként, amíg te dolgozol, franciául tanul.

Hátratekertem a nyakam, hogy Gavinre nézhessek.

- Hé, mondj valamit franciául! - szóltam oda neki.

- Szeretem a francia salátát! - felelte Gavin, ahogy felnézett a gabonapelyhes tájából, tejtől csöpögő állal.

- Látod? - mondtam Carternek, ahogy visszafordultam hozzá. - Egy szót már tud, és mondatba is tudja illeszteni!

- Oké, elég lesz! Vegyél egy mély levegőt! Természetesen úgy gondolom, hogy kedves ember vagy. Sőt, szerintem fantasztikus ember vagy. De mindketten tudjuk, hogy te nem vagy egy stepfordi feleség¹², és Gavin sem ragoz franciául, miközben Mozartot hallgat.

- FELROBBANT A VIRSLIM!

Carter azonnal elengedte a derekam, én pedig riadtan ugrottam Gavin felé a kiáltására.

- Ja, semmi, csak leöntöttem tejjel. Tejes lett a virslim.

Megráztam a fejem, és újra Carter felé fordultam.

- Nincs több kérdésem! - mondta nevetve Carter.

Elkomorodtam, és próbáltam dühösnek mutatkozni, de Carter látta, hogy forognak a kerekék az agyamban, és megszólalt, mielőtt mondhattam volna valamit.

- Mindkettőtöket olyannak szeretlek, amilyenek vagytok. Szeretem, hogy sosem teszel lakatot a szádra, és szeretem, hogy Gavin felnőtt férfiakat is meg tud ríkatni. Semmit nem szeretnék megváltoztatni bennetek, és ha ez valakinek nem tetszik, az kinyalhatja a seggemet. Ti

¹² Utalás a *Stepfordi feleségek* című film tökéletes feleségeire

vagytok most már az életem és a családom. Csak ez számít.

Carter lehajolt, lány csókot nyomott az ajkaimra, és szorosan magához ölelt. A szavai félresöpörték a családjával kapcsolatos félelmeim egy részét, de nem ingattak meg azon elhatározásomban, hogy újra próbát tegyek velük. Azt terveztem, hogy nagyon hosszú időt töltök el ezzel az emberrel. És bár még mindig nem voltam meggyőződve arról, hogy ehhez össze kell-e házasodnunk, azt akartam, hogy örökké mellettem legyen, amihez el kellett nyernem a szülei bizalmát, akár így, akár úgy. Ha le kell őket itatnom, hát legyen.

- Köszönöm, de azért még szeretném, ha eljönnének a szüleid vacsorára hozzánk. Legalább azt meg akarom mutatni nekik, hogy az idő nagy részében tudok felnőttként viselkedni.

10.

Mennyezeti ventilátoros baseball

Ó, TE JÓ ÉG! TELJESEN ROSSZUL CSINÁLJÁTOK! Úgy látszik, még egyszer meg kell beszélnünk a szabályokat. A zsemléket *alsó* dobással kell a ventilátorra hajítani. Csak így lesz szép az íve a dobásnak. Itt nem a sebesség a lényeg, emberek, hanem a pontosság. Valaki dobjon már be egy újabb adagot a sütőbe, hogy elkezdhessük végre a harmadik játék részt, a kurva életbe!

Miután anyám befejezte a szónoklatot, vállához emelte a fa vágódeszkát a nyelénél fogva, és felkészült a dobásra.

- Carter, ha még egyszer így bedölsz előttem, belemarkolok az édes kis popódba, aztán felhívom az anyukádat, hogy köszönetét mondjak érte.

Erre iszunk egyet!

Magasba emeltem a boros poharamat, hogy pohárköszöntőt mondjak, miközben Drew néhány gyakorló dobást végzett.

- Majd én, anya! Kedves Mrs. Ellis! Köszönöm, hogy kinyomta a puncijából Cartert, és hogy ilyen jó génjei vannak, hogy Carternek van a legtökéletesebb segge, amit valaha láttam! - mondtam horkantgatva, Carter felé kacintva

- Hát, ööö... köszönöm.

A szemem tágra nyílt, miközben a poharat még mindig a fejem fölé tartottam. Lassan megfordultam, és megláttam Carter szüleit, amint ott álltak az ebédlő ajtajában, és az eléjük táruzó jelenetet nézték megrettenve és ámulván... de főleg megrettenve.

Utólag visszagondolva, lehetett volna annyi eszem, hogy meg sem hallgatom, amit anyám javasolt. Carter szülei az utolsó pillanatban lemondták a vacsorát, mert Carter apja nem érezte jól magát.

Honnan tudhattam volna, hogy vacsora után egy órával be fognak toppanni, csak hogy meghallják, amint éppen Carter anyjának a puncijáról beszélek, és meglássák a félmeztelen fiukat a homlokára kötött pólóval, az apamat, amint az ebédlő távolabbi sarkában ücsö rög

egy tál tört krumplival az ölében, Drew-t, aki egy „NEM MOSTAM KEZET, MIELŐTT A HÚSODHOZ NYÚLTAM” feliratú pólót viselt, és Lizt meg Jennyt, akik négykézláb mászkáltak az asztal körül, és röhögve eszegették a zsemledarabkákat a földről.

Mostantol, ha az anyám azt mondja, hogy „Ne vesztegesd az időt arra, hogy nagy ritkán kerülgesd a forró kását”, befogom a fületem, és otthagynom.

KÉT ÓRÁVAL KORÁBBAN

- Gonosz vagyok, ha nagyon sajnálom, hogy apukád rosszul érzi magát, de azt még jobban sajnálom, hogy annyit dolgoztam, ők meg nem látnak belőle semmit?

Carter felnevetett, és kibontott egy üveg bort.

- Még most sem tudom elhinni, hogy úgy gondoltad, a házassági évfordulójuk a tökéletes alkalom arra, hogy meghívd őket vacsorára - felelte Carter.

Öntött nekem egy pohár bort, én pedig sütökesztyűt húztam, és kivettem a sültet a sütőből.

- Apa, szeretnék segíteni főzni. Mit főzhetek? - kérdezte Gavin, beugrándozva a konyhába.

- Hát, a mami mindjárt végez mindennel. Mi lenne, ha elvennéd a vendégek kabátját, amikor belépnek az ajtón?

A csengő meg is szólalt, és Gavin, aki megörült a feladatnak, nekiiramodott, hogy megnézzze, ki jött.

- Tudom, hogy örültség volt a harmincadik házassági évfordulójukra szervezni, de én csak azt akartam, hogy jöjjenek el, költsünk el együtt egy szép, családi vacsorát, és lássák, hogy normális, kiegyensúlyozott felnőtt is tudok lenni. Melyik nap lenne jobb erre, mint az, amikor mindenkinek az ő szerelmüket kell ünnepelni, és a házasság szentsége elleni büntett volna, ha bárki is hangosan kimondana olyan szavakat, mint kurva, puncsi vagy fark?

Leraktam a sültes tálat a tűzhelyre, és a konyhapultra dobtam a sütökesztyűket. Ahogy meghallottuk Gavint, miután kinyitotta az ajtót, elakadt a beszélgetésünk.

- Szia, Jim bácsi! Adj egy dollárt, különben megszúrlak! - köszöntötte Jimet Gavin.

Carter átnyújtott egy pohár chardonnay-t és felsóhajtott.

- Hogy jutott el Gavin onnan, hogy „elvehetem a kabátodat, kérlek?” odáig, hogy „kinyírlak, amiért becsöngettél!”?

Megvontam a vállam, és belekortyoltam a hűvös borba.

- Lehet, hogy nem is baj, hogy a szüleid nem tudtak jönni. Azt hiszem, jobb, ha előbb gyakoroljuk a „normálisságot” - feleltem Carternek mosolyogva.

- *Nem* fogom azt mondani, hogy „én megmondtam” - válaszolta Carter, azzal megpuszilta az arcomat.

- Azt jól teszed, különben hívnám Gavint, hogy vegye el a kabátodat, és késeljen meg.

Amikor újra csöngetett valaki, Carter kiment a szobából, nehogy Gavin beválsa a vagdosási fenyegéseit.

Borospohárral a kezemben tálalókanalakat raktam a köretekbe, és elővettem a nagy kést, hogy Carter felvágghassa a sültet. Amíg a konyhában dolgoztam, hallgattam a nappaliból, a tévéből behallai szó focimeccs és a családom meg a barátaim hangjának a duruzsolását, akik miután megérkeztek, halkán beszélgetni kezdtek. Ha Carter szülei nem tudtak is eljönni, azért meg szép estének és nagyszerű vacsorának néztünk elébe.

- Claire bébi! Ki ez a szexi dög, aki az ajtót nyitja a vendégeknek?

A szám tele volt borral, ami azonnal cigányútra is futott, amint a hangot meghallottam. Megfordultam, és megláttam az anyámat. Carterbe karolva lépett be a nappaliba.

- Gyúrsz mostanában, Carter? - kérdezte anyám, és újra meg újra végigsimított Carter bicepszén.

- Anya! Te mit keresel itt? Azt hittem, egy kiállítás megnyitójára mentél - kérdeztem.

Anyám elengedte Carter karját, és szinte odasuhant hozzám, át a konyhán. A karjaiba zárt, és elragadtatva visított fel.

- Ugyan már! Amikor felhívtál a múltkor, hogy ideges vagy, sikerül-e jó benyomást tenned Carter karót nyelt szüleire, tudtam, hogy a kedvenc lányom mellett van a helyem! - magyarázta hátrébb lépve, miközben egy, a lófarkamból kiszabadult hajtinccsel játszadozott.

- Jaj, istenem, anya! Sosem mondtam Carter szüleire, hogy karót nyeltek! - feleltem dühösen, félrelökve anyám kezét a hajamtól.

Anya, bármilyen jó szándékú volt is, inkább tekintett a legjobb barátnőjének, mint a lányának, és még kevésbé tudott lakatot tenni a

nyelvére, mint én. Szégyenkezve pillantottam Carterre, és könyörgő pillantást vetettem rá, hogy egy szavát se higgye anyámnak. Ám anya úgy folytatta, mintha ott sem lettem volna.

- Nahát, Carter, igazán fincsi falatnak tűnsz, viszont fáradtnak egyáltalán nem. Nem kellene kimerülned lenned, amiért egész éjszaka ébren voltál és a lányommal hancúroztál? Claire, miért nem tartod ébren ezt az embert a hajnal első órájáig, és szexelsz vele, amennyit csak bírsz?

- Jézusom, anya! Nem vennél vissza egy kicsit, kérlek? - könyörögtem.

Carter akkor találkozott először anyámmal, amikor beköltözniük, és ő eljött, hogy segítsen kicsomagolni. Azóta beugrott hozzánk párszor vacsorára. Carter már jól tudta, hogy viselkedik az anyám, de ettől még igyekeztem kordában tartani, amíg lehetett.

- Micsoda? Hát egy anya már nem is aggódhat a lányáért? Én csak nem szeretném, hogy a puncid újra bepókhálósodjon, mint régen. Ne aggódj, hogy megsérül, az a részed nagyon is bírja a döngtetést. Egyszer meghúzódott egy izmom a hüvelyemben. Meséltem már neked azt a történetet?

Ennyit arról, hogy ma nem beszélünk puncikról.

Felhajtottam a maradék pohár bort, a pulton lévő palack után nyúltam, és újra teletöltöttem a poharat, majd jól meghúztam az üveget, aztán visszaraktam a pultra.

- Anya, említettem, hogy apa ma elhozza Sue-t is? Tudod, azt a nőt, akivel randizgat? Nagyon kedves nő, és soha de soha nem beszél arról, hogyan kell megdöngetni egy puncit. Soha.

Azt hittem, ha anyámat kicsit féltékennyé teszem, az majd eltántorítja attól, hogy mindenféle illetlenséget mondjon vagy tegyen, de sajnos tévedtem. Néha hajlamos vagyok elfelejteni, milyen barátságban váltak el a szüleim egymástól.

- Oóó, szupi! - visítózott anya, és úgy tapsolt, mint egy kétéves. - Azóta akarok vele találkozni, hogy apád először említette. Annyi megbeszéltnivalónk lenne! Vajon apád kipróbálta már rajta azt, hogy Sean Connery-s akcentussal beszél, és bevetette az a trükköt, amikor a fejtámlára teszi a lábát, és kinyomja a...

- Jézusom, anya, állítsd le magad! - könyörögtem, és újra nagyot kortyoltam a boromból. - Carter, szólnál kérlek mindenkinek, hogy kész a kaja, és hogy svédasztalos vacsi lesz? Mindenki jöjjön ide, és rakja

tele a tányérját, mielőtt leülnek az asztalhoz. Itt leszek a konyhában, fejjel a sütőben, ha keresnél.

Egy órával később még mindig evett mindenki, miután másodjára és harmadjára is szedtek. Anyám Sue mellett ült, és végig a vacsora alatt úgy sugdolóztak és nevetgéltek, mint az iskolás lányok. Néha elhallgattak, apámra pillantottak, majd újra hisztérikus kacagásban törtek ki.

- Figyelj csak, Claire! Van ebben az almás pitében dió? Csak mert én nem szeretem a diót - jelentette ki Drew.

- Én szeretem a diót! A dió nagyon finom! - kapta fel a vizet Gavin, és bizonyításképpen nagyot harapott a sütiébe.

- Rendben, de *én* nem szeretem a diót - vitatkozott Drew.

- Srácok, elég legyen végre! - szólt rájuk Liz, miközben öntött magának még egy pohár bort az asztal közepén álló üvegből.

- **RÁRAKOM A GOLYÓMAT MINDENKIRE!** - kiabált Gavin teli szájjal.

Carter befogta Gavin száját, és odahajolt hozzá, hogy halkán elmagyarázza neki, nem illik kiabálni az asztalnál.

- Na és, Claire anyukája, van valami jó kis sztorija a kis tökfej lányáról a gyerekkorából? Ottalvós bulik meztelen párnacsatával, netán lesbikus kísérletezgetések? - kérdezte Drew.

- Mi az a lesbimbó? Olyan, mint a kelbimbó? Mert én utálok a kelbimbót, és ha ez is olyan, akkor én nem fogok ilyet enni! - jelentette ki Gavin.

- Ó, egy nap még biztos meggondolod magad - felelte Drew kacsintva.

- Gavin, mi lenne, ha bekapcsolnánk neked a tévét a nappaliban, te pedig választanál egy filmet, amit megnézel? - javasolta Carter, aki nyilván nem akarta, hogy a fiunk idő előtt megismerje a puncinyalás szépségeit.

Gavin nagy csörrenéssel a tányérjára ejtette a villáját, leugrott a székéről, és elrohant a nappali DVD-s polcához.

- Sajnálom, Drew, de a gyerekkorom teljesen eseménytelen volt. - mondtam Drew-nak, visszatérve a beszélgetést az eredeti témához. - Senkinek nincs olyan története rólam, amit érdemes lenne elmesélni, mert akár csak egy kicsit is érdekes lenne - tájékoztattam Drew-t, azzal Liz elé tartottam a poharamat, hogy teletölthesse.

Anyám egyetértően bólintott, és szomorú pillantást vetett Drew-ra.

- Sajnos a lányomnak igaza van. Claire nagyon unalmas gyerek volt. Olvasni és aludni szeretett a legjobban. Annak idején ki kellett találnunk ezt-azt szórakozásból, és hogy kicsit felbosszantsuk. Általában véve túl rendes gyerek volt. Nagyon zavart. George, emlékszel, amikor szóltál Tim haverodnak, hogy telefonáljon oda hozzánk, amikor Claire nyolcéves volt, mert nem figyelt oda rád? Tim úgy csinált, mintha ő lett volna a Téliapó, nem?

Apám hátradőlt a székében, és centikre volt attól, hogy bedugja a kezét az öve mögé a vacsora utáni ejtőzés örömeiben, amikor rájött, hogy nem otthon van, és nincs egyedül. Gyorsan irányt váltott hát a kezével, és a karját Sue székének támlájára tette inkább.

- De igen. Egy feleselős kis szaros volt Claire, úgyhogy felhívtam őt Timmel, hogy egy kicsit ijesszen rá. Mintha ő lenne a Téliapó - felelte apám kuncogva.

- Hé, ez nem volt vicces! Azt mondta, hogy nagyon rossz kislány voltam, és hogy figyelt engem. Azt is mondta, hogy a pincében él, és éjszakánként feljön, hogy megnézzze, ahogy alszom. Miatta veszem még mindig kettesével a lépcsőfokokat, amikor szaladok fel onnan, és ezért hívtam fel az *Amerika legkeresettebb bűnözőit*¹³ is kilencéves koromban, mert volt benne egy szökevény gyilkos, aki pincékben bujdosott - magyaráztam. - Mondtam nekik, hogy a Téliapó volt a gyilkos, akit keresnek, meg hogy egy évvel ezelőtt felhívtam, és valószínűleg még mindig a pincékben bujkál.

- Emlékszem arra a délutánra. Két órán keresztül faggattak minket a rendőrök, hogy meggyőződjenek róla, nem rejtegetünk szökött bűnözőket - mesélte anyám. - Rémesen hosszú és unalmas nap volt.

- Ó, miattam nem kell aggódnod. Teljesen rendben voltam akkor - mondtam faarccal.

- Jaj, hagyd már abba a nyavalygást, nem volt az olyan szörnyű! Még életben vagy, nem igaz? - kérdezte apám. - És ne hazudj, Rachel! Csak fél percig kérdezgettek, aztán megkérdezted tőlük, hogy kérek-e egy jointot, és minden el volt felejtve. A zsaruk sokkal lazábbak voltak annak idején - mondta az asztalnál ülőknek.

¹³ Eredeti címe *America's most wanted*. Keresett bűnözőket bemutató amerikai sorozat volt.

- Soha többé ne kérdezd, miért vagyok olyan, amilyen - suttogtam Carter felé fordulva.

- Egyszer rányitottam, amikor a Barbie-jaival játszott. Levetkőztette az összes babát, és egymásra fektette mindet. Valami furcsa tömegszex lehetett. Ken baba meg csak ült a kör közepén, és teljesen felöltözve figyelte a többieket. Már éppen gyűjtani akartam egy füstölőt, hogy hangulatba hozzam Claire-t, de akkor megláttam, hogy egy ló is bekerült a körbe és akkor zavaróvá vált a dolog. Nem is tudtam, hogy Barbie szerette az állatokkal csinálni - magyarázta anyám komolyan.

Előredőltem, és finoman elkezdtem verni a fejemet az asztalba.

- Nagyon jó! Durvulás a Barbie babákkal, ezt már szeretem! - kiáltott föl Drew.

- Azt hiszem, hogy ennek a mai vacsorának a tiszteletére illene megemlékeznünk a korábbi családi vacsoráink fénypontjáról - mondta apám csillogó szemekkel. - Mennyezeti ventilátoros baseball!

A szüleim összenevettek, ahogy eszükbe jutottak a régi vacsorák, én pedig egyre keményebben vertem a fejem az asztalba.

Arról volt szó, hogy ez egy szép és nyugodt vacsora lesz!

- Jaj, istenem! Emlékszem én is a mennyezeti ventilátoros baseballozásra középiskolából! - kiáltott föl izgatottan Liz. - De nem krokettel játszottuk néha?

- Igen, rólunk tudvalévő volt, hogy tettünk néha kivételt - ismerte el anyám.

- Na jó, mi a fene az a mennyezeti ventilátoros baseball? Nem az, amire gondolkodok, ugye? - kérdezte Drew, hol az apámra, hol az anyámra pillantva.

Mindketten várakozással telve néztek rám. Liz gyakorlatilag fel- alá ugrált a székben.

Végül is, mit bánom én.

A szemeimet forgatva egy húzásra kiittam a poharamat, és nagy zajjal lecsaptam az asztalra.

- Jó, rendben. Carter, fogd azt a nyeles vágódeszkát! Liz, rakd a tűzhelyen lévő maradék zsemlet egy kosárba! Jim, kapsold be a mennyezeti ventilátort alacsony fordulatra, Drew, te pedig húzd félre az asztalt!

Mindenki szájátva nézett rám pontosan három másodpercig, aztán felugrottak, és teljesítették a parancsaimat.

- Hozok még piát! - jelentette be vidáman Jenny.

- Nálam lesz a tört krumpli - mondta lazán apám.

- Mire kell a tört krumpli? - kérdezte Carter, ahogy visszatért az ebédlőbe, kezében a vágódeszkával, más néven baseballütővel.

- Claire, ez a fickó olyan dögös, mint hat másik, de esze nem sok van - mondta anyám, és szeretettel megpaskolta Carter arcát. - A tört krumpli lesz a fogó játékos kesztyűje.

11.

Anyám!

AZT HISZEM, A SZÜLEIM SOHA NEM FOGJÁK MEGÉRTENI azt a forgószelet, ami Claire és az o családja. Nem baj, nekem ez nem gond. Amúgy sem álltunk túl közel egymáshoz. Mindig is elég lávolságtartó szülők voltak. Alighanem ez az egyik fő oka annak, hogy úgy éreztem, nem szűrhatom el Claire-rel és Gavinnel. Nem akarom, hogy a fiam azt érezze, hogy van bármi, ami akár egy kicsit is fontosabb, mint ő. Félreértés ne essék! A szüleim nagyon rendes emberek. Szeretnek engem, és nagyon szépen neveltek fel. A legjobb iskolákba járatnak, és szép reményeket tápláltak a jövőmmel kapcsolatban. Amikor kibuktam a főiskoláról, mert halálra untam ott magam, nem fogadták túl jól a hírt. Azt akarták, hogy orvos vagy ügyvéd legyen belőlem, és én is a tagja legyek azoknak a magánkluboknak, amiknek ők. A szüleim a nyugodt, rendezett, csinos és kérkedő dolgokat szeretik. Semmiképp nem azok a fájtnak, akik mennyezeti ventilátoron baseballoznának, és soha nem is lesznek azok. Eltartott egy ideig, amíg letettek arról, hogy belepaszírozsanak egy általuk jónak tartott szerepbe, és hagyták, hadd döntsék én az életemről és hadd éljek úgy, ahogy szeretnék. Nagyon megörültek, amikor megtudták, hogy nagyszülők lettek, és tudom, hogy nagyon jó nagyszülők lesznek. Mellettük szol, hogy Gavinnel lesz olyan valakije, akitől megtanulhatja, hogyan kell ülni egy cég elnöki székében, hogyan kell panaszkodni a magas adok miatt, es hogyan kell elrejtetni a jövedelmet a kormány elől. Tekintve, hogy már van, akitől megtanulhat káromkodni, mint egy kocsis, és mennyezeti ventilátorai baseballt játszani vacsora közben, erősen kétlem, hogy lesz nála körültekintőbben nevelt ember a földön.

Elég sokat kellett magyarázni es borozni Claire-rel, hogy elfogadja az érvelésemet. Mindenkinek meg akar felelni, és balféknek tartja magát, amiért a szüleim csak a legrosszabb formájában látták. Amikor elmagyaráztam neki, hogy huszonöt évesen még *nekem* is le kell őket nyűgöznöm, és nem kéne ezt annyira a szívére vennie, akkor nagy

nehezen megnyugodott, és letett arról az ötletéről, hogy csokiból készít nekik bocsánatkérő üzenetet az előkertjükbe.

Miután anyám elnézést kért, amiért váratlanul toppantak be, és Drew egy erős ütése nyomán a ventilátorról a nyakába pattant vissza egy darab zsemle, a szüleim megértették, milyen fontos előre odatelefonálni, ha megyünk valahová. Erősen próbálkoztak nem grimaszolni, miközben lábujjhegyen lépegetve kerülgették az ebédlő padlóját borító kenyérdarabkákat, hogy találjanak egy üres széket. Apám elmondta, hogy azt hitte, leterítette a nátha, de miután aludt egy kicsit, sokkal jobban érezte magát, és úgy döntöttek, beugranak a desszertre. Claire minden erejével ragaszkodott az eredeti tervéhez, miszerint leitatja okét és elhalmozza okét édességgel, hogy magához édesgesse őket, de miután Rachel félórát győzködte anyámat, hogy ismerje be, nagyon szívesen benne lenne egy édes hármásban valamikor, és azzal piszkálta apámat, hogy vallja be, LSD-zett a hatvanas években, a szüleim úgy döntöttek, hogy ideje nyugovóra térni.

Miután elmentek, feltakarítottunk. Mindenki segített. Amikor elpakoltuk az utolsó edényt is, és felsöpörtük az utolsó morzsát is a földről, végre újra csak a miénk volt a ház. Minden elcsendesült, csak az óra ketyegését lehet hallani a nappaliból.

Ágyba dugtam Gavint, bementem a konyhába, és ott találtam Claire-t a mosogató előtt. A gondolataiba merülve bámult ki az ablakon. Nem akartam, hogy büntudatot érezzen a szüleim miatt. Azt szeretném, ha mindig bámulatosnak érezné magát, mert az is. Mögéje léptem, átkaroltam a derekát, és összekulcsoltam a kezeimet a hasán. A vállára hajtottam a fejemet, és vártam, hogy megszólaljon.

- Vidám kis nap volt, mi? - kérdezte ironikusan, és megfogta a kezemet.

Feléje fordítottam az arcomat, és egy csókot nyomtam a nyaka oldalára, közben belélegeztem leheletfinom csokoladeillatát, ami mindig körbelengte.

- Valójában nagyon is vidám nap volt. Fogalmam sem volt róla, hogy felhívtad az *Amerika legkeresettebb bűnözők* - mondtam neki mosolyogva. - És, hogy Barbie szereti a lobrokit. Ki tudhatta?

Claire testét megrázta a nevetés.

- Hé, ne ítélkezz fölöttem! Kenről nem bírtam lehúzni az alsógatyáját. Mit kellene tennie egy lánynak ilyen helyzetben? -

kérdezte az ölelésében, aztán megfordult, körém fonta a karjait, és a mellemre hajtotta az arcát. - Egyedüli gyerek voltam, két sültbolond szülővel. Hacsak nem akartam az anyámmal múlatni az időt a pincében, és füvezni, nem nagyon tudtam mást csinálni, mint orgiákat rendezni a Barbie-jaimnak.

Most már együtt nevtünk. Lassan körözve a hátát simogattam.

- De tudod, még mindig elfuthatsz ám. Ha Kengyelfutó Gyalogkakukk-ként ki akarsz rohanni az ajtón, hátrahagyva egy lyukat, ami a tested körvonalát formázza, én nem hibáztatlak.

Mosolyogva felnézett rám, de tudtam, hogy félig komolyan beszél.

- Hallgass ide! Nem számít semmi más, csak te, én és Gavin. Egyikőnk családja sem tud semmi olyasmit tenni, amivel ezt tönk-retehetnék.

Kérd meg a kezét! Most!

- Claire...

- Ne is mondj semmit! - figyelmeztetett.

Mi a franc? Olvas a gondolataimban? Claire, bölints egyszer, ha ezt értetted.

- Ne mondd, hogy nem nagy ügy, ami történt, és hogy nem érdekel, mit gondolnak a szüleid.

Ó, hála istennek!

- Rendben, nem mondom, csak gondolom.

Leszel a feleségem? Leszel a feleségem? Miért olyan kurva nehéz ezt kimondani? E pillanatban semmi nincs, ami fontosabb lenne annál, mint hogy feltegyem ezt a kérdést!

- Remek ötletem támadt! Mi lenne, ha elterelnéd a gondolatai mátt azzal, hogy szeretkezel velem itt a konyhapulton? - kérdezte felvont szemöldökkel.

Na jó, ez lehet, hogy kicsit elodázza a lány kérését.

Mielőtt megállíthattam volna... de ugyan, kit akarok én itt átverni? Mintha valaha is meg akarnám akadályozni, hogy szexeljünk egy jót a konyhában. Claire lábujjhegyre állt, és a számra tapasztotta az ajkait. A csókunk gyorsan egyre forróbbá vált, és a számban végigsöprő nyelvtől azonnal merevedésem lett. Elhúzódtam tőle annyi időre, hogy feltegyem a pultra, a mosogató mellé. A lábával körbefonta a derekamat, és a kezei elindultak, hogy kigombolják a farmeromat. Mielőtt újra levegőt vehettem volna, a keze már az alsónadrágomban járt, és a farkamat markolta.

- A picsába... - nyögtem.

Egymásnak döntöttük a homlokunkat, és Claire kínzó lassúsággal föl-le húzogatta a bőrt a farkamon, a hegyétől a tövéig. Ahogy a csípőm együtt ringott a kézmozdulataival, a tenyerem felcsúszott a csupasz combja külső felén, és az ujjaim lassan egyre beljebb kúsztak a szoknyája széle alá, amíg meg nem találták a csípőjére feszülő tangája gumiját. Claire lehámozta a derekamról a lábait, és lelógatta őket a pult szélén ülve, hogy lehúzhassam róla a fekete csipkés ruhadarabot, és a földre dobhassam.

Pillantásom végigszaladt hosszú, sima lábain. A szoknyája már felcsúszott egész a combja tövére. Kezemmel követtem a pillantásomat, megérintve minden centimétert, amit szemügyre vettem. Szétnyitottam a lábait, és a csípőjén végigsikló kezeim végül megmarkolták a fenekét, hogy közelebb húzzam a testét a pult széléhez.

Claire kivette a kezeit a bokszeralsómból, kihúzta őket az alsóm gumis pántjáig. Majdnem felnyögtem a veszteség miatt, amiért a meleg tenyere és az ujjai már nem simogattak az öntudatlanságba. Mindkét kezével megfogta az alsómat, és letolta a csípőmre, épp csak annyira, hogy a farkam kiszabadulhasson.

Közelebb léptem a combjaihoz, amíg meredező hímtagom hegye a nedves lába közé nem ért. Miközben a fogaimat csikorgattam a vágtyól, hogy végre Claire testébe mélyedhessek, végighúztam a farkam hegyét a forró altestén, és a csiklója körül köröztem vele. Claire újra a derekam köré fonta a lábait, összekulcsolta őket a hátam mögött. A sarkait belemélyesztette a seggembe, és egyre nagyobb erővel húzott magához, én pedig belécsusszantam, centiről centire.

- Jéézusom, de finom vagy - suttogtam az ajkainak, és elkezdtem a csípőmet mozgatni az ölelésében.

- Ez a legjobb *telefonbeszélgetés*, amit valaha folytattunk - felelte nevetve, és átölelte a vállamat.

- Én még sosem *telefonáltam* a konyhában. Mindig olyan tisztátalan dolognak tűnt - jelentettem ki, miközben Claire megemelte a csípőjét, hogy egy ritmusba kerüljünk.

- Ne juttasd eszembe, kérlek, hogy nemrég még itt a pulton vág tad fel a húst - felelte Claire.

- De legalább *az után* csináljuk, hogy felvágtam a húst. Máskülönben segges húst és szexléköretet szolgáltunk volna fel a

családtagjainknak és a barátainknak.

Claire beletúrt a tarkomon lévő hajba, és olyan erősen húzta, hogy felszisszentem és lassabban mozogtam.

- Ez most komoly? Azt akarod, hogy lehányjalak, miközben ezt csináljuk? Soha, de soha ne mondd ki még egyszer ezt a mondatot!

Fölnevettem, és közelebb húztam magamhoz. Szorosán átöleltem. Próbáltam lassú tempót diktálni, de egyszerűen túl jó érzés volt, amit csináltunk. Végigcsókoltam a nyakát és körbe-körbe forgattam a csípőmet. Claire a lapockámba mélyesztette a körmeit, éreztem, hogy egész testében megremegek.

- Te jó isten, ne hagy abba! - nyögte.

Most kellene megkérnem a kezét. Ha akkor csinálom, amikor épp elél vez, valószínűleg nem fog tudni nemet mondani. Ez fizikai képtelenség lenne. Mint egy szexuális ördögűzés. AZ ORGAZMUS EREJÉVEL KÉNYSZERITELEK!

- Ó, a picsába! - kiáltott föl, és egyre keményebben nyomta nekem magát.

A feje hátrahanyatlott, és nekidöntötte a konyhaszekrénynek, .iliogy egyre közelebb került a csúcsponthoz.

Gyere hozzám, gyere hozzám, gyere hozzám!

- Igen! Ó, istenem, igen!

Eltűnődtem, hogy tehetnék-e úgy, mintha ez az egész beszélgetés nem a fejemben, hanem a valóságban történt volna meg, és hogy Claire-t rajon hogy tudnám meggyőzni erről. Egyszerűen elkezdeném terjeszteni. hogy igent mondott. „Igen, nagy, össze fogunk házasodni! Mit kérdeztél? Hogyan kértem meg a kezét? Ó, hát éppen a konyhapulton kefe hűnk, tudod, ahol főzni szoktunk, és csak úgy kicsúszant! Nem, nem a fütykösöm. A kérdés.”

Lecsaptam a kezem a pultra, Claire mellé, hogy megtámasszam magam. Ki-be zakatoltam benne, egyre gyorsabban és keményebben, és próbáltam kiűzni minden gondolatot a fejből arról, ahogy a nagymamámmal a kicsúszó péniszekről beszélünk.

Nagyon jó, hogy Claire-rel minden alkalom olyan, mintha először lennénk együtt. Kivéve, hogy nem vagyunk berúgva, nem fosztom meg a szüzességétől, és tudjuk, hogy hívják a másikat. Biztosabban tudom, mint valaha, hogy vele akarom leélni az életemet. Levettem a másik kezemet a fenekéről, és odacsúsztattam az ujjaimat, ahol összekapcsolódtunk. Claire felsóhajtott, amikor megérintettem, és eljuttattam a csúcsra. Gyorsan elélvezett, a nevemet nyögve. Forró

lehelete a fületem simogatta. Ez a legszexibb dolog a világon, és ezt látva a testem mélyéről feltörve, megkönnyebbülten lövelltem ki. Belefúrtam az arcomat a nyakába, és belekiabáltam azokat a szavakat, amiken hetek óta rágódtam. Na jó, nem annyira kiabálás volt, mint inkább nagyon hangos motyogás, mert a számat nekinyomtam a bőréhez.

Néhány percig csak öleltük egymást lihegve, szó nélkül.

A francba! Most biztos teljesen megdöbben, hogy megkértem a kezét, miközben élveztem, és azt gondolja, hogy ezt csak az orgazmus utáni eufória vagy valami hasonló baromság mondatta velem. Ezért nem szól semmit.

Kihúztam a fejem a nyaka hajlatából, és megkockáztattam egy pillantást rá. Furcsán nézett rám, majdnem úgy, mintha felkavarodott volna a látványomtól.

Ó, hát ez mesés! A gondolattól, hogy hozzám jöjjön, hánynia kell.

- Carter, figyelj csak...

- Semmi gond. Nem kell mondanod semmit – feleltem gyorsan.

Azt hiszem minden idők legnagyobb megaláztatását szenvedtem el. A farkam még mindig benne volt. Azt akarja, hogy leszáradjon attól, hogy ezt most megbeszéljük?

- De igen. Azt hiszem, hogy ezt igenis meg kell beszélünk - kötötte Claire az ebet a karóhoz, gondterhelt kifejezéssel az arcán.

- Nem, nem kell. Tegyük úgy, mintha mi sem történt volna. Én mar el is felejtettem - feleltem idegesen nevetgélve.

Kinyújtott karral megfogta a vállamat, és megszorított.

- Carter! - kiáltott rám Claire dühösen.

- Bocsáss meg, mondtál valamit?

Claire nagyot fújtatott, a szemét forgatta, és egyértelműen idegesítette, hogy nem akarok nyájasan és barátságosan elbeszélgetni arról, hogy ő inkább kiöklendezne egy szőresomót, mint hogy hozzám jöjjön.

Hagyd már abba! Ez komoly dolog!

Ahogyan egy szívroham is. Vagy egy összetört szív miatt a punciban haldokló pénisz.

- Nagyon is biztos vagyok abban, hogy meg kell beszélünk, miért üvöltötted azt, hogy „Anyám!”, amikor élvezteél - sziszegett Claire dühösen.

- Hú, ez azért elég meredek, Carter! Ki tudta, hogy ez lakozik benned?

Claire meglepetésében felsikoltott, én pedig Rachel hangja fele

kaptam a fejemet.

- ANYA! - kiabálta Claire, és szorosabban magához ölelt a combjaival, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz, és elleplezze azt a tényt, hogy még mindig intim összeköttetésben álltunk.

- Cö, cö. Nem Carternek kéne ezt kiabálnia? - kérdezte Rachel nevetve. - Bocsi, amiért megzavartam a konyhai keféléseteket. Remek ötlet egyébként. Meséltem már arról, amikor egy McDonald's konyhájában szeretkeztem valakivel?

Claire felmordult, és összevont szemöldökkel meredt az anyjára.

- Akkor talán majd máskor! Csak a táskámért ugrottam vissza. Itt felejtettem - folytatta, azzal tett néhány lépést a konyhaasztal felé, és felvette a táskáját az egyik székről. - Kellemes éjszakát, gyerekek! És ha szabad megjegyeznem, nagyon jó segged van, Carter. Claire, ne feledkezz meg az intimtornáról! - Azzal sarkon fordult, és kisuhant a konyhából.

Hallottuk, ahogy a bejárati ajtó kinyílik és becsukódik.

- Mit is mondtál arról, hogy egyikőnk családja sem tud tönkretenni semmit? - kérdezte Claire ironikusan.

12.

Rohadt ketyegő virsli és kétszersült krumplik

- HAVER, KOMOLYAN ÚGY ÉRTETTE CLAIRE, hogy azt kiabáltad „ANYÁM!?” Édes istenem, ez a legjobb dolog, amit valaha hallottam, de komolyan! A hét vicce - nevetett Drew, és megveregette a hátamat.

- Mindig öröm számomra, ha a megaláztatásommal szórakoztathatlak.

Drew egyre csak nevetett és a fejét rázta, miközben az előtte lévő autóalkatrészén dolgozott. Három percünk van, hogy elvégezzük a feladatunkat az autón, amit éppen építünk, aztán a futószalag továbbítja a szalag mellett következő párosnak.

- Én csak azt szeretném tudni, hogy másztál ki a szituból?! - lépett mögém Jim, aki levett egy nyomtatványt az asztalról, írt rá valamit, és közben türelmesen várta, hogy válaszoljak.

- Nos, jól jött, hogy az anyja épp akkor nyitott ránk. Claire-t sokkal jobban lefoglalták az anyja seggemre tett megjegyzései, mint a lehetőség, hogy én esetleg valami eszméletlen illetlenséget kiabáltam szex közben. Szerintetek rossz, hogy inkább elviselem, hogy azt higgye, *tényleg* azt mondtam, „Anyám”, ahelyett, hogy beismernem, hogy valójában azt mondtam, „Légy a feleségem ? - kérdeztem.

- Jártam egyszer egy lánnyal, aki szex közben apunak szólított. Ez egészen izgató is volt, egészen addig, amíg nem találkoztam az apjával. Úgy nézett ki, mint Danny DeVito, csak még alacsonyabb és kopaszabb volt. Mindig fing- es sajszagot árasztott, és szeretett a jó csajok után kiabálni, amikor azok elmentek mellette az utcán. - mesélte Drew.

- Visszavonom. Kevésbe lenne fájdalmas Claire-nek azt hinni, hogy megkértem a kezét, mint végighallgatni egy ilyen történetet - mondtam undorodva.

- És akkor most hogyan tovább? A baseballmeccs és a szex utáni lánykérés sem jött be. Van meg valami a tarsolyodban? - tréfálkozott

Jim.

- Arra gondoltam, hogy megpróbálom egy vacsora mellett, valami igazán romantikus helyen. Nem ezt javasoltad te is aznap este, amikor a szmokingot próbáltuk?

Jim zavartan nézett rám.

- Én javasoltam volna? Nem rémlik. Bár az is igaz, hogy hajnali háromkor a fürdőkádban ébredtem, nálatok, egy szál alsógatyában, úgyhogy elképzelhető, hogy volt néhány remek ötletem aznap. De tudod, mit? A próbavacsorán kéne megkérned a kezét, jövő hétvégén - mondta Jim izgatottan, es lecsapta a papírokat az asztalra.

- Gondolod? Nem is tudom. Alkalmatlankodásnak tűnik veletek szemben. Belerondítanék a ti nagy napotokba.

- Nyugalom, Mr. Jó modor! Nem azt kérem, hogy tartsunk dupla esküvőt, csak hogy tedd föl a nagy kérdést a vacsora alatt. Az istenre kérlek, adj valamit, amivel elterelhetem a gondolataimat a futószönyegekről, a gomblyukba szánt virágokról és a szövetmintákról! - kérlelt Jim.

- Mintás szövetben mész az oltár elé? - kérdezte Drew, előkelően ejtve ki a szavakat és X-jelet formázva karjaival.

- Nagyon vicces vagy! Csak várj, amíg Jenny elkapja a töködet, akkor majd megtudod, milyen zakkant az anyja. Mindig, amikor Mary Gates belép, és egy szalagmintát mutat, legszívesebben azt mondanám neki: „Te láttád? Mert én szarok rá. Tök mindegy.” Még egy asztalterítészín, és azt mondom mindenkinek, hogy hozzon valami köretet és egy kerti széket hozzánk az udvarba, Drew-t szenteltessük pappá az interneten, és adjon össze ő minket - kesergett Jim. - Egyik nap azt kérdezte Liz, hogy mit gondolok a kétszer sült krumpliról. Honnan a picsából kéne tudnom? Egészen mostanáig a kétszer sült krumplin kellett volna gondolkoznom? Itt szúrtam el? Egy felnőtt férfinak kéne, hogy legyen véleménye a kétszer sült krumpliról?

Jim úgy nézett ki, mint akinek mindjárt szétrobban a feje. Széttárt karokkal állt, mintha a megértésünkért vagy az ölelésünkért rimánkodna. Mivel azonban sem Drew, sem én nem vagyunk ölelkezős fajták, Jim végül leeresztette a kezét, és tovább kesergett.

- A szüleim meg, mint jó keresztények, úgy gondolják, hogy egy üveg bor elég lesz a szeszes italokból egy asztalra. Anyám szó szerint azt mondta: „Ha elfogy, elfogy. Majd iszik mindenki vizet.”

Drew-nak leesett az álla. Az autóval időközben végeztünk, és elvitte a szállítószalag, de már jött is a következő.

- Víz? Egy esküvőn? Nem értem - kérdezte összezavarodva. - Jézust is meghívtátok? Mert ez max így lenne elfogadható.

- Kérlek, az isten szerelmére, kérd meg Claire kezét a próbavacsorán, hogy a jövődöbéli anyósom legalább egy este valaki más fülébe visítsen! Könyörögve kérek! - esedezett Jim.

Elgondolkoztam Jim ötletén, amíg a következő autón dolgoztam. Az étterem, ahol a próbavacsorát tartják, tényleg nagyon szép hely. A barátaink is jelen lesznek, hogy tanúi legyenek az eseménynek, amit Claire biztosan imádna. Minél tovább gondolkodtam a dolgon, annál jobban tetszett az ötlet. A műszak hátralévő része gyorsan eltelt azzal, hogy Drew-val és Jimmel kidolgoztuk a terv részleteit, hogyan kérjem meg Claire-t, hogy legyen a feleségem.

A következő péntek este Claire, Gavin és én beálltunk a *W-móló* nevű híres clevelandi étterem parkolójába. Az étterem egy luxus-óceánjáró alakját formázta. Az elhelyezkedésével (magasan egy, az Erie-tóra lélegzetelállító kilátást biztosító szikla tetejen) teljesen megerősített abban, hogy a lehető legjobb helyet választottam arra, hogy megkérjem Claire kezét.

Miután gyorsan átvettük a templomi szertartás részleteit, ahol a házasságkötés zajlott másnap délután, mindenki várta, hogy kikapcsolódjunk, eltöltsünk egy kellemes estét, finom ételeket és italokat fogyaszthassunk. Jim és Drew egyre rám pillantgattak, lopva, egész idő alatt, amíg a templomban voltunk, meg kacshintgattak és bökdöstek, amikor csak tudtak. Egyszer már majdnem ott tartottam, hogy gyomron vágom Drew-t, pont, amikor a Szűz Maria-szobor alatt álltunk.

- *Hé, Carter, feltehetek egy kérdést?*

Ez volt a negyedik alkalom, hogy Drew valamilyen kérdéssel kapcsolatos utalást tett, és már elegendő volt. A vőlegény tanúi felsorakoztak egymás melle az oltár előtt, miközben a pap halkán beszélgetett Lizzel és Jimmel a padosrok közötti folyosó közepén.

- Befognád végre a kurva szádat? Claire a végén még gyanút fog, te barom! - suttoztam dühösen Drew-nak.

- Lassan a testtel, haver! Épp most mondtad, hogy ká, u, er, vé, a a Szűz Mária előtt. Mutass némi tiszteletet! - rőtt meg Drew.

- Mi az a szűz? - kérdezte Gavin, aki ott állt mellettem, és a

gyűrűtartó párnát forgatta a feje körül, mint egy lasszót.

- Olyan, mint a csirke - hebegtem. - Nagyon ritka. Senki nem beszél róla.

Lehetetlen volt nem idegesnek lennem, amikor megfogtam Claire kezét, és segítettem neki kiszállni az autóból. A tenyerem izzadt, és reméltem, nem veszi észre, hogy már egy perce csak állok, és őt bámulom, ahogy veszi ki Gavint a gyerekülésből.

Olyan kibaszott szép, hogy sírni tudnék, mint egy kisbaba!

Becsukta a kocsni Gavin felőli ajtaját, és elkapta a tekintetemet.

- Jól vagy, Carter? Mintha máshol járnál - mondta, miközben végigmért.

A francba! Vajon izzad a homlokom? Vajon olyanok lát, mint egy elhízott szívbeteg, aki épp most evett meg a saját testsúlyával egyenlő mennyiségű csirkeszárnyat és zöldségkocsonyát a svédasztalnál? Nem ez az ideális nézés olyankor, amikor azt akarod, hogy a szeretett nő nézzen a szemedbe, és nyilvánítsa ki az irántad érzett halhatatlan szerelmét azáltal, hogy igent mond arra a kérdésre, hogy hozzád megy-e.

- Anya, ketyeg a rohadt virslim - jelentette be Gavin, megszakítva az izzadós bulit.

Időt nyertem, hogy megtöröljem a homlokomat.

- És az mit jelent? - kérdezte Gavint Claire.

- Azt jelenti, hogy HALADJUNK! Sült húst akarok enni!

Fogtuk magunkat így hárman, es elindultunk a járdán a sziklán levő étteremhez vezető lépcső felé. Amikor beléptünk, a főpincér keresztülvezetett bennünket a termen, egy hosszú asztalhoz, amely a tóra néző hatalmas ablakok előtt volt felállítva. Mi érkeztünk utóljára, a Drew és Jim által megálmodott terv szerint. Az utolsó hálom széket az asztal végében szánt szándékkal üresen hagytak, hogy mindenki láthassa, ami történni fog.

A barátaink éppen csendesen beszélgettek egymással, amikor odaértünk hozzájuk, de annyi időre megszakítottak a társalgást, miig üdvözöltek minket, és amíg Jim figyelmeztetett, hogy ne rendeljünk italt, mert nemsokára hozzák a pezsgőt. A *pezsgő* szót szükségtelenül kihangsúlyozta, még kacsintott is melle, amikor Claire elfordult, hogy Gavint beültesse a székbe.

A beszélgetés a másnapi esküvő részleteinek a megbeszelese felé

terelődött, és bár próbáltam odafigyelni, közben a beszédem sorai jártak a fejemben. A múltkori, az Indians-meccsre írt szövegemet nem éreztem megfelelőnek, mert tele volt olyan kifejezésekkel, mint *grand slam* és *kétkezes dobó*.

Na jó, sohasem állítottam, hogy az lett volna életem legjobb beszéde.

Mivel az a terv dugába dőlt, mindent előről kellett kezdenem. A munkahelyünkön, a héten minden éjjel a tökéletes szavakat kerestük Drew-val és Jimmel a Claire-nek szánt beszédemhez. Na jó *Jim* segített megírni a beszédemet. Drew azt akarta, hogy csak vágjak az arcába egy pingponglabdát, emlékeztetve őt arra az időre, amikor a Fosters' Bar and Grillben dolgozott csaposként, és kitalálta a P. O. R. N. Ó. nevű játékot. Drew szerint az arcához kéne csapnom, és azt mondani: Nem ez lesz az egyetlen golyó, ami lepattan az arcodról, ha igent mondasz!

Végül három hevenyészett vázlat és a thesaurus.com¹⁴ szorgalmas használata után megírtuk Jimmel a világ legjobb lánykérő szövegét. Ennek az éjszakának tökéletesnek kell lennie. Claire számtalan órái tölt majd azzal élete hátralévő részében, hogy elmesélje mindenkinek, akit csak ismer, meg meg néhány idegennek is, hogyan kértem meg a kezét. Megérdemli, hogy övé legyen a legromantikusabb történet a világon.

Néhány perccel később megjelent a pincérnő, hogy felvegye a rendeléseket.

- Na és neked, kisember, mit hozhatok? - kérdezte, lehajolva Gavin magasságába.

- Egy szüzet kérek - jelentette ki Gavin.

Claire elkezdett rettenetesen köhögni ivás közben. Félrenyelte a kortyot. Liz nyúlt oda, hogy hátra veregesse.

- Bocsáss meg, mit szeretnél rendelni? - ismételte meg a kérdést a pincérnő zavartan.

- Egy szüzet. Egy szüzet akarok rendelni - mondta még egyszer Gavin, és közben úgy nézett a pincérnőre, mintha az egy idióta lett volna.

- Mint mi mindannyian, fiam. Mint mi mindannyian - motyogta Jim apja néhány székkal arrébb, mire a felesége jól a karjába boksolt.

- Szerintem csirkét kér - tisztáztam a helyzetet szégyenkezve.

¹⁴ Online nyelvi lexikon

- Na, mert így aztán tényleg minden világos - morogta Claire, azzal felemelte a vizes poharát, és megkísérelt egy újabb kortyot inni.

Miután felvette a rendelésünket, a pincérnő eltűnt, és a beszélgetés újraindult.

- Jim, meg akartalak kérdezni már egy ideje, hogy be tudad-e fejezni a kristályok és szalagok összeragasztását a templomi szertartáshoz? - kérdezte Mrs. Gates. - És ne felejts el rakni egy kis Preparation H-t a szemed alá holnap reggel!

Drew felnevetett, mire Jenny belerúgott a lábába az asztal alatt.

- Tuti, hogy holnap Aranyeres fejűnek fogom hívni egész nap - súgta Drew hozzám hajolva. - Tudom, hogy tiszta ideg az esküvő miatt, de nem gondoltam volna, hogy ez seggvizketést okoz a szeme alatt.

Jim anyja meghallotta, amit Drew mondott, és szúrós pillantást vetett rá, amitől azonnal lehervadt a mosoly az arcáról.

- Andrew, közismert, hogy ez a krém lelohasztja a szem alatti duzzadt táskákat. Nagyon hasznos, amikor valaki fényképezkedni ohajt - jelentette ki Mrs. Gates kimérten.

- És nagyon vicces is, hogy valakinek vérzik a segge a szeme alatt - pusmogott Drew a bajsza alatt.

- Jim, mielőtt hazamennél ma, kérlek, emlékeztess, hogy adjam oda neked a képeket a képeslapból a kétféle virágból készült boltívről. Csak mondd meg a virágboltosnak, amikor elhozza a gomblyukba való kitűzőket, hogy melyiket szeretnéd a holnapi fogadáson látni - tette hozzá Liz anyja.

Jimnek igaza van. Ez a nő egy két lábon járó, beszélő, esküvőszervező robot.

- Jézusom, kezd már el, mielőtt elkezd az asztaldíszekről beszélni, nekem meg kinő a puncim! - kérelt suttogva Jim.

Bólintottam, ezzel jelezve, hogy készen állok. Széles vigyor terült szét az arcán, és Esküvőmata 2000-et teljesen figyelmen kívül hagyva odaintette a pincérnőt, miközben Claire éppen a csúnya és szép szavak közötti különbséget magyarázta Gavinnek.

Jim és én találkoztunk az étteremvezetővel és a pincérnővel előző nap, hogy még egyszer megbeszéljük a mai este programját. Az volt a terv, hogy a pincérnő kihoz egy pohár pezsgőt mindenkinek, mi helyt megkapja a jelet. Claire poharának alján ott lesz az eljegyzési gyűrű, amit ma délután hoztam el, amikor elugrottam Gavin meg az én szmokingomért.

Alig hittem el, hogy végre eljött az idő, hogy megtegyem. Meg kérem álmaim nőjének a kezét, akiről azt hittem, hogy soha többé nem fogom látni az után az együtt töltött főiskolai éjszaka után

A pincérnő visszajött, és már majdnem a fél asztalnak felszolgálta a pezsgőket. *Most vagy soha*, gondoltam.

Leeresztettem a kezem, és megfogtam Claire combomon pihe nő kezét. Felemeltem a számhoz, és próbáltam megnyugtatni vadul kalapáló szívemet.

Amikor megérezte ajkaimat a kezén, felém fordult és rám nézett.

- Nagyon szeretlek, Claire! - mondtam lágyan, és a szemem sarkából láttam, hogy a pincérnő egyre közelebb és közelebb jön hozzánk.

- Én is szeretlek, Carter! - felelte mosolyogva.

Már csak két embernek kellett felszolgálni az italt, és utána mi következünk. Tudtam, hogy kicsit fel kell pörgetnem a dolgokat, ha azt akartam, hogy tökéletes legyen az időzítés.

- Jaj, istenem, várj! Ezt hallgasd, mit mesélt ma Jenny! Nem hiszem el, hogy elfelejtettem elmondani! - mondta Claire, azzal közelebb hajolt, és a vállam fölött kikukucskált, hogy meggyőződjön arról, Jenny nem hallja, amit mond.

Én is magam mögé pillantottam, és láttam, hogy a pincérnő megkerülte az asztalt, és egyenesen felénk tart. *Fél térdre kell ereszkednem, mielőtt lerakja a pezsgőt Claire elé.*

A picsába!

- Claire, szavad ne feledd, de mondani szeretnék valamit.

Claire mintha meg sem hallotta volna, közelebb húzódott, és feleim fordult a székében, hogy egymással szemben ülhessünk.

- Várj, ez nagyon jó! Imádni fogod! - magyarázta izgatottan.

A térdem elkezdett idegesen föl-alá járni. Láttam, hogy a pincérnő megállt közvetlenül Claire mögött, és mond valamit Gavinnek. - Szóval, Jenny szerint Drew nagyon furcsán viselkedik mostanában. Házasságról és eljegyzésről beszél, és olyasmiket kérdez, pusztán elméletben, hogy „ha megkérném a kezedet, mit szeretnél hallani tőlem?” Drew-nak annyira átlátszóak a szándékai!

Újra Claire-re néztem, nem fogtam fel, amit mondott, azon igyaltam, hogy illetlenség-e rászólni, hogy fogja be végre a száját, épp mielőtt meg akarnám kérni a kezét.

- Hogy mi? Mit mondtál? - kérdeztem tőle, mert egyre csak mondta,

én meg nem is hallottam.

- Azt mondtam, hogy Jenny szerint Drew ma este megkéri a kezét. Elhiszed ezt a baromságot?

Lassan felé fordítottam a fejemet, a szám tátva maradt a döbbenettől. A pincérnőt a pezsgővel azonnal elfelejtettem.

- Drew? Megkéri a kezét? Ma? *A büdös picsába!*

- Örültség, igaz? Először is, nincsenek még együtt olyan régóta. Másodszor meg, ki a fene kéri meg a párja kezét valaki más probavacsoráján? Szerintem ez elég rossz ízlésre vall, ha engem kérdezel. Ezzel a házasulandókról magára tereli a figyelmet. Érted, szinte képen törli őket. Mintha azt mondaná, hogy „Hé, ide nézzetek! Egy seggfej vagyok, és azt akarom, hogy minden szem rám szegeződjön, a másik kettő helyett, akikre most figyelni kéne! Hahaha, akkora seggfej vagyok, hogy még fényképezőgépet is hoztam, hogy megörökítsem az örökkévalóságnak a seggfejségemet!” - nevetett a fejét rázva Claire, ahogy a képzeletbeli seggfejre gondolt.

A gond csak az volt, hogy az a kibaszott seggfej *én* voltam!

Egy kéz siklott be kettőnk teste közé, és a seggfej önmagam buzgó sajnálata közepette rádöbbsentem, hogy egy pezsgős pohár is tartozik hozzá. Szó szerint éreztem, hogy kikapcsol az agyam. Hallottam, ahogy egy géphang visszaszámol öttől, és úgy éreztem magam, mintha *A bombák földjén* című filmben lennék, és nem tudnám, hogy a piros vagy a kék drótot kell-e elvágnom.

A piros vagy a kék?! A PIROS VAGYA KIBASZOTT KÉK?!

Claire a pezsgője után nyúlt.

Ismeritek ti is azt az érzést, amikor pánikba estek?! Tudjátok, amiről a legtöbb ember azt mondja, olyan, mintha álmodnál, és lelassul na körülötted az idő. Velem ez még soha nem történt meg, és mindig azt hittem, hogy csak mese habbal.

Nos, igazam volt.

Nem lassul le az idő, sőt, a fénysebességnél is gyorsabban telik, én pedig tudtam, hogy a rossz drótot vágtam el, és totál őrjöngő elmebeteggé válók a robbanástól.

A karom mintha teljesen levált volna a testemről, hirtelen a levegőbe lendült az asztalról, ahol addig feküdt, és felborított egy égő gyertyát, a sótartót, a saját pezsgőmet és két teli pohár vizet, majd megfogta Claire pezsgős poharát, épp mielőtt a szájához emelte volna,

és kiverte a kezéből, drága pezsgőt locsolva szerteszét. Az agyam egy távoli sarkában hallottam, hogy valaki felkiált, hogy „Neeeeee”, de eszembe sem jutott, hogy az eszement üvöltöző a *W-móló* közepén én vagyok.

Egy másodpercig sem gondolkoztam azon, hogy mit csinálok, sem azon, hogy az étteremben mindenki engem néz elképedve. Fürgén a számhoz emeltem a poharat, hátrahajtottam a fejemet, és ledöntöttem a teljes tartalmát a torkomon, a gyűrűt is beleértve.

Amikor lecsaptam a kiürült poharat az asztalra, Drew odahajolt hozzám, és a fülembé súgta:

- Haver, megváltoztattad a tervet? Mert ha az új terv az, hogy megpróbálsz kiszarni azt a gyűrűt, meg kell hogy mondjam, az nem igazán romantikus!

13.

Teaszünet

MINDJÁRT SÍROK. *Úgy fogok sírni, mint egy istenverte kisbaba, és semmit nem tudok ellene tenni.* Egyre nehezebben nyeltem, mert összeszorult a torkom, és kezdtem úgy érezni magam, mintha egy rave-partin lennék, borzasztó erős stroboszkópok fényében, mivel annyira kellett pislognom, hogy féken tartsam a könnyeimet.

A franc egye meg, mindig ocsmány leszek, amikor sírok. Vannak nők, akik úgy tudnak sírni, hogy nem megy tönkre a sminkjük, és nem szivárog mindenféle folyadék minden létező lyukból a fejükön, de én nem olyan vagyok. És tessék, gyönyörű ruha volt rajtam, a frizurám profi módon el lett készítve, a sminkem hibátlanul festett, és nagyon úgy tűnt, hogy három másodpercen belül az egészet tönkreteszem, mert mindjárt elveszítem az uralmat az arcizmaim felett. Minden erőmmel próbáltam kuka maradni, amitől persze kikészültem, mert sejtettem, így olyan hangokat fogok kiadni, amiket csak a Discovery Chanelen hall az ember az éjszaka közepén. És teljesen biztos voltam benne, hogy mire abbahagyom, úgy fogok kinézni, mintha rózsaszínű szemeim lennének, és bemosott volna egyet Mike Tyson.

Az egész Liz hibája volt. Miért kellett ilyen gyönyörűnek lennie?

A templom végében, a sekrestyében várakoztunk, és csak másodpercek választottak el attól, hogy elinduljunk végig a padsorok között. A többi nyoszolyólány már elment, hogy találkozzanak a vőlegény tanúival az oltár előtt. A templom belsejébe nyíló ajtó bezáródott mögöttük, hogy a vendégek csak az utolsó pillanatban láthassák meg a menyasszonyt.

Mrs. Gates Liz körül legyeskedett, elvégezte az utolsó simításokat a lánya ruhájának uszályán. Emlékeztette, hogy mosolyogjon, de ne túlságosan, mert akkor látszódní fognak a fényképeken a szarkalábak a szeme sarkában. Mrs. Gates újra és újra felállt és leguggolt Liz körül, mialatt körbement körülötte, amitől horkantva nevetgéltem a könnyeimmel küzdve, mert így olyan volt, mint egy lovacska a ringlispílen. Kedvem lett volna megkérdezni Litz, hogy van-e nála

lovaglópálca, amit kölcsönkérhetnék, hogy megcsapkodjam az anyját, hogy gyorsabban haladjon.

- Nem hiszem el, hogy férjhez mész! - suttogtam a legjobb barátom fülébe.

Igyekeztünk nem foglalkozni Liz anyjával, de amikor elment előtte, az jutott Liz eszébe, hogy legszívesebben belemarkolna az anyja fenekébe.

- Én sem! - felelte Liz mosolyogva és a könnyeivel küszködve.

- Szeretem Jimet, és tudom, hogy ti ketten nagyon boldogok lesztek együtt! - nyugtattam meg Lizt. - De mint a legjobb barátod, kötelességemnek tartom elmondani, hogy az autóm tele van tankolva, és egybőröndnyi vodkával a csomagtartóban, indulásra készen vár odakint, amennyiben szükséged lenne rá. A strici karomat is edzésben tartottam, arra az esetre, ha Jimmel elszaladna a ló, és nyakon kellene öt csapni.

Liz felnevetett, én pedig gyorsan megöleltem, ügyelve arra, hogy ne húzzam le a fátylát és ne gyűrjem össze sehol a ruháját. Nem akartam magamra szabadítani Mary Gates haragját.

- Köszönöm, Claire! Te vagy a legjobb barátnőm. Szeretlek!

Fulladozás és dulakodás zaja szakította félbe a képeslapra illő, szívszorító közös pillanatunkat. A hang felé fordultunk, és megláttuk Jim kis unokahúgát, Melissát, amint a koszorúslány-ruhácskájában éppen Gavin fölött térdelt, és próbálta megfojtani. Gavin kapálózott és rugdalózott alatta, és igyekezett levenni a lány kezét a nyakáról.

- Hé! - acsarkodtam suttogva, mire mindketten abbahagyták a verekedést, és rám meredtek. - Mi a fenét csináltok?!

Gavin teljes erejéből Melissába ütött, és a kislány leesett róla. Gavin feltápászkodott a földről, fölvette a földre került gyűrűhordozó párnáját, és a melléhez szorította azt.

- Elvette a francos párnámat ez a hülye majom! - kiabált hangosan Gavin.

- Ő meg belerúgott a tiltott területembe! - replikázott Melissa nagyot toppantva.

- Ó, te jó ég... - morogta Mrs. Gates.

- Egyél földet! - fordult Melissa felé kiabálva Gavin.

- NEM eszek földet! - vágott vissza a kislány.

- EGYÉL FÖLDET A CSIRKE FEJEDDEL!

Kitört a totális gyerekkáosz, de mielőtt eldönthettem volna, hogy

melyikre kiabáljak, felharsant az orgona, és játszani kezdte azt a zenét, amire végig kellett vonulnom a padsorok között az oltárig Gavinnel és Melissával a hátam mögött.

Gyorsan lehajoltam, és olyan szigorú arckifejezéssel, ahogy csak tudtam, a gyerekek szemébe néztem, és így szóltam:

- Na, ide hallgassatok, kis szörnyetegek! Azt ajánlom, hogy amint kiléptek azon az ajtón, mosolyogjatok, a hangotokat pedig ragtapasszal bezárni a szátokba! Ha megszólaltok, lökdösődtek, verekedtek, veszekedtek, vagy akár csak egymásra pislantotok, kirángatom a kis seggeteket a templomból, és bezárlak benneteket a pincébe egy csomó ijesztő bohóccal!

Nagyot fújtattam, hogy alátámasszam a mondanivalómat, aztán felegyenesedtem, és felhúztam a pánt nélküli ruhám elülső részét.

- Ha meglátok egy bohócot, jól belerúgok a mogyoróiba!

- Gavin Allen! - szóltam rá.

- Most mi van? Még nem léptünk ki a zajton - ellenkezett Gavin, mögém mutatva.

- A kölyöknek igaza van - suttogetta Liz.

- Viselkedjetek! - suttogetam összeszorított fogakkal.

Megfordultam, és bólintottam a két kis templomszolgának, hogy kinyithatják a kétszárnyú ajtót. Elidültünk.

- Anyukám nem fél megütni egy gyereket - hallottam Gavint, aki Melissának suttogett, miközben megtettem az első lépésemet a folyosón.

Hála istennek, a fenyegetésem megtette hatását, és mindkét gyerek eljutott a templom elülső részébe anélkül, hogy megölték volna egymást. A szertartás gyönyörű volt. Az egyetlen fennakadás az oltáriszentség során történt.

Liz katolikus, így ő egy komplett romai katolikus szertartást akart. Carter „nagyjából” katolikus, azaz meg lett kereszttelve, volt elsőáldozó is, és megcsinált mindent, amin gyerekkorában kötelezően át kellett esnie, de felnőttként már csak vasárnaponként, illetve esküvők vagy temetések alkalmából járt templomba. Ezzel együtt, amikor eljött az oltáriszentség ideje, ő is beállt a sorba, és Gavint is magával vitte, mert Gavin a szertartás során az ő oldalán állt.

Én nem vagyok egyetlen vallásnak sem híve, de időnként azért megfordulok egy-egy misén, hátha valaki jegyzetel odafent. Az első sorban ültem, egy másik koszorúslánnyal, aki nem volt katolikus.

Figyeltük az oltáriszentséget, és rámosolyogtunk az Úr színe elé járulókra. A nyakamat nyújtogatva boldogan néztem, ahogy Carter Gavin kezét fogva megállt a pap előtt, és szájába vette az ostyái. A ceremónia csendes áhítatát, békés nyugalmát, melyben csak az orgona gyönyörű hangja hallatszott, hirtelen Gavin hangja zúzta szét.

- Mivana szádba?

Az ajkamba haraptam, és összerándultam, hallva, hogy a fiam hangja milyen szépen bezengette az egész templomot. Carter lehajolt hozzá, és súgott valamit a fülébe, majd megfordultak és elindultak vissza a helyükre, az első sorba, a túloldalra.

- ADIDE AMIA SZÁDBA VAN!

Eltakartam a szememet a kezemmel, de annyit még láttam, hogy Gavin megpróbált belenyúlni Carter szájába. Carter félreütötte Gavin kezét, majd miután leültek, előhúzta a mobilját a nadrágzsebéből, és átnyújtotta Gavinnek. A fiam arca felragyogott, kikapta a telefont Carter kezéből, és utána már csendben ült mellette. Carter a jelek szerint megtanulta, hogy szülőként semmi sem olyan hatékony nevelési eszköz, mint a megvesztegetés. Másodpercekkel később az Angry Birds nyitózenéje tört át az orgonamuzsika csendes dallamán. Carter gyorsan kikapta a telefont Gavin kezéből, hogy lenémítsa. Gavin felkiáltott:

- Hé! Pont játszottam velem!

A szertartás végre véget ért. A következő néhány órát fényképezkedéssel töltöttük. Mielőtt észbe kaphattam volna, a vacsora is véget ért, és a személyzet elkezdte leszedni az asztalokat. Az esküvő részeként mindannyiunkat leültettek a terem elejében lévő hosszú főasztalhoz.

Mindig öröm úgy enni, hogy kétszáz idegennel ülsz szemben, akik mind téged figyelnek közben.

Carter leült mellém, miután tett egy gyors kitérőt a mosdóba, és észrevettem, hogy úgy dörzsölgeti a vállát, mintha fájna.

- Mi történt? - kérdeztem.

- Összefutottam Jennyvel és Drew-val, amikor kijöttem a mosdóból. Jenny megkérdezte, hogy ízlett-e a *Balsafos McChicken*, amit vacsorára kaptunk - mesélte Carter, felvonva az egyik szemöldökét.

- Erre mondtad neki, hogy azt *balzsamos csirkének* nevezik, igaz?

- Nem. Megkérdeztem tőle, hogy ez valami újdon-ság-e a McDonald's kínálatában, amit a McRib mellé szolgálnak föl, mire Drew

megütött.

Körbenéztem a teremben, és észre is vettem apámat, aki éppen fölkel az asztaltól. Jelezte, hogy hamar haza fog menni, és felajánlotta, hogy hazaviszi Gavint is, mihelyt ő elfárad. Gavinre néztem, aki a mellettem lévő székben hason fekve aludt. Feje, keze és lába ernyedten lógott.

- Nem ütöttem le, mint egy bébi fókát - biztosítottam apámat, aki az asztalra támaszkodott, és előredőlt, hogy szemügyre vegye az unokáját.

- Anyád már a Teaszünetet emlegeti az embereknek. Azt hiszem ezzel eljött az idő, hogy távozzak - mondta apám, Carter pedig felnyalábolta Gavint, és átadta neki.

- Mi az a Teaszünet? - kérdezte Carter, miközben Gavint figyeltük, aki felsóhajtott, és apám vállába fúrta a fejét, zseblámpákról és rugdosó szamarakról motyogva valamit.

Apám gonosz mosolyt vetett Carterre, aztán rám nézett, és így szólt:

- Magatokra hagylak benneteket, hogy megbeszélhessétek a Rachel Morgan-féle Teaszünet hagyományát.

Elbúcsúztunk egymástól. Amint a fogadóterem ajtaja becsukódott mögöttük, anyám hangja harsant fel a hangszóróból.

- TEASZÜNET! TEASZÜNET! Mindenki jöjjön a bárpulthoz öt perc múlva!

Lehunytam a szemem, és felsóhajtottam. Hallottam, hogy Jim örömeiben nagyot kurjantva felugrott a székéből. Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy Carter Jimet nézi, aki egy körülbelül húsz fős tömeget vezetett a bárpulthoz.

- Mi folyik itt? - kérdezte Carter.

- Carter! Most, hogy már te is a családjunk része vagy, itt az ideje, hogy megismerkedj a *Teaszünet* nagyszerű, régi hagyományával! - magyarázta lelkesen anyám, azzal közénk furakodott, és megragadta mindkettőnk karját, hogy a bárpulthoz vezessen bennünket. - Ez egy ősi hagyomány, amit a családjunk minden esküvőn gyakorol, hogy a friss házások hosszú és boldog életet éljenek együtt, és hogy minden konfliktusuk megoldódjon a hálószobában.

Jim a bar mellett állt, és izgatottan, labujjhegyre állva várta, hogy odaérjünk.

- Mrs. Morgan! Mi az első napirendi pontunk a Teaszünet keretében? - kérdezte Jim széles vigyorral az arcán.

- Azt hiszem, a whisky lesz a ma esti első teendőnk, én jóképű vőlegénykém! - felelte anyám, azzal racsapott Jim fenekére, miközben odaintett magához valakit egy másik asztaltól.

- Várjunk csak, álljunk meg egy percre! - kiáltotta Liz anyja. Futva közeledett hozzánk. - Még fel kell vágni a tortát, és a nyitótáncot sem ejtettétek meg, és a fényképész szeretné, ha...

Anyám Mary elé állt, és feltartotta a kezét, megakadályozva, hogy még egy lépést tehessen Jim felé.

- Mary drágám, feszültnek tűnsz. Mikor használtad utoljára a Lövedéket, amit tavaly születésnapodra kaptál tőlem, hogy szerezzen magadnak egy jó nagy orgazmust?

Anyám, aki már jó ideje ismeri Mary Gatest, pontosan tudja, hogyan lehet egy nő figyelmét elterelni. Jó volt látni, hogy végre valaki más szexuális életével van elfoglalva. Miközben Mary hebegve kereste a szavakat, az esküvői teendők listája szépen elfelejtődött.

- Be kell vallanom, egy kicsit meglep, hogy még szűz voltál, amikor találkoztunk. Hogyhogy anyád nem fizetett be egy férfiprostitához szülinapi ajándékként? - kérdezte Carter.

Jim vidáman ujjongott, amikor látta, hogy az anyósa gyakorlatilag elrohant a bárpulttól, és odakiáltott a csaposnak, hogy töltsön neki hús kupica whiskyt.

- Akkor a Teaszünet csak egy újabb mondvacsinált ok arra, hogy be lehessen nyomni egy esküvőn? - kérdezte Carter.

- Pontosan - feleltem, és felemeltem a borostyánszínű folyadékkal töltött pohárkát, amit felém nyújtott valaki. - Idióta szünetnek hívni túl egyértelmű lett volna.

- Tekintve, hogy iszol, gondolom, nem ejtett újra teherbe ez a gyönyörű csődör - mondta anyám, amikor elvette a saját poharát.

- Anya! - szóltam rá.

- Mi az? Nem hibáztathatsz azért, mert akarok még egy unokát. Nektek gyönyörű gyereketek lenne. A pasidnak láthatóan szuper ivarsejtjei vannak. És a késő esti légyottotokat elnézve, azt is tudja, hova tegye azokat.

Önsanyargatás egy főre, az asztala elkészült!

- Meséltem már neked arról a főiskolai pasimról, aki azt hitte, hogy a szopástól is teherbe lehet esni? Szégyen, de tényleg. Ki tudok szívni egy teniszlabdát is a legbolondabb alakú szívószálon át, de ő

elszalasztotta ezt a lehetőséget.

Nincs arra vonatkozólag törvény, hogy az embernek mit szabad tudnia a szüleiről, és mit nem?

Anyám végre befogta a száját, és Jim köszöntőt mondatott az egész csoporttal, ami abból állt, hogy mindenki felemelte a poharát, és azt ismételték, hogy „Teaszünet! Teaszünet! Teaszünet!”, aztán lehajtották a whiskyt.

Carter gyorsan megtanulta a Teaszünet minden csínját-bínját. A játék lényege az, hogy a játékvezető (az anyám) elkéri a mikrofont a DJ-től, és bejelenti, hogy Teaszünet következik. Először csak húszpercenként van szünet, de az első néhány kör után gyorsan elfelejtí mindenki, hogy mennyit kell várni két Teaszünet között. Ezután már tízpercenként, aztán ötpercenként követik egymást a Teaszünetek, míg végül valaki elhányja magát a táncparketten, és a csapos munkanélkülivé válik, mert a Teaszünet résztvevőinek a száma a kezdeti 20-ról felszökik 78-ra, akik elfoglalják a bár, hogy gyorsabban tölthetessék a felesek.

Hároméves korom óta minden egyes esküvőn, amin részt vettem, volt Teaszünet. És komolyan mondom, még néhány temetésen is felbukkant ez a szokás, mert csak úgy lehet megadni a tiszteletet az elhunytak, ha felnőtt emberek rőfögve-röhögve ecsetelik, hogy szerintük megmozdult a holttest.

Két órával az első Teaszünet után leraktam a seggem az egyik asztal mellé, kibújtam a magas sarkúból, feltettem a lábam egy székre, és néztem, ahogy Carter, Jim és Drew megpróbálkoztak breakelni egy Celine Dion-dalra.

Drew már rég ledobta a zakóját és a fehér ingjét, és nem érdekelt, hogy ki látja a pólóját, amin az állt: „NEM ÉN VAGYOK A VŐLEGÉNY, DE RÁHÚZHATSZ EGY GYŰRŰT”, egy péniszgyűrű képével a felirat alatt. Figyeltem, ahogy Carter megpróbált futó emberre emlékeztető táncot produkálni, és le sem lehetett vakarni a széles vigyort az arcomról.

- Örülök, hogy jó kedvedben talállak - szólt rám Liz, hirtelen felbukkanva a székem mellett. Megragadta a kezemet, és fölhúzott a székeimből. - Kapd össze magad! Mindjárt dobom a csokrot!

Elengedtem a kezét, és visszaültem.

- Ügyes húzás! - mondtam kuncogva.

Liz hátrébb lépett, megállt előttem csípőre tett kézzel, és lenézett rám.

- Ne nézz így rám! - fenyegetőztem. - Nem fogok odaállni a tánctér közepére, és úgy csinálni, mintha egy fikarcnyit is érdekelne, hogy elkapom-e a hülye csokrodat!

Körülöttünk mindenfelé egyedülálló nők lökdösték félre az útból az embereket, hogy elérjenek a táncparketre. Mindegyik abban bízott, hogy ő lesz a kiválasztott: a nő, aki megérdemli, és akit szeretnek annyira, hogy ő legyen a következő, akinek bekötik a fejet. Teljesen mindegy, hogy van-e pasid vagy nincs. Ha feléd repül széles ívben az a csokor, ami tele van a frissen házasodott nőtől eredő jó szerencsével, akkor már úgy tekintenek rád a többiek, mintha meg is házasodtál volna.

És bár hittem abban, hogy ha elkapom a csokrot, én leszek a következő, aki férjhez megy, akkor sem akartam megpróbálni. Korán rájöttem, hogy valószínűleg nem vagyok jó partner egy házassághoz. Nincsenek előttem túl jó példák e tekintetben. A szüleim ketten együtt összesen ötször voltak házasok. Közös a génkészletem azokkal, akik csak azért maradtak együtt, hogy olcsóbb legyen az egészségbiztosítás. Meg mert amikor ügyvédhez mentek volna nyolc évvel ezelőtt, anyám defektet kapott odaúton. Máig azt állítja, hogy ez égi jel volt arra vonatkozólag, hogy nem szabad elválniuk. Valami olyasmi, hogy „Ha szeretsz valamit, ne engedd szabadjára, különben a kocsid gumijában fogsz a lényegre tapintani.”

Soha nem fogom beismerni senkinek, hogy titokban azon fantáziálgatok már egy ideje, hogy milyen lenne Carter feleségének lenni. Pedig nem szabadna ilyesmire gondolnom sem, különben lecsap a villám, és mindennek vége. Az életünk így tökéletes, ahogy van. Néhány kósza gondolat arról, hogy milyen lenne Mrs. Claire Ellis-nek lenni, még nem jelent semmit. Max annyit, hogy néhanapján én is viselkedhetek úgy, mint egy átlagos lány. Ez nem azt jelenti, hogy arra vágnék, hogy fehér ruhában tobzódva parádézzak több száz ember előtt, akik nem tudnak másra gondolni, csak arra, vajon illendő-e nekem fehér ruhát viselnem vagy sem.

És különben is, a férfiak képesek a világból is kirohanni, ha csak a legkisebb utalást teszi az ember lánya, hogy egy nap esetleg szeretne férjhez menni hozzájuk. De tényleg, ha csak annyit teszel, hogy az újságosnál a menyasszonyi lapok felé pillantasz, kapkodni kezdik a levegőt, és máris béklyóban meg leláncolva látják magukat az idők

végezetéig. Valójában az egészet Carter miatt teszem. Ezzel mentem meg az infarktustól vagy más életveszélyes betegségtől, amit az okoz, ha a házasságra gondol. Mintha azt is olvastam volna valahol, hogy a „házasság” szó pusztán említésére összezsugorodik a férfiak heréje. Biztosan a Guglin találtam.

Mielőtt felfoghattam volna, mi történik, Jenny és Liz egyesült erővel vonszoltak a táncterre a habzó szájú nők hordái közé, akik lélelőlték még a gyerekeket is. Kis majmok, ők is szerettek volna a sokorelkapóst játszani. Amikor már minden irányból szorosan körbezártak a megkergült, idegesítő némberek, Liz megfordult, és elhagyta a színhelyet.

- Jaj, istenem, istenem, istenem! Remélem, én kapom el a virágokat! Mi lenne, ha elkapnám a virágokat? El tudod képzelni?! Menjünk előrébb! Vagy talán hátrább. Liz jól tud dobni? Remélem, nem akad bele a csokor valamelyik csillárba!

Tüntetően összefontam a karomat a mellemen, és a szememet forgattam, mert Jenny véget nem érő csacsogása idegesítő kolompként visszhangzott a fülemben.

- A szülőknél ide kéne jönniük, hogy elvigyék innen a gyerekeiket. Mi lesz, ha valamelyikőjük elkapja a csokrot? Megmondják majd neki, hogy adja vissza? Mert ez, olyan... nagyon fontos dolog. Nem lenne szabad itt lenniük.

Felsőhajtottam, és Carter arcát kerestem a tömegben, remélve, hogy bátorítóan rám mosolyog, amitől sikerül felülkerekednem ezen. Ő érezni fogja a kétségbeesésem, és tudni fogja, milyen nyomorultul érzem magam, örültekkel körülvéve.

Ahogy végighordoztam pillantásomat a tengernyi álldogáló nézelődőn, Liz kezébe nyomta valaki a mikrofont, ő pedig háttal a sok szingli nőnek, elkezdett visszszámolni:

- Öt, négy, három, kettő, egy!

Végre megpillantottam Cartert, nem messze Liztől. A szám mosolyra húzódott. Ekkor megindult a horda, és többé már nem láttam tisztán, mi történik körülöttem. Magassarkúk repkedtek, taft suhogott, és úgy dőltek egymásra a nők, mint a dominók. Kidugtam a karomat a tömegből, hogy kimeneküljek a káoszba, és ekkor úgy hullott a kezeim közé Liz csokra, mint egy mennyei ajándék.

Mindenki mozdulatlanul dermedt körülöttem. A birkózó nők olyan mély tisztelettel néztek rám, mintha a Szent Grált tartottam volna a

kezemben. Óriási vágy kerített hatalmába, hogy földhöz csapjam a csokrot, mint egy rögbilabdát, és olyan messzire kerüljek tőle, amilyen messzire csak tudok.

Nem tudom, mi ijesztett meg jobban: az a tény, hogy a csokortól való megszabadulás első gondolata olyan gyorsan elillant, ahogy jött, és úgy öleltem magamhoz a virágokat, mint egy kisbabát, amit félek, hogy valaki elvesz tőlem, vagy a zsigeri rettegés, amit Carter arcán láttam, amikor végre találkozott a pillantásunk.

14.

Pornó és teper

A LEGJOBB BARÁTNŐM ELMENT EGY HÉTRE NÁSZÚTRA, én pedig elveszettnek éreztem magam. Senkivel nem tudtam megbeszélni a dolgaimat. Nyilván felhívhattam volna Lizt, vészhelyzet esetén, de valószínűleg rossz ötlet lenne azzal előhuzakodni, hogy szerintem Carter azt hiszi, hozzá akarok menni, és úgy látom, ettől kiborult, miközben Liz a strandon fekszik, valahol Mauin.

- Szia Liz! Hogy telnek a mézeshetek? Ó, tényleg.? Hát ez nagyszerű! Erről jut eszembe, szerintem Carter attól fél, hogy a felesége akarok lenni. Én mondtam neki nemegyszer, hogy nem akarok még megházasodni, holott titkon másra sem tudok gondolni, miközben halálra is ijeszt ez a lehetőség.

Igen, hát ennek így tényleg nem sok értelme lenne.

Az elmúlt pár napban csak Carter arckifejezése járt az eszemben, amikor elkaptam a csokrot. Olyan arcot vágott, mint mikor megismerte Gavint, aki tökön vágta. És amúgy meg, ki tudja, mi van velem mostanában? Hirtelen sírva fakadok az *Egy esküvő története* részein a TLC-n, és úgy érzem, hogy a menyasszonynak a *Bridezillasban* teljesen igaza van, hogy felülvizsgálta a hiteleit, hogy megvehesse a harmadik menyasszonyi ruhát is, amelyik Swarovski-kövekkel volt kirakva.

Valamelyik nap felkeltem négykor tévét nézni, mert nem akartam, hogy Carter megtudja, felvettem a *My Fair Wedding* előző esti részét, hogy később megnézhessem, a new jersey-i lány megengedte-e végül a vőlegényének, hogy jetinek öltözzön és John Denver dalokat énekeljen a próbavacsorán. Carter a szokásosnál pár perccel korábban ért haza. Amikor meghallottam, riadtan ugrottam fel a kanapéról, és olyan gyorsan kapcsoltam ki a tévét, ahogy csak tudtam.

- Hát te meg mit csinálsz? Miért nem alszol? - kérdezte Carter.

Lerakta a táskáját a földre, és a nappali közepére ment, hogy fel vegye a takarót, amit én a tévé kikapcsolása miatti sietségben a földre löktem.

- Hát... ööö... semmit. Nem néztem semmit - hebegtem, idegesen

pillantgatva hol a tévére, hol Carterre.

Carter felvonta az egyik szemöldökét, és a kezemben tartott táv irányítóra nézett. Még rajta volt az ujjam a kikapcsoló gombon. A tekintetét lassan az arcomra emelte, amit most már vékonyan, de teljesen kivert a víz, mert az idegeim a plafonon voltak. Éreztem, hogy elpirulok, és tudtam, hogy Carter most azon agyai, miért pirultam el, ha nincs semmi takargatnivalóm.

Mindjárt rájön, hogy felvettem a *Mondj igent a ruhára: Atlanta!* utolsó részét. Mert nekem a Kleinfeld már nem is elég jó. Ó, nem, mohónak kellett lennem és látnom kellett, mit vesznek az emberek a Bridals by Loritól.

Carter újra a tévére pillantott, majd megint rám, és egyszerre kikerekedtek a szemei.

- Te jó ég, Claire! Csak nem néztél...

- Nem! - vágtam közbe. - Nem néztem semmit! - nevettem fel idegesen, majd a kezemben tartott távirányítóra néztem, és olyan gyorsan vágtam a kanapéra, hogy az ember azt hihette volna, megégette a kezem.

- Szent ég, de igen, azt néztél! - meredt rám Carter lenyűgözve.

Fogalmam sem volt, mi történik, de gondoltam, ha Cartert ilyen boldoggá teszi, hogy a házasságos csatornát néztem, akkor talán még sincs akkora gond, mint hittem.

- Semmi baj. Nem kell szégyenkezned! Valójában ez egész izgató.

Úgy néztem Carterre, mint aki megbolondult. És talán így is történt. Talán agyára ment a sok éjszakai munka. Álltam ott, félig ébren, egy leggingsben és trikóban, szétálló hajjal, elvörösödve és szégyenkezve, ő meg úgy nézett végig rajtam, mintha fel akart volna falni. Már majdnem megkérdeztem tőle, hogy miről beszél, és mini néz rám így, amikor egyszer csak beugrott. Hajnali négy volt, és én a nappaliban ültem egy takaró alatt, teljesen egyedül, mintha éppen egy jót hemperegtem volna... magammal.

- Szent ég! Te azt hiszed, hogy...

- Drágám, semmi gond, tényleg! Nem kell kiborulnod. Mindenki néz időnként egy kis pornót. Csak azt bánom, hogy nem vártál meg velem - mondta incselkedve.

Szóval, erről van szó. A pasim azt hitte, hogy titokban pornót nézek. Ülök egyedül a sötétben, amíg ő dolgozik, nézem a Skinemax-ot, és

kényeztetem magam. Valami gond lehet velem, amiért jobban örülök annak, ha pornófüggőnek hisz, mintha azt hinné, hogy mélyen gyökerező vágy él bennem, hogy megtudjam, David Tintera esküvői mesterművet tud-e alkotni terepruhákból, fegyverekből és egy quadból.

Hogy eltereljem a figyelmét az egyedül, sötétben, a kanapéra szervezett, pornótól fröcsögő bulik iránti tettetett rajongásomról, és hogy kitöröljem annak a riadt arcnak az emlékét, amit akkor vágott, amikor elkaptam a csokrot Liz és Jim lagziján, úgy döntöttem, hogy fordított pszichológiát alkalmazok. A gyerekekkel jól működik. És a férfiak többnyire csak nagyra nőtt kisbabák, szóval, úgy gondoltam, hogy némi erőfeszítés árán helyre tudom állítani a dolgokat közöttünk. Carter az esküvő óta megint ideges és feszült volt a jelenlétemben. Szerintem attól félt, hogy egy nap arra ébred, hogy szmokingba öltöztetve az ágyhoz van szíjazva, én pedig fölé hajolva állok menyasszonyi ruhában, és Kathy Bates¹⁵ módjára egy tízkilós kalapácsot lengetek a fejem körül, azzal fenyegetőzve, hogy szétverem a térdét, ha nem vesz el feleségül.

Az igazat megvallva, inkább apámtól kéne tartania, ő képes ilyes mire.

Fokozatosan kezdtem. Elmondtam neki, hogy egyáltalán nem hiszek ebben az egész hagyományban, hogy aki elkapja a csokrot, az megy férjhez legközelebb. Talán a „moslék” és „locsogás” szavakat is használtam, nyomatékosítandó a mondanivalómat. De Carter úgy értette, hogy azt mondtam „lucskos”, és eztán az egész délután viccbe fordult, olyan beszélésekkel, mint „seggtelmem sincs farról, miket beszélsz”. A csokrot pedig kidobtam, hogy bizonyítsam, mennyire nem érdekel ez a szokás. Azt a gyönyörű, gerberából, orchideából és liliomból álló csokrétát, ami olyan káprázatosán mutatott a kezemben.

Csönd! Nem rég volt a tévében a *Szeretném, ha szeretnél*, és Jennifer Lopez-től megtanultam, mi az a csokréta. Azt is megtudtam, hogy Alex, a dögös doki a *Grace klinikában* nem olyan dögös, amikor butuska fickót játszik, borzasztó olasz akcentussal. És azt is, hogy a fickó a *Magic Bullet* tájékoztatóból, tisztára úgy néz ki, mint Nigei a *Táncolj, ha tudsz!*-ből.

Jobb lenne, ha betiltanák az éjszakai tévéadást az USA mind az

¹⁵ Utalás a *Tortúra* című filmre

ötven államában, és én is inkább *Az ördög Miss Jonesban* vagy a *Pajkos nővéreket* nézném.

- Claire, mi bajod? Egész nap lógatod az orrod - mondta Jenny, ahogy kilépett a bolt irodájából néhány aláírással váró papírral a kezében.

A hangjára riadtam fel, és rádöbbsentem, hogy ugyanazt a peracet mártogatom a csokiba már húsz perce.

Liz ugyan elment, de legalább volt *valaki*, akiről visszapattanhattak a gondolataim.

- Carter azt hiszi, hogy pornófüggő vagyok - böktem ki.

- Nahááát! Én is! - válaszolta kitörő örömmel.

Tátva maradt a szám, és döbbsenten néztem rá.

- Vagyis nem úgy! Nem hiszem, hogy *te* pornófüggő lennél. Legalábbis nem tudok róla. Úgy értettem, hogy Drew is azt hiszi *rólam*, hogy az vagyok. Ez olyan, mintha ikrek lennénk!

Hát, nem is tudom.

- Tagja vagyok *A hónap pornófilmje* klubnak. Ez olyan, mint *A hónap lekvárja*, csak itt nem kap az ember lekvárt. És nem beszélhetek róla anyukámnak. Már mint a pornóról, nem a lekvárról. Ő szereti a lekvárt, úgyhogy azt elmondhatnám neki. Épp most kaptam meg a *FüggetlenSegg Napját* és a *Forest Vump az ágyban*. A szex olyan, mint egy doboz bonbon - mondta Forest Gumpot utánozva, amennyire tudta. - Tökre megnézhetnénk őket együtt!

Ez nem fog megtörténni.

- Ő, te szegény! Hiányzik Liz, igaz? Tudom mitől lesz jókedved. Felhívom Drew-t, és megkérem, hogy jöjjön, és segítsen neked sütitet mártogatni a holnapi babafürdetős megrendeléshez. Ma estére szabadságot vett ki, de még nincs semmi tervünk. Mondtam már, hogy az anyja csodás sütitet készített Drew beteg nagybátyjának? A fickó azóta csak erről áradozik, nem tud betelni velük. Majil mondom Drew-nak, hogy hozzon párat, hogy kipróbálhasd. Talán az a süti beindítja a kreativitásodat is. Nyugodtan ránk bízhatod a munkát, te csak lazíts, dőlj hátra, és most az egyszer élvezd más süteményét! - csacsogta Jenny, azzal elővette a mobilját, hogy telefonáljon. - Ne feledd el, hogy lesz egy interjúd a *The Best of Baking* magazinnal, úgyhogy azzal kapcsolatban is meg kell még beszélünk pár dolgot.

Habár mostanra jobban be lettem avatva Jenny és Drew szexuális

életének a titkaiba, mint valaha szerettem volna, és Jenny folyamatos karattyolásától kezdett megfájdulni a fejem, azt el kellett ismernem, ragyogó húzás volt részemről, hogy felvettem irodai kisegítőnek. Levédetett nekem egy külön domainnevet. Nem olyat, aminek az a vége, hogy „ingyenweboldalmindenkinek”. És miután sikerült Drew-t letiltani, és már nem csempészett képeket a „Rólam” szekcióba a farkáról, egészen profin nézett ki a weboldalam. A vevők leadhatták online is a megrendeléseiket, és még kuponokat is tudtak nyomtatni, Jennynek hála. Megszervezte a napirendemet, így sikerült összeegyeztetni Gavin heti háromnapos iskolai előkészítőjét is a munkával, és Carterrel is tudtam találkozni mindennap, mielőtt munkába indult. Leszervezett egy stúdióinterjút a helyi hírcsatornánál, és elintézte, hogy megjelenjen rólam három cikk a helyi főzőlapokban, melyekből az elsőhöz holnap készül az interjú.

Néhány napon belül a legjobb barátnőm visszatér a nászútról, és végre meghallgathatom a tanácsát Carterrel kapcsolatban. Annyira aggódom azon, hogy csinálok vagy mondok valamit, amivel elijesztem, hogy már a végletekig fokoztam a dolgot. Amikor megkérdezte ma reggel, hogy kérek-e tejszint a kávémba, így feleltem:

- A tejről jut eszembe. Szerinted miért viselnek tejfehér esküvői ruhát a nők? Az esküvő olyan hülyeség. A házások is olyan hülyék. Azt hiszem, eltörtem a hüvelykujjam.

Nem, fogalmam sincs, miért mondtam, hogy eltörtem a hüvelykujjamat. Pánikba estem. És most már egészen biztos vagyok abban, hogy Carter azt hiszi, hogy az ujjam esetleges eltörése az éjszakai pornófüggőségem miatt van, amiről nem tudok leszokni, és azért lörténhetett, mert A) túl gyorsan nyomogattam a *Vissza* illetve a *Szünet* gombokat, vagy B) a saját érzékeny pontjaimat nyomogattam túl gyorsan. Egyik sem olyan lehetőség, amire szeretném, ha gondolna, amikor felém pillant.

A délután hátra lévő részét azzal töltöttem, hogy próbáltam kitalálni, hogyan győzhetném meg Cartert arról, hogy nem akarom beleerőltetni a házasságba, ugyanakkor ne nézzek ki úgy se, mint aki egy hónapra Betty Ford XXX klinikájába vágyik. Igyekeztem új ötletekkel előállni, és kitalálni, hogy miket lehetne még csokoládéval leönteni és eladni. A csokiba mártott burgonyachips és összetört percc keveréke nagy siker lett, sokan keresik mostanában. Szeretnék valami vicceset és újat

kitalálni, amiről beszámolhatok a holnapi interjúban, úgyhogy minden borús gondolatot félretettem, és arra koncentráltam, amiben a legjobb vagyok. Most az egyszer nem féltém Drew látogatásától. Az ő étvágyával biztosan kitalálunk valami káprázatosat.

- A tepernek tényleg teperíze van!¹⁶ - kiáltottam.

Az elmém rejtett, távoli zugaiban tudtam, hogy egy csokiba mártott, kaparásra eperillatúvá váló matricát nyalogatok, amit Jenny ragasztott a pólómra, de nem érdekelt.

Olyan az illata, mint a... de jó az illata! Mint a teprek egy hegynyi matricaragasztó tetején. Miért nem esznek az emberek ragasztót? Nagyon ízletes pedig. A teper lehetne a nemzeti gyümölcsünk.

- Ezeket a matricákat kéne csokiba mártani és eladni - dűnnyögtem, miközben a számhoz emeltem a pólóm alját, és nyalogattam.

Drew felnevetett, én meg abbahagytam az eszelős nyalakodást, és rápillantottam. Nagyon erősen összeszorítottam a szemem, majd újra kinyitottam, hogy élesen lássam Drew-t, de nem sikerült. Mintha egy, fordítva a szemem elé tartott messzelátón keresztül néztem volna őt. Nagyon kicsi volt, és nagyon, nagyon távolinak tűnt. Éreztem, hogy ingatom a fejem jobbra-balra, és nagyra nyitottam a szemem, hátha tisztábban látok, de nem ment. Emeld fel az egyik kezed, szorítsd ökölbe, és tartsd a szemed elé! Nyisd szét az ujjaidai, de csak annyira, hogy beszűrődjön rajta egy kis fény, és már látod is, mekkora volt a látómezőm akkor.

Talán az volt a gond, hogy valaki itt mászkált mellettem, és a szemem elé tartotta az öklét. Hadonászni kezdtem a fejem körül, hogy elhajtsam a láthatatlan öklöket, amíg bele nem ütköztem és le nem vertem mindent a pultról. 74 százalékgig biztos voltam benne, hogy a zajjal, amit mindeközben csaptam, elijesztettem a seggdugaszokat a sunyi ökleikkel együtt.

- Ez a csokoládé égeti a kezemet! TE SZENT SZAR! ÉG A KEZEM! MIÉRT ÉG A KEZEM??

Ha hunyorítottam, akkor egész jól láttam, hogy Drew kinyújtotta a kezét, amiről csöpögött a meleg, olvadt csokoládé.

- Nagyon finomnak néz ki a kezed - mondtam neki, miközben

¹⁶ Utalás *Willy Wonka és a csokoládégyár* című 1971-es film képzeletbeli gyümölcsére

szórakozottan újra a számhoz emeltem a pólómat, és rágicsálni kezdtem.

- Ez a legjobb ötlet A VILÁGON! - jelentette ki Jenny, és Drew kezét a mosogató fölé segítette, hogy ne csöpögtesse össze a padlót. - Mindenki imádni fogja a csokis Drew-t. Mindenképpen mondd majd el az interjún, hogy az én ötletem volt. Azt akarom, hogy enyém legyen a diszcség.

Éreztem, hogy a fejem egyetértően jár fel-alá, és néztem, ahogy a bolt kiélesedett, majd újra elhomályosult előttem. Azon tanakodtam magamban, hogy hirtelen miért kezdtek felém jönni a falak. Lenéztem, és láttam, hogy a lábam mozdulatlan. Újra felnéztem, és felsikoltottam, mert a fal az orrom előtt volt.

HOGY A PICSÁBA KERÜLT A FAL AZ ORROM ELÉ?.

- Claire, ne szaglászd a falat! Már semmi illata - mondta Jenny.

Hülye fal. Túl gyorsan elszáll az illata.

Arrébb léptem a faltól, és felnéztem a plafonra. Pillecukor volt a plafonon.

A pillecukor olyan fura szó. Piüüüüüeeeeeccuuuuuukkkooooorrrrr.

Ki találta ki ezt a szót? Nagyszerű szó! Vajon régen másként híveik? Lehet, hogy *lipruckó* volt régen, de az emberek nem tudták kimondani azt, hogy lipruckó, és a kisbabák sírtak, mert nagyon szerettek volna enni egy kis lipruckót, de mivel nem tudták kimondani, az anyjuk kekszet adott nekik, amikor pedig kizárólag egy kis lipruckóra vágytak. És a kisbabák sírtak, a szülők is sírtak, az utcák pedig tele voltak olyanokkal, akik lipruckót akartak enni. Teljes volt a káosz, emberek. Fogadok, hogy valójában ezért tört ki a második világháború. Egy nagy lipruckó-összeesküvés van a háttérben, csak a kormány titokban tartja előttünk.

- Claire, te olyan okos vagy! - mondta Jenny komolyan.

- Ugye? Szerintem is.

Tűzet kéne rakni, és pillecukros kekszes szendvicset csinálni.

- Gyorsan, valaki azonnal adjon egy öngyújtót, ez vészhelyzet! - kiáltottam.

Drew leugrott a pultról, és míg a csokis kezét eltartotta magától, a másikkal elővette a zsebéből a mobilját, és a gombokkal kezdett szerencsétlenkedni.

- A zsarukat hívod? Ó, a picsába! Jenny, menekülj! Jönnek a

fakabátok! - kiabáltam, és elkezdtem a konyhai sziget körül futni.

Valahol a távolban meghallottam, hogy Jenny sír. Legalábbis, azt hiszem ő volt. De lehet, hogy én.

Én sírok? Elég furcsának érződik az arcom. Olyan, mint egy ned vés hal.

- Ide a halaaaaaat! Give me that Filet-a-Fish fiiiiish, oooh!¹⁷”

Bárcsak a McDonald's vállalna házhoz szállítást is. Ketchupöt akarok enni.

Drew elém lépett, és én belerohantam. A kezembe nyomta a telefonját, és így szólt:

- Szívesen. És most tűnés a konyhába, és csinálj pillecukros szendvicset, néember!

A mellkasomhoz szorítottam a telefont, és felnéztem, hogy megköszönjem. Drew azonban addigra már nem volt ott, lent volt. Lent, a mélyben, mint egy apró kis törpe. Hunyorogva lehajoltam, hogy jobban lássam őt. Le-föl ugrált, biztos voltam benne, hogy meg akarja harapni a bokámat. Úgy nézett ki, mint egy kis, csokival borított mumpic az *Óz, a nagy varázslóból*. És mérges volt.

Miért olyan mérgesek mindig a mumpicok! A „Nyalókások Céhe” nevű klub tagjai. A kibaszott Nyalókások Céhe! Annyi a nyalókájuk, amennyi csak beléjük fér! A mumpicok hálátlan kis fattyúk. Azok a nyalókák már meghaltak, úgyhogy megnyugodhatsz. TISZTELD A NYALÓKÁT!

- Mi az öreg isten fasza történt itt? - kérdezte Carter, ahogy belépett a bolt konyhájába.

- Ó, a picsába, most lebuktunk! **REJTSD EL A SÜTIT!** - kiabálta Drew, azzal hasra vetette magát a padlón, és kúszva-mászva menekült, ahogy csak tudott.

¹⁷ A McDonalds Filet-O-Fish szendvicse eredeti amerikai reklámjának refrénje

15.

Mondj nemet a nekrofíliára

AMIKOR A FŐNÖKÖM SZÓLT, hogy nem kell bent maradnom éjszakára, egy lélegzetvételnyi időt sem gondolkoztam és nem is szóltam senkinek. A vállamra kaptam a táskámat, és kirohantam a gyárból, mielőtt a fickó befejezhette volna a mondatát. Annak ellenére, hogy ketten hiányoztak a műszakból, mert Jim még mindig, nászúton volt, Drew meg szabadnapot vett ki, az a ritka helyzet állt elő, hogy maradtak elegenden ahhoz, hogy valakit még haza is tudtak küldeni. Kizárt dolog volt, hogy esélyt adjak nekik meggondolni magukat. Most csak Claire-re tudtam gondolni.

Annyi minden járt a fejemben a héten, szerettem volna végre ál ölelni, és érezni a bizonyosságot, hogy minden rendben van közöttünk. Liz és Jim esküvője óta nagyon furcsa dolgokat beszélt, nem is bírtam másra gondolni.

Tényleg azt hiszi, hogy a házasság hülyeség? Talán nem úgy képzelem el a boldogságot, hogy összeköti magát valakivel élete hátralévő részére. Na, nem mintha a szülei egy kicsit is jó példát mutattak volna arra, hogyan találj meg életed párját, és élj vele sűrű tartó szerelemben. Komolyan, gyakrabban váltanak élettársat, mint Drew alsónadrágot. Mondjuk, észrevettem, hogy elhomályosodik Claire szeme, ha a tévében házasságkötést vagy lánykérést mutatnak, ő hiába hiszi, hogy én nem látom ezt, úgyhogy szerintem mégsem lehet annyira a házasság intézménye ellen.

A francba, lehet, hogy *velem* van gondja. Lehet, hogy csak *hozzám* nem akar jönni. A gondolatra felkavarodott a gyomrom. Minden, ami vele kapcsolatos, boldogabbá tesz, mint valaha is voltam. Az, hogy egyik napról a másikra apa lettem, olyasmi volt, amiről nem is tudtam, hogy vágyom rá, de most már élni sem tudnék másképp. A múlt hétvégi esküvő óta csak Claire-re gondoltam, ahogy ott állt a tánctér közepén, kezében az elkapott csokorral.

Tűz gyúlt a szemében, és olyan mosolyra húzódott a szája, mely

beragyogta a termet. Azt kívántam, bárcsak a *mi* esküvőnkön lettünk volna, és a *mi* szerelmünket ünnepeltük volna. Be is nyúltam a zsebembe, hogy elővegyem a gyűrűt, amit mindig magammal hordtam, de nem találtam. Pánikba estem. Eltartott egy percig, amíg rájöttem, hogy épp mielőtt elmentünk volna otthonról, úgy döntöttem, otthon hagyom. Elég esküvőn voltam már Drew-val ahhoz, hogy tudjam, lesz ott breakeléstől a szmokingzakó dobálásig minden, és nem akartam megkockáztatni a gyűrű elvesztését. Az alapján, hogy reagált Claire arra, amikor azt *hitte*, hogy Drew és Jenny el jegyzi egymást a próbavacsorán, örültem, hogy otthon hagytam a gyűrűt. Ahogy ugyanis ott álltam, és néztem őt az esküvői csokorral a kezében, hajszál híján nem tettem olyat, amit utált volna. És tutira nem tudtam volna uralkodni magamon, ha a gyűrű a zsebemben van.

Claire alapvetően boldognak tűnik, ha nem számítom az elmúlt néhány napot és azokat a furcsa megjegyzéseit a házasságról, amiket nem tudok hova tenni. Talán az lehet a gond, hogy a legjobb barátainak a házassága azt juttatta eszébe, hogy neki soha nem lesz ilyenben része? Pornót néz az éjszaka közepén egyedül, amíg én dolgozok. Ez vagy az apokalipszis jele, vagy én nem tudom kielégíteni. Jézusom, lehet, hogy ideje összeszedni magam? Nem lenne szabad pornót néznie, kivéve, ha én nem vagyok elég neki.

Nem vagyok neki elég? **MIÉRT NEM VAGYOK NEKI ELÉG?** Miért nem tudom boldoggá tenni, miért csorgatja a nyálát valami tévészínészre? Miért, istenem, miért? Nem mintha azok a fickók valódiak lennének. Minden hamis rajtuk, még a kockás hasuk és a méteres dákójuk is. És különben is, melyik nő kíván ekkora farkakat? Talán azért nézi azokat a fickókat, mert azt kívánja, bárcsak én is bevetnék néhány ilyen trükköt. Ugyan már, legyünk reálisak! Senki nem ilyen hajlékony és senki nem bírja ilyen sokáig szusszal. Erre való az utólagos vágás. Nyilván ő úgy gondolja, hogy nem csal meg, hiszen csak a tévén nézi őket, de az isten verje meg, az agyával igenis megcsal engem!

Ó, Jézusom! Azt hiszem, most nőtt ki a puncim.

Mondjuk, ha Claire tényleg elégedetlen lenne velem vagy a szexuális teljesítményemmel, akkor azt mondaná, szerintem. A csajok szeretik elmondani, ha valamit rosszul csinálunk, nem? Miért lenne Claire más? Totál nyálgépként viselkedek ebben az ügyben. Jól

megvagyunk, Claire is jól van, és jobban szeretem, mint bárkit vagy bármit a világon. Gondoskodom róla, hogy ez a lánykérés MEGTÖRTÉNJEN. Elég volt a szarakodásból!

Próbáltam felhívni Claire-t hazaúton, hátha még a boltban van, de egyből a hangpostafiókja kapcsolt be. Áthajtottam a városon, és láttam, hogy az autója még a bolt előtt parkolt, így beálltam hátra, és bementem a hátsó bejáraton, ami közvetlenül a konyhába nyílt.

A szemem elé táruló látványtól tátva maradt a szám, és teljesen összezavarodtam. Azt sem tudtam, hová nézzek. Minden csokis volt, amikor beléptem, egy csokival borított cucc placcsant a földre a lábám elé. Jó nagyot fröccsent.

Síri csönd volt a boltban. Ez volt a második jele annak, hogy valami nincs rendben. Claire konyhájában mindig szól a zene, amikor dolgozik.

De az igazán árulkodó jel Jenny volt, aki a mosogatóban ült, és sírt. Aztán észrevettem Drew-t, aki a hasán fekvő egy csokoládétócsát lefetyelt a földről, mint egy kutya. Sajnos nem ez volt az első alkalom, hogy ilyesmit láttam tőle.

Mivel Jenny volt hozzám közelebb, hozzá fordultam először.

- Hé, mi a baj? Miért sírsz? De ami még fontosabb, miért a mosogatóban ülve sírsz? - kérdeztem, azzal benyúltam a mély, rozsdamentes acél ipari mosogatóba, és kiemeltem onnan, mint egy kisbabát.

Eltartott néhány percig, amíg megnyugtattam, miután talpra állítottam. A vállamba csimpaszkodott, és felnézett rám.

- Azt hiszem, Drew megette Claire-t - suttogta. - Az előbb még itt ült, aztán Drew arról beszélt, hogy éhes, és Claire eltűnt. Megevett négy adag csokit meg egy adag Claire-t.

Jézus ereje, mi a franc folyik itt!

Finoman eltoltam magamtól Jennyt, és háttal nekidöntöttem a pultnak, úgy, hogy ne tudjon eldőlni. Megfordultam, és végignéztem a mocskon, ami ezt a máskor ragyogóan tiszta konyhát csokoládéval borított rémálommá változtatta.

Azok a csokiba mártott Twinkie¹⁸-szeletek a falra vannak ragasztva?

Óvatosan kikerültem a csokoládétócsákat a földről, lassan, nehogy elcsúszzak és hanyatt essek, és Drew felé vettem az irányt, aki már

¹⁸ Klasszikus amerikai töltött és olajban kisütött sütemény

abbahagyta a csokoládé lefetyelését, és magzatpózba kucorodva aludt.

- Hé, SEGGFEJ! - kiáltottam rá. - Kelj fel! - nyomtam bele a cipőm hegyét a gyomrába, majd addig toltam, amíg Drew a hátán fordult, aztán lustán kinyitotta a szemét, és rám nézett.

- Haveeeeer... - szólalt meg, nagyot sóhajtvá.

- Ne haverezz itt nekem! Mi a lófasz történt? Claire küldött egy SMS-t néhány órája, hogy segítesz neki sütitet mártogatni. Miért néz úgy ki minden, mintha bomba robbant volna?

Drew pislantott néhányszor, és megrázta a fejét, hogy kitisztítsa a poros pókhálókat az agyából, vagy bármi volt is az, ami kiszívta belőle a működő részeket.

- Segíts fel, hogy gondolkozhassak - felelte Drew, és kinyújtotta felém a karját.

Ingerülten megráztam a fejem, megragadtam a kezét, és felrám-cigáltam a padlóról.

- Olyan finom puha a kezed! Mivel kened? - kérdezte Drew, és közben a kézfejemet simogatta, mint egy kiscicát.

Kitéptem a kezemet a markából, és lekevertem neki egy maflást.

- Faszszopó! Figyelj már ide!

Drew a fejét dörzsölgette, és rám meredt.

- Nem kell mindjárt felkapni a vizet! Claire az irodájában van. Nincs semmi baja. Ott van vele az apja is.

Oké, akkor nem lehet olyan nagy a baj, ha George is itt van.

Drew-t Jennyvel hagytam, és Claire keresésére indultam. Jenny úgysem hagyja abba a sírást, amíg meg nem látja Claire-t a saját szemével, és rá nem jön, hogy mégsem ette meg senki.

Csak az ÉN életemben fordulhat elő, hogy ez a mondat tökéletesen értelmes és helyénvaló.

Claire és Liz egy irodán osztoznak, ami az egymáshoz kapcsolódó üzlethelyiségeik közepén helyezkedik el. Mindkét boltból nyílik egy ajtó az irodába. Maga az iroda alig nagyobb, mint egy beépített szekrény. Van benne egy számítógépasztal székkal, egy kétszemélyes kanapé és két fém irattartó szekrény. Odaléptem az iroda csukott ajtajához, és rátapasztottam a fületem. Próbáltam rájönni, hogy Claire és az apja vajon éppen nagyon beszélgettek valamiről, amikor odakint elszabadult a pokol, vagy sem. Biztos vagyok benne, hogy az apjának még mindig van a tarsolyában néhány mókás és izgalmas terv arra, hogyan öljön meg engem, szóval, ha tényleg beszélgetlek, semmiképp

sem akartam megzavarni őket. Mivel nem hallottam semmit, elfordítottam a kilincset, és lassan kinyitottam az ajtót.

Először nem akartam elhinni, amit láttam. George gombócba terekedve feküdt a kanapén. Azt, hogy hogyan sikerült a 180 centis testét beszorítania a karfák közé, soha nem fogom megtudni. Úgy döntöttem, jobb, ha egyelőre hagyom az alvó kutyust nyugodtan feküdni. Körbefordultam, és a szemem végül megpihent Claire-en, aki az ajtó mögött, a padlón ült, a melléhez felhúzott térdekkkel. Egy szedőlapátot tartott az egyik kinyújtott kezében, amiről csöpögött az olvadt csokoládé, a másikkal meg egy, a Drew iPhone-jához hasonló valamit nyomott a falnak. A tekintete üres volt és a semmibe révedt. Pislogás nélkül bámult ki a fejéből, amikor odaléptem hozzá, és leguggoltam elé.

Nem tudtam, hogy mi történt, úgyhogy halk, megnyugtató hangon szólítottam meg.

- Szia, Claire. Hogy vagy, édesem?

Válaszképpen morgott valamit, de továbbra sem pislogott.

Hátranéztem a vállam mögött, és láttam, hogy George még mindig mélyen alszik. Tőle biztosan nem várhatok segítséget.

- Meg tudod mondani, mi történt veletek ma este?

Újabb morgás és egy kis nyöszörgés. Még mindig semmi pislogás.

Meddig bírja valaki pislogás nélkül, mielőtt megvakul'?

Úgy érzem magam, mintha egy horrorfilmbe csöppentem volna, és rátaláltam volna egy tömeggyilkos ámokfutásának egyetlen túlélőjére. Attól tartottam, ha rossz kérdést teszek fel, úgy ráijesztek, hogy soha nem fogok tudni a történetek mélyére hatolni, és megtudni, pontosan mi is történt.

- Ettem sütit - motyogta végül Claire.

- Nahát, ez nagyszerű, drágám! - feleltem kedvesen.

Nem tudtam, hogy ez most jó hír volt-e vagy sem, de legalább magához vett valamit, ami felszívja azt a valamit (bármilyen is az), ami a barátaimat csokival borított zombikká változtatta.

- Nem akarom többé ezt érezni — mondta könnyörögve. - Kérlek, állítsd le!

Talán megpróbálhatnám meghánytatni. Dugjam le az ujjamat a torkán? Soha nem csináltam még ilyesmit. Magamnak sem. Jó, Drew- val próbálkoztam, de neki általában elég volt annyi, ha azt ecseteltem, hogyan szexel a nagyanyja.

Kinyújtottam a kezem, elvettem Claire-től a csöpögő spatulát, és leraktam a kőre. Ugyanezt tettem Drew telefonjával is, de előbb

megfordítottam, így észrevettem, hogy a BIC öngyújtó alkalmazás be volt kapcsolva rajta. A hamis láng ide-oda fickándozott a képernyőn.

- Drágám, miért nyomod Drew telefonját a falnak?

- Forróságot akartam csinálni, de ez a hülye gyúttó nem csinál tüzt. Nem tüzel. A tűz nem gyullad. A tűz, a tűz, tűz, tűz, tűz...

Édes istenem!

Becsúsztottam a karomat Claire háta és a fal közé, és kicsit előredöntöttem, hogy a felhúzott térde fölé hajoljon. Remélve, hogy nem lóg megutálni érte vagy megharapni, bedugtam az ujjamat a szájába. Ekkor pislantott egyet, és próbált az arcomra fókuszálni. Az ujjam a szájában volt, de nem nyitotta szét az ajkait, hanem szorosan körbeölelte velük az ujjamat, miközben hunyorítva próbált élesebben látni.

Megmozgattam az ujjam jobbra-balra, és igyekeztem beljebb nyomni. A torkának ott kell lennie valahol bent. Ha elég mélyre be mdnám dugni az ujjam, biztos meghánytatnám.

- Gyerünk, Claire! Nyisd ki szépen a szád! Nem bírom berakni.

Felnyögtem az erőlködéstől, ahogy Claire-t tartottam, és közben az első ujjpercemet próbáltam átnyomni a fogai között.

- Ne harapj meg! Utána sokkal jobban fogod érezni magad, ígérem. Már rengetegszer csináltam ilyet, csak hadd dugjam be.

Vagy nem hallotta, vagy nem érdekelte, amit mondtam. Összevissza mozgattam az ujjam a szájában, próbáltam minden lehetséges szögből beljebb nyomni, de csak nem akarta kitérni a száját, hogy lenyúlhassak a torkáig. A nyelvével nekifeszült az ujjam hegyének, amit így mozdítani sem bírtam.

- Claire, kérlek, ne nehezítsd meg a dolgom! - morogtam. - Beljebb kell dugnom.

Claire beleharapott az ujjamba, amivel egy időben egy kéz csapódott a vállamra.

Kicibáltam az ujjamat a szájából, és hátrakaptam a fejem. Felnéztem, és láttam, hogy George tornyosul fölém, csípőre tett kézzel és furcsa ragyogással az arcán.

- Carter - üdvözölt George.

- Helló, Mr. Morgan - viszonztam a köszönést olyan vidáman, ahogy csak tudtam, tekintve, hogy úgy nézett rám, mintha egy féreg lennék, amit éppen eltaposni készül.

- Láttad már a sörétesemet? - kérdezte.

Hangosan nyeltem egyet, és sorra vettem az összes érvet az ellen, hogy miért ne hugyozzam össze magam ott helyben. Rendes körül mények között már megszoktam Claire apjának gyilkos pillantásait és néma fenyegetéseit, de ez most egy kicsit túlzásnak tűnt. Éppen a lánya életét próbáltam megmenteni! Hogy haragudhat rám ilyesmi miatt? Két másodperce még a kanapén aludt. Biztosan kinyitotta a szemét, és meglátott, ahogy...

Utána sokkal jobban fogod érezni magad... Kérlek, ne nehezítsd meg a dolgom... Beljebb kell dugnom... Csak hadd dugjam be...

Édes Jézusom! Nyilván amikor az iroda másik végébe nézett, meglátott engem, de mivel háttal voltam neki, csak azt vette, hogy valamit bele akarok erőltetni a lánya szájába.

Miért nem tud ma este Rachel itt lenni? Ő tutira még biztatna is, miután felébred, hogy folytassam, sőt, alighanem lehurrogna, amiért csak meg akarom hánytatni a lányát, ahelyett, hogy a farkamat tömném a szájába.

- Nem vagyok nekrofil! - jelentettem ki neki határozottan.

- Te beteg vagy - morogta.

- Csak meg akartam hánytatni - vitakoztam.

- Nem akarom tudni, milyen beteg, perverz vágyaid vannak.

- Hé, Mr. Morgan, maga is felébredt! - kiáltott fel Drew, miután belendült az ajtón. - És Carter, haver, amire te gondolsz, azt poutifliának hívják. Te most azt mondtad Claire apjának, hogy nem akarsz halottakat megdönteni. Ami szép tőled, csak szerintem nem azt akartad mondani. A poutifilek azok, akik ájult emberekkel szeretnek szexuális kapcsolatot létesíteni.

Drew egy két lábon járó és beszélő Urbandictionary.com.

- NEM akartam szexuális kapcsolatot létesíteni vele! - tiltakoztam.

- Ne olyan hevesen, Clinton! - felelte Drew, miután beljebb lépett a szobába, és leguggolt mellém. - **HOGY VAGY, CLAIRE?** - üvöltötte. Lassan és hangosan beszélt Claire-hez, mintha nem értene angolul. - **TUDOD, HOGY ÉN KI VAGYOK?**

Drew csettintett párszor Claire szeme előtt, aki végül pislantott és felnézett rám.

- Állítsd le! - nyöszörögte.

Nem voltam biztos benne, hogy Drew-ra gondolt, vagy arra, ami a szervezetét kínozza. Úgy döntöttem, hogy a hibázással kevésbé fenyegető lehetőséget választom, és Drew karjába boksoltam.

- Mi a faszt adtál neki?

- Csak valami sütit. Anyám szokta sütni a nagybátyámnak, aki imádja.

- Ételmérgezésetek volt, vagy mi? Miért néz ki úgy ez a hely, mintha valami katasztrófa sújtotta volna, Claire pedig úgy, mint aki mindjárt elájul?

Átfutott az agyamon, hogy megpróbálom újra meghánytatni Claire-t, de egy kicsit tartottam attól, hogy George-nak tényleg van itt valahol elrejtve egy sörétese.

- Claire szerette volna, ha segítünk neki új ötletekkel, hogy miket lenne jó még csokival borítani. Ez egy folyamat. Egy *alkotói* folyamat. De te ezt úgysem érted. Ez művészet - magyarázta Drew. - A csokival borított répa nagy siker volt, de most talán sikerült valamit kitalálnunk a csokival borított gumimacikkal is.

Ennek így semmi értelme. Nyilvánvalóan van itt még valami.

- Szóval, ettetek valamilyen sütit, és agyaltatok. Milyen sütit ettetek? Át volt rendesen sütve?

Talán Claire szalmonellafertőzést kapott. Az fertőző? Ilyenkor nem kell őt beoltani vagy kimosni a gyomrát? Oké, tudnom kéne a választ ezekre a kérdésekre, mert van gyerekem. És mi van, ha Gavin nyers csirkét eszik, én meg azt sem tudom, hogy olyankor szájból szájba kell lélegeztetnem vagy Daedalont adni neki? Egyáltalán, szabad neki adni Daedalont? És honnan a francból venne nyers csirkét?!

- Haver, én nem vagyok egy kibaszott Betty Crocker¹⁹ vagy ilyesmi. Fingom nincs, mi volt a sütikben. Mogyorós kávészemek voltak benne, vagy valami ilyesmi. Várj csak, talán a mogyoró az oka. Allergiás Claire a mogyoróra? Lehet, hogy anális fekáliás sokkot kapott! - mondta idegesen Drew.

Te jó isten! Mintha Jennyvel osztoznának egy agyon.

- Azt anafilaxiás sokknak nevezik, te agyatlan, és nem, Claire nem allergiás a mogyoróra - feleltem a szememet forgatva.

- A nagybátyám szinte könyörögni szokott ezekért a sütikért. Komolyan mondom! A sütiktől szokott elmúlni a rosszulléte, szóval, ettől nem lehet baja. Anyám mindig süt neki, mielőtt elmegy a kemóra.

Kifejezéstelen arccal meredtem Drew-ra, és a fejemben elismétel

¹⁹ Ismert amerikai élelmiszeripari márka

tem a szavakat, amik elhagyták a száját, csak hogy tudjam, nem hallucináltam, amit hallottam.

- Jézus Úristen! Te FÜVES SÜTIT adtál Claire-nek??? - kérdeztem Drew-tól, és hitetlenkedve George-ra néztem. - MAGA is evett belőlük? - kérdeztem tőle is, mint aki nem akar hinni a fülének.

- Én voltam Vietnamban is - mintha ezzel minden tökéletesen igazolva lenne és meg lenne magyarázva. - Hol az unokám?

Csodálkozva meredtem rá pár pillanatig, és rájöttem (nem először), hogy Claire apjára tökéletesen illik a „legendás alak” kifejezés. Míg a többiek a furdósó értelmi szintjére kábították magukat, George csak összegömbölyödött a kanapén, és szépen kialudta a mámort.

- Gavin a szüleimnél alszik ma. A városban vannak, mert egy esküvőre hivatalosak, és Gavin velük lesz ma este, hogy úszhasson a szálloda medencéjében - magyaráztam, aztán szorosabban magamhoz öleltem Claire-t, és felsegítettem a földről.

- Éhes vagyok - jelentette be Claire úgy általában mindenkinek, amikor hirtelen visszanyerte az öntudatát, aztán ellökte magát tőlem.

A tekintete fényes és tiszta volt, és úgy tört magának utat Drew mellett, ki az irodából, mintha minden rendben lenne.

- Nos, úgy látszik, a probléma megoldódott, hála nekem. Találtunk Claire-nek valamit, amivel feldobhatja a kínálatot és áradozhat róla holnap az újságírónak az interjún! - mondat Drew büszkén.

- Nem fog füves sütit árulni - feleltem tagadólag rázva a fejemet, miközben mindannyian kiballagtunk az irodából. - Az törvénytelen.

- Te aztán el tudod venni az ember kedvét, ugye, tudod? - panaszkodott Drew.

16.

Te szararcú kurva

- SZAREVŐ VAGYOK.

- Drew, ha nem hagyod abba a játékot azzal a kibaszott számítógéppel, esküszöm, a seggedbe dugom! - fenyegettem meg Drew-t, miközben lesúroltam az utolsó csokidarabot is a konyha faláról.

Drew nemrég jött rá, hogyan lehet a Microsoft Excelben bekapcsolni a beszéd funkciót. Mindent, amit beír a munkafüzet egy cellájába, a gép robothangon visszamondja neki. Reggel első dolga volt, hogy bejött a boltba, azzal az ürüggyel, hogy segít nekem kitakarítani, de az ideje nagy részét azzal töltötte, hogy mindenféle idiotaságot mondatott ki a számítógéppel.

- *Szeretek ciciket fogdosni* - jelentette be a monoton géphang. - Cicik, cicik, dudák, cicik. Szeretem a dudákat.

Drew néhány másodperccel később kidugta a fejét az irodából, és rám mosolygott.

- Clairebaba, csak nem vagy másnapos a sok fűtől?

Rámordultam, aztán beledobtam a mocskos rongyot a mosogatóba, és megnyitottam a csapot, hogy lemossam a kezeimről a ragacsos piszkot, amivel tele lett, miután nekiláttam feltakarítani a kuplerájt, amivé a konyhát változtattuk előző este.

- Azok után, amit tegnap este velem műveltél, örülj, hogy nem nyomom ki a szemedet egy szedőlapáttal.

Elzártam a csapot, és szárazra töröltem a kezemet a mosogató melletti törülközővel. Amikor hátranéztem, hogy egy újabb sértést vágjak Drew fejéhez, ő már nem volt ott.

- *Claire-nek dühös a puncija.*

A szememet forgattam, és a biztonság kedvéért újra körbenéztem a konyhában, hogy nem hagytam-e ki egy aprócska zugot. Utólag úgy gondolom, lehetett volna annyi eszem, hogy nem eszek meg semmit, amit Drew ad. De mindig olyan bűnbánó képet vág, és egy csomó hülyeséget beszél, szóval, amikor átnyújtotta a sütit azzal, hogy „Edd meg az egészet, vagy csinálj, amit akarsz”, nem gondolkoztam sokat.

Nem vágytam másra, csak egy csendes, kellemes, ötletelős estére. És el akartam terelni az eszemet mindenről, aminek bármi köze van a házassághoz meg ahhoz, hogy hozzámenjek álmaim férjéhez.

Vigyázz, mit kívánsz...

Ma azzal az émélyítő érzéssel a gyomromban ébredtem, hogy valami hülyeséget csináltam. Megfordultam az ágyban, és ott találtam Cartert. Az ágy szélén ült, és engem figyelt.

- Már éppen arra készültem, hogy tükröt dugok az orrod alá, hogy lássam, lélegzel-e még - mondta Carter nevetve, azzal felállt az ágyról, és odament az öltözőködösztalhoz. Felvette az óráját, és a hátsó zsebébe dugta a tárcáját.

- Mi a faszt csináltam tegnap este? - morogtam rekedt, másnapos hangon.

- Pontosan melyik részre gondolsz? Arra, hogy megettél egy egész füves sütit, vagy hogy csokis festékekkel dekoráltad ki a bolt falát.

- Na jó, először is, nem TUDTAM, hogy fű van a sütiben, csak miután beleharaptam. Másodszor pedig... nem tudom. A többire nincs mentségem - hallgattam el.

- Ha az első falat után tudtad, hogy füves sütit eszel, akkor miért etted tovább? - kérdezte Carter kuncogva, miközben én felültem az ágyban, és a fejtámlának dőltem.

- Miért ne ettem volna meg? A baj már úgyis megtörtént. És nagyon finom süti volt.

Carter rám nézett, megrázta a fejét, és felsóhajtott.

- Claire, csak egy egészen kis darabot szabad enni a füves sütiből, soha nem az egészet egyszerre.

Carter úgy nézett rám, mintha féleszű lennék, akinek el kell magyarázni, amit mindenki tud.

- Mégis, honnan a picsából kellett volna ezt tudnom? Úgy nézek ki, mint aki állandóan füves sütit zabái? - kérdeztem dühösen.

- Ezt mindenki tudja. Én sem ettem még füves sütit, de ismerem a szabályait.

- A szabályait? Létezik egy *Bevezetés a füves sütitésbe* tantárgy, amit én kihagytam volna, vagy mi? Nem adott senki használati utasítást ahhoz a kibaszott sütihez. Kaptam egy sütit, én pedig megettem. Van olyan normális ember szerinted, aki csak egyet harap a sütiből, a többit meg elrakja későbbre? - kötöttem az ebet a karóhoz.

- Igen. Az, aki füves sütit eszik - felelte faarccal Carter.

Lezuhanyoztam, felöltöztem és elindultam otthonról, még mindig eléggé felpaprikázva.

Az interjúm egy óra múlva kezdődött, nekem meg csak rossz, hallucinatív ötletek keringtek a fejemben: csokival borított gumimacik, uborkák, pillecukorral töltött linzerek, M&M's cukorkák, mindenek Little Debbie²⁰ édesség a Twinkies-től a Swiss Rollsig, és Drew csokitól csöpögő kezének számítógéppel alkotott képe. Több tálnyi, csokival leöntött szemet bontotta a pultokat a „sütizésünk után. Átkoztam magam a sok elfecsérelt óráért, amit NEM azzal töltöttünk, hogy kitaláljunk valami izgalmasat. De Drew legalább csokiba mártotta mind a kétszáz sütit ahhoz a megrendeléshez, amint ma jöttek. Ez egy kicsikét enyhítette az iránta érzett gyűlöletemet.

- *Nagyon ízletes a farkadon ez a mogyoró vaj!*

- DREW! - kiáltottam rá figyelmeztetően.

- Bocsi! - kiáltotta vissza Drew, legyűrve röhögését.

- *Farok, a fehér hús másik fajtája.*

Már éppen nyitottam a számat, hogy újból Drew-ra üvöltsék, ezúttal a férfiasságát megcélozva, amikor támadt egy ötletem.

Az órára pillantottam, aztán gyorsan körbeszaladtam a konyhában, és összeszedtem a hozzávalókat. Amíg vártam, hogy felolvadjon a csoki, elővettem egy kis fehér papírdobozt a pult alól. Előkészítettem. Kibéleltem rózsaszín papír zsebkendővel, és ráragasztottam egy *Csábítások és Csemegék*-matricát kívülre. A szemem sarkából figyeltem az órát, amikor hozzáfogtam a dologhoz, és szorítottam minden végtagommal, hogy az ötletem beváljon.

Fél órával később beleraktam az utolsó újfajta edesseget is a dobozba, lezártam, szép, rózsaszín-fehér szalagot kötöttem köré, és felkaptam a táskámat a pult alól.

- Drew, én most elmegyek. Ne felejts el átmenni Liz boltjába, és megvárni a csomagját! Tudod, hogy ma hozzák, és át kell venni! - kiáltottam oda neki, majd a bejárati ajtóhoz mentem, és kiraktam a „ZÁRVA” feliratot.

Húsz percem volt, hogy hazarohanjak, fölvegyem Gavint és eljussak a találkozó helyszínére. A szerkesztőség hajthatatlan volt, ragaszkodtak ahhoz, hogy Gavint magammal vigyem. A vásárlók meg szokták írni

²⁰ Amerikai édesipari márka

ennek az újságnak, hogy melyik üzletről olvasnának szívesen az újságban, és milyen okból kifolyólag, a magazin pedig a vevői ajánlások figyelembevételével készíti el az interjút.

Az újság némi kutatás és telefonálgatás után valamiért úgy határozott, hogy a *Csábítások és Csemegék* megér egy cikket. Amikor felhívtak a szerkesztőségből, hogy megbeszéljenek velem egy időpontot az interjúra, elmondták Jennynek, hogy a vevők nemcsak a boltban kínált édességekről áradoztak, hanem a tulaj nagyszájú kisfiáról is, aki fel-alá rohangál a boltban, és mindenkit megnevettet. Nehezen tudtam eldönteni, hogy megrettenjek vagy tegyen boldoggá a tudat, hogy Gavinnek a csúnya szavak iránt érzett leküzdhetetlen vonzódásából és a virslije folyamatos emlegetéséből végre valami jó is származott.

Még mindig nehezen fogtam fel, hogy milyen gyorsan beindult az üzlet. Sohasem szabad alábecsülni a kisvárosi Amerikának a szex és a cukor iránti vágyát. Egy utolsó pillantást vettem a sötétbe borult boltra, hogy meggyőződjek róla, minden rendben, aztán kiléptem az utcára. Még hallottam a számítógép elhaló hangját, ahogy Drew utolsó parancsát követve azt mondja:

- Te szararcú kurvá! Nyúlj a zacsim alá, és vakard meg a golyóimat!

A torkomban dobogó szívvel beléptem a Playland McDonalds-ba. Szorosan fogtam Gavin kezét. Nem tudom, miért voltam ilyen ideges. Adtam már néhány telefonos interjút a nyitás óta, és mind úgy mint, mint a karikacsapás. Talán amiatt lehetett, hogy még sohasem csináltam ilyesmit a fiammal az oldalamon. Az imádnivaló fiammal, aki szeret vadidegeneknek a kakijáról mesélni.

Minden rendben lesz. Nem nagy ügy. Csak néhány kérdés. Semmiség.

- Ne feledd, jól kell viselkedni! - emlékeztettem Gavint.

Átvágtunk a zsúfolt éttermen egy hátsó bokszhhoz. Láttam, hogy az újságíró már leült az asztalhoz, és kinyitotta a laptopját. Amikor észrevett, odaintett felém.

- A Playlandbe akarok menni játszani! - vinnyogott Gavin.

- Mehetsz, mihelyt vége az interjúnak.

- Ez olyan hülyeség - motyogta Gavin.

- Sajnálom. Legyél jó kisfiú, és akkor kaphatsz egy Happy Mealt.

- Kólával? - kérdezte.

- Elhallgattam, és a fiam kérését fontolgattam. Szülőnek lenni kemény dió, különösen, ha alkudozásra kerül a sor. Nem szabad engednünk, hogy a gyerekünktől azt higgye, bármit megkaphat, amit csak akar, ugyanakkor azt sem, hogy a fiunk azt mondja egy országos lap újságírójának a magyarázatról, hogy azok sajtuszagúak, mert az újságíró olyan csúnya. Nem kell minden csatát megvívni, emberek.

- Igen. Ha jó leszel.

Odaléptünk az asztalhoz, és bemutatkoztunk egymásnak. Gavint a pad belső felére tereltem, hogy az ablaknál ülhessen, aztán becsuszantam mellé.

- Szia Gavin! Én Liza vagyok. Nagyon tetszik a pólód! - köszöntötte a fiamat a *The Best of Baking* szerkesztője mosolyogva.

Gavin lenézett a pólójára, amit Drew-től kapott néhány héttel ezelőtt. Fekete póló volt, melyen fehér betűkkel az alábbi felirat állt: „SZÜLŐI FIGYELMEZTETÉS: ZÁRJÁTOK BE A LÁNYAITOKAT.”

Gavin válaszképpen csak megvonta a vállát, én pedig leküzdöttem azon vágyamat, hogy gonosz pillantást vessek rá, viszont újra emlékeztettem, hogy jól kell viselkednie.

- Ez csak egy kötetlen beszélgetés lesz - magyarázta Lisa. - Felteszek néhány kérdést, és dumcsizunk. Mintha az egyik barátnőd lennék.

Széles mosoly terült szét az arcán, nyilván úgy gondolta, tökéletesen megérttem, miről beszél. A jelek szerint nem ismerte a barátnőimet. Mi nem ücsörgünk szép ruhákban, és nem kortyolgatunk kényesen a pezsgőspoharainkból, udvariasan a politikáról csevegve. Mi sört vedelünk, feleseünk és villámpinának szólítjuk egymást.

Átsúsztottam a fehér dobozt az asztalon a beszélgetőtársam felé, mert úgy gondoltam, jobb, ha megvesztegetéssel kezdem. Lisa szeméi felcsillantak, amikor megpillantotta a boltunk rózsaszín szalagjával átkötött fehér dobozt.

- Ó, te jó ég! Hoztál nekem csokoládét! - lelkesedett.

- Ez valami új, amivel most kísérletezem. Szalonnát pirítottam és törtem ropogósra, aztán összekevertem fehér csokival. Az így kapott

darabkákat vaj- és tejkelemellával szórtam be. Szalonádé szeletnek neveztem el - mondtam neki.

Lisa beletúrt a dobozba, és kivett egy gombócszerű darabot. Olyan sokáig nyögdecsejt és sóhajtozott, hogy kezdett kínossá válni a dolog. Viszont most már tudtam, milyen hangot adhat ki szex közben. Elég idétlen hangokat. De legalább kedvelte a pillanat hevében összedobott kreálmányomat.

- Na és, Gavin, mondd csak, hogy vagy? - kérdezte Lisa, miután megette a csokoládét, és végre hozzálátott a munkához.

- Jáccani akarok, ez uncsi - panaszkodott Gavin, és vágyakozva nézte a többi gyereket, akik kiabálva rohangáltak a játszóházban.

- Gavin, viselkedj! - szóltam rá összeszorított fogakkal, miközben mosolyt erőltettem az arcomra Lisa számára.

- Ó, semmi gond! - mondta vidáman. - Én is szeretnék azokkal a játékokkal játszani! - mondta Gavinnek.

- Túl öreg vagy a csúszdázáshoz. A segged beszorulna, mer túl öreg vagy!

Elővettem a leggonoszabb pillantásomat, és Gavinre meredtem.

- Ha nem vigyázol a szádra, mehatsz haza aludni! - mondtam neki csendesen.

- Az alvás kakás - suttogta Gavin, azzal az asztalra csapta a könyökét, és az állát dühösen a két tenyerébe támasztotta.

Úgy tűnt, már meg is feledkezett a Happy Mealről és a kóláról, amit beígértem neki. Istenem, ha hallasz, kérlek, segíts, hogy ne öljem meg! Legalábbis amíg haza nem érünk.

- Na és, Claire, hogy megy az üzlet mostanában?

Elfordítottam a dühös tekintetemet Gavinről, de reméltem, hogy valami különleges anyai szupererő miatt a fiam továbbra is érezni fogja az őt körülengő haragomat, és befogja a száját.

- Nagyon jól megy az üzlet! Még most is magamba kell csípnem reggelente, amikor belépek az üzletbe. Alig hiszem el, hogy az emberek hajlandóak pénzt kiadni azokért a dolgokért, amiket készítek - meséltem Lisának nevetve.

Nem hiszem el, hogy egy újság interjút készít velem! Egy senki vagyok. Hogy történhetett ez?

- Könnyen össze tudod egyeztetni az üzletvezetést a családdra szánt idővel? - kérdezte Lisa, azzal a laptopja fölé hajolt, és gépelni kezdett.

- Ez a saját üzlet szépsége. Tulajdonképpen azt csinálom, amit akarok.

Lisa felnevetett, és folytatta a gépelést.

Ez a beszélgetés kezdett tényleg arra hasonlítani, mintha valamelyik barátnőmmel beszélgettem volna. Liz soha nem figyel arra, amit mondok, mindig elfoglalt, amikor kiöntöm elé a szívem.

- Ezt ki tudnád fejteni egy kicsit bővebben? - kérdezte.

- Nos, ha azt szeretném, hogy Gavin töltsse velem a napot, akkor megtehetem. Amikor nincs iskola-előkészítőben, nem kell keresnem senkit, aki vigyáz rá, és nem kell napközibe küldenem. És ha korán kell bezárom, hogy elvigyem őt orvoshoz vagy egy iskolai rendezvényre, könnyedén megtehetem anélkül, hogy bárkitől is engedélyt kellene kérnem rá, vagy hogy levonnák a fizetésemből azt az időt, amíg távol voltam - magyaráztam.

- Az orvos sütit és matricát szokott adni, a virslifejű nővér viszont csak szurikat - tette hozzá Gavin.

Lisa kuncogni kezdett, de nem vette le a szemét a képernyőről, veszettül gépelt.

Ó, istenem, kérlek, add, hogy ne azt írja le az interjúba, hogy „virslifejű”!

- Alig három rövid hónapja nyitott meg a *Csábítások és Csemegék*, és máris nyereséges. Ez szinte példátlan az újonnan alapított kisvállalkozások sorában. Szerinted mi a sikered kulcsa?

Úgy nézek ki, mint Donald Trump? Nem tudok én semmiről semmit. Csokival öntök le dolgokat és sütiket sütök. Az a sikerem kulcsa, hogy úgy teszek, mintha ez az egész nem is történe meg valójában, így nem rettegek, ha belegondolok.

Igyekeztem úgy megválaszolni a kérdését, hogy ne tűnjek idiótának, akinek fogalma sincs semmiről. Elmondtam neki, hogy csak szerencsém volt, és hogy fogalmam sincs, hogy történt mindez.

Lisa végre-valahára szünetet tartott a gépelésben, és felnézett rám.

- Az sem árt, ha az embernek ilyen híres fia van, igaz?! Bárki, akivel a *Csábítások és Csemegékről* beszéltem, elmondta, hogy MUSZÁJ

találkoznom a tulaj fiával.

Édes istenem! Megint kezdődik.

- Szinte félek megkérdezni, hogy mi mást mondhattak még róla. Az a szerencséje, hogy ilyen cuki, különben már évekkal ezelőtt kiraktam volna az utcára a szeméttel együtt - mondtam neki, amin mindketten jót nevtünk.

- Fogd be a szád, ha hozzám beszélsz! - kiabálta Gavin, mire gyorsan a szájára tapasztottam a kezemet.

Hoznom kellett volna ragasztószalagot és sokkolót.

- Hihetetlen, de már több vevő kérte, hadd vihessék haza Gavint. Bár megtehetnék! Valamelyik nap egy tengerészgyalogos őrmester ugrott be hozzánk, és azzal viccelődött, hogy el kéne vinnie Gavint az alapkiképzésre. Azt mondta, hogy Gavin biztosan hamarabb meg tudná ríkatni az embereit, mint ő - meséltem Lisának.

Kis mosollyal az arcán folytatta a gépelést, én meg elgondolkodtam, vajon fogok-e még valaha interjút adni bárkinek is.

- Ahogy azt te is tudod, egy kicsit utána szoktunk nézni az interjúalanyainknak. Mivel ez egy kisváros, nem maradt sokáig titokban, hogy terhes lettél, és abba kellett hagynod a főiskolát. Biztos rengeteg erőfeszítésedbe került, hogy egyedülálló anyaként helyt állj. Milyen tanácsod lenne azon nők számára, akik hasonló helyzetben vannak? - kérdezte Lisa, majd a klaviatúra fölé hajolva folytatta a kopácsolást.

Csodás! Lefeküdtem egy sráccal egy főiskolai bulin, bekaptam a legyet, és egy bárban kellett dolgoznom, hogy kijöjsek valahogy. Annak idején az egyetlen egyéb pénzkereseti lehetőségem az lett volna még, ha elmegyek terhesen vetkőzni egy sztriptízbárba. Tényleg erről szeretnének olvasni a *The Best of Baking* olvasói? Elég konzervatívnak tűnik a lap. Szerintem az olvasói inkább aprósüteményekről és balzsamos ecetes öntetekről beszélgetnek, mint sörpongról és punciöngetésről.

- Nos, hát igen. Azt hiszem, nem én vagyok a legmegfelelőbb ember, aki tanácsot adhat e tekintetben - feleltem őszintén. - Én mindent rosszul csináltam. Szerencsére Gavin apja csodálatos ember, és sikerült újra egymásra találunk. Tényleg nem tudom, mihez kezdenék nélküle. Nem is tudom már úgy elképzelni az életemet, hogy ő nem a része.

A picsába! Vissza lehet vonni az utolsó kijelentésemet!! Túlságosan is úgy hangzott, mintha vele akarnám tölteni az életem hátralévő részét. Ami

így is van. De ő erről nem tudhat, mert kiborul, mint a pasik. Mivel ő is az. Amikor ezt elolvassa, egyből a házasság fog róla eszébe jutni, és elkezd majd kiabálni, hogy *VÁLTSUNK TÉMÁT, CLAIRE!*

- Ja, és szívesen és gyakran nézek pornót.

NEM, NEM, NEM! AKCIÓ LEFÚJVA! Mi a francról is kéne beszélnem? Ja, igen, tanácsok.

- Ajándék lónak ne nézd a fogát, mert beleharap a kézbe, ami etet téged.

Édes Jézus, most váltam a saját anyámmá!

Lisán nem láttam jelét, hogy azt gondolta volna, egy holdkórossal beszélget. Egyre csak gépelt. Kezdett kiborítani.

Most tényleg leír mindent, amit mondok? Hirtelen erős vágyat éreztem, hogy azt kiáltsam, „ANÁLIS MAJÁLIS!”, csak hogy lássam, akkor is szemrebbenés nélkül folytatja-e a kattoztatást. Meg akartam kérdezni, hogy értette-e, amikor azt mondtam, hogy pornófüggő vagyok. Talán a körülöttünk játszó gyerekek zajongásától vagy Gavin hangos fújtatásától és sóhajtozásától nem hallotta rendesen, amit mondtam. Nyilvánvalóan nem hozhattam fel újra a témát, és nem *kérdezhettem* rá, hogy értette-e, amit mondtam, mert ha nem értette, akkor megismételtette volna velem. És magamat ismerve, meg is ismételttem volna, ezzel feltéve a koronát a kiborulásra, amit éppen éreztem.

Ezennel száműzöm a „pornó” szót a szótáramból. Már eddig is túl sok bajom származott a használatából.

Lisa abbahagyta a gépelést, és az univerzális jelet alkalmazva, feltartotta az ujját, jelezve, hogy várjak egy percet, amíg felveszi a megcsörrent telefonját.

- A picsába... - motyogtam magamban.

- Csúnya szót mondtál! - tájékoztatott Gavin.

- Megtehetem. Én már nagy vagyok.

- Én is agy akarok lenni! - kiáltott fel Gavin izgatottan.

Néhány perccel később Lisa befejezte a telefonálást, és Gavinhez fordult.

- Mi lenne, ha tennék fel neked néhány kérdést? Lehet róla szó?

- Persze - felelte Gavin vállat vonva.

- Van beceneved? Szólíthatlak Gavnek? - kérdezte Lisa.

- És én arcon vágthatlak?

- Gavin! - ripakodtam rá.

- Mi a kedvenc színed? - kérdezte Lisa.

Mindketten figyelmen kívül hagyták, amit mondtam.

- Szeretem a zöldet. A zöld az zöld. Fingani is zöldet szoktam.

Ó, csodálatos! Ez az interjú egyre káprázatosabb.

- Van kedvenc ételed?

- Spagetti húsgolyóval. Imádom a húsgolyót! - lelkesedett Gavin.

Lisával egymásra nevtünk.

- Ha Phineas és Ferb és Spongyabob összeverekedne, ki győzne? - kérdezte Lisa.

Gavin egy percnyi gondolkodás után így válaszolt:

- Spongyabob, mer ő nagy és kemény fickó. Phineas és Ferb butábbak, mint Spongyabob pisíje.

Ezt hallván a szememet forgattam és a fejem csóváltam. *Ez az interjú innentől kezdve egy kalap szart sem ér.*

- Mit szeretsz a legjobban csinálni a szabadidődben?

- Fingani!

- Gavin... - szóltam rá.

- Melyik a kedvenc állatod?

- A birka, mer olyan hülye - felelte Gavin nevetve.

- Melyik a kedvenc illatod?

Na, ez aztán tényleg jó kérdés egy négyéveshez, aki épp az imént mondta, hogy a kedvenc időtöltése a szellentés.

- A bűdös macskaszag. Meg a lábszag! - felelte Gavin kuncogva.

- Mi a kedvenc dalod? - folytatta Lisa.

Kérlek, ne mondd, hogy a „99 Problems But the Bitch Aint One”, vagy Cartert megfojtom álmában, amiért letöltötte az iPododra.

- **BÜDÖS MACSKA, BÜDÖS MACSKA, MIVEL ETETNEK TÉGED!**²¹ - énekelte Gavin teli torokból.

- Honnan ismered ezt a dalt? - kérdeztem a fiamat.

Gavin megrántotta a vállát.

- Te nagyon szereted azokat a szavakat is, amik csak a nagyoknak valók. Hogy van ez? - kérdezte Lisa.

- Mer szeretem. Mer férfi vagyok.

²¹ Phoebe egyik dala a *Jóbarátok* című sorozatból

- Hallottam, hogy sokat szoktál a virslidről is beszélni. Miért?

- Mer hülyeség. Befostam a gatyámba! - nevetett a saját szavain Gavin.

- Hogy mondtad? Tudod, hogy nem szabad ilyet mondanod! - róttam meg.

- Nem mondhatom ki azt se, hogy Z-S-A-R. Akkor mi a csudát szabad kimondanom? - kérdezte Gavin a szeméit forgatva.

És nekem ezzel kell megküzdennem nap mint nap. Vajon ki kéne javítanom a fiamat, amikor rosszul betűzi a „szar” szót? Mi a picsáért nem nyomtatott még senki egy szülői kézikönyvet?

- Mit szeretsz legjobban?

- Belefingani mindenki arcába - mondta Gavin félig nevetve. - FING!

- Te tényleg szereted azt mondogatni, hogy „fing”! - állapította meg nevetve Lisa.

- Mer imádom ezt mondani, majom!

Az asztalra könyököltem, és a tenyerembe támasztottam a fejemet. Most már semmi értelme nem volt megálljt parancsolni a pusztításnak.

- Mit szeretsz jobban, a sütiket vagy a lányokat? - kérdezte Lisa.

- Anyukám nagyon fincsi sütiket csinál. A lányok hülyék. Ki véve anyut, mer neki van cicije - felelte Gavin mély őszinteséggel.

- Hüha, köszi, drágám - mormogtam, és fölemeltem a fejemet, hogy lássam, Lisa is úgy elképedt-e, mint én.

- Ki lesz a feleséged, ha nagy leszel?

Ezt a nőt nyilván egy szemernyit sem érdekli, hogy már rég lőttek a Pulitzer-díjnak e miatt az interjú miatt.

Gavin feltérdelt a padon, amin ült, és egy csattanós, nyálas pusztit nyomott az arcomra.

- Anyát akarom elvenni. Majd csókolózunk és megházasodunk és elviszem randira és mi leszünk egymás legjobb barátai és sokat telefonálunk egymással.

Ne, ne, ne, ne! Csak... ne.

- Telefonáltok? Úgy érted, sokszor felhívod anyukádat, ha idősebb leszel? - kérdezte Lisa.

Ne! Az isten szerelmére, ne beszélj!

- Nem, hanem úgy telefonálunk, ahogy apu és anyu szoktak, amikor bemennek a hálósobájukba, és bezárják az ajtót, és kiabálnak, és furcsa hangokat adnak ki - felelte Gavin.

17.

Törpés számárshow-k

- MIKOR MEGKÉRDEZTEM TŐLE, hogy szereti-e az iskolai előkészítőt, az én koravén, négyéves fiam visszakérdezett, hogy rendőr vagyok-e. Amikor azt feleltem, hogy nem vagyok rendőr, kijelentette, hogy börtönben lenne a helyem, és „buta majom”-nak nevezett.

Carter nevetve olvasta fel a megjelent interjút. Lisa e-mailben elküldte az anyagot, miután megírta, így átnézhettem. Ám ugyanezt nyomtatásban látni az egyik legkedvesebb újságomban, amit az utolsó betűig el szoktam olvasni, és amiről csak álmodtam, hogy egy nap szerepelhetek benne, elég gyomorszorító érzés volt.

- Hogy tudsz ezen nevetni? Ez nem vicces!

- Gavin nyilvánvalóan odavan a szüleiért. Amikor megkérdezte tőle a riporter, mit szeret legjobban az apjában, azt felelte: „Lefekvéskor betakargat, és azt mondja, hogy ha sok zöldbabot eszek, olyan nagy és erős virslim leszek, mint neki.” - olvasta Carter nevetve. - Veszek egy Porschét a gyerekeknek. Elárulta az egész országnak, milyen nagy és erős farkam van.

Megcsóváltam a fejem, és felálltam, hogy kiöntsem a kihűlt kávé maradékát a mosogatóba. A reggeli kávé, ami legtöbbször orgazmusközeleli állapotba szokott hozni, és erőt ad, hogy kibírjam a napot, most émelyítő érzéssel töltött el. Csak két kortyot tudtam le gyűrni belőle.

Nyilván az, hogy nyomtatásban láttam a nevemet a legkedvesebb magazinomban, és hallgattam Cartert, aki a felolvasásával felidézte annak a három hetten elelőtti napnak a megaláztatásait, együttesen okozták, hogy forgott a gyomrom.

- Claire, ez az interjú nagyon király! Arról áradozik, hogy milyen elképesztő, ahogy megvalósítottad az álmaidat, és milyen csodálatosan finom minden, amit készítesz. Hatalmas hírverést kapott a bolt. Büszke lehetsz magadra! - mondta Carter. - Ugyanakkor, azt hiszem, hogy le kéne ülnünk megbeszélni ezt a pornós megjegyzésedet. Értem, hogy

kényelmetlenül érzed magad emiatt, de velem nem kell annak lenned. Én szeretem a pornót. Szeretem nézni. És nagyon szeretnék veled pornót nézni! - jelentette ki Carter, majd lerakta az újságot a konyhaasztalra, felállt, és odajött hozzám.

Kétoldalt mellém rakta a kezeit a konyhapultra, teljesen körbezárva engem. A hátamnak nyomta a testét, és megcsókolta a vállamat. Felsőhajtottam, és elárasztották az agyamat az utolsó alkalom emlékei, amikor így álltunk a konyhában. Még az sem tudta elrontani a konyhai szex izgalmát akkor, hogy anyám ránk rontott.

Mi jár a fejedben, Claire? - kérdezte Carter. Állát a vállamra hajtotta, és kibámultunk a mosogató fölötti kis ablakon. Néztem Gavint, aki az elülső udvarban a veranda előtt ült a járdán, és krétával rajzolgatott. - Látom, hogy valami foglalkoztat, úgyhogy ki vele, mi a gond?

Mondd el neki! Mondd el neki, hogy az esküvő óta csak arra tudsz gondolni, hogy ott állsz gyönyörű fehér ruhában azok előtt, akiket ismersz, és elkötelezed magad az életed hátralévő részére neki.

- Az esküvő óta tiszta ideg vagy. Ne aggódj, nem áll szándékomban oltár elé rángatni téged, ha emiatt aggódsz - mondta Carter nevetve.

Lehunytam a szemem, és előreejtettem a fejemet. Nem kellett volna azokat a hülye megjegyzéseket tennem az elmúlt hónapokban, hogy szerintem mennyire kérdéses dolog a házasság egész intézménye. Most hogy a fenébe mondjam azt, hogy meggondoltam magam?

- Semmi, tényleg - biztosítottam.

Megfordultam a karjai között, és vidám kifejezést erőltettem az arcomra, pedig messze nem voltam az. Megfogtam az arcát, és magamhoz húztam, aztán minden szerelmemet beleadva megcsókoltam. Carter halkán felnyögött, körém fonta a karjait, és szorosan átölelt.

A bejárati ajtó kinyílt, majd becsukódott, és mi abbahagytuk a csókolózást, ami biztos komolyra fordult volna, ha nem tűnik fel Gavin. Bármilyen foglalkoztasson bennünket, bármivel küzdjünk is, semmi sem tudja kioltani a köztünk szikrázó tüzet, vagy megváltoztatni, hogy mennyire akarjuk a másikat, és mennyire szükségünk van egymásra. Ebben teljesen biztos vagyok. Sőt, jelenleg ez az egyetlen dolog, amiben biztos vagyok.

- Szeretlek! - mondtam neki, mélyen a gyönyörű kék szeméibe nézve, és közben próbáltam minden aggodalmamat félresöpörni. - De nincs valami jó kedvem. Liznek örült sok dolga van, mióta hazajöttek a

nászútról, alig volt időnk beszélgetni, és hiányzik. Meg nem is érzem igazán jól magam.

Carter a homlokomra tette a kezét, amikor Gavin berohant a szó bába.

- Tényleg kicsit bágyadtnak tűnsz. Elkaptál valamit? - kérdezte Carter, hozzányomva a keze fejét az arcomhoz.

- Szerintem semmiség az egész. Csak a sok stressz - nyugtattam meg.

- Hé, apa! Találd ki, mi a kedvenc szavam! - kiáltott Gavin, aki megállt mellettünk, és izgatottan egyik lábáról a másik lábára ugrált.

- Nem tudom. Mi a kedvenc szavam? - kérdezte Carter.

Kibontakoztunk az ölelésből, és nekiláttam előlíteni a kávéspoharamat meg a maradék edényeket.

- Agyalágyult, ez a kedvenc szavam.

- Hát persze. Mi más is lehetne? - sóhajtott Carter, és a karjába vette Gavint, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy még egyszer el magyarázza neki, milyen szavakat szabad kimondania a kicsiknek, és miket a nagyoknak.

Tudom, hogy nem szabad tűzőgéppel hozzátűzni semmit a másik fejéhez, de akkor egy hajszál választott el attól, hogy leírjam a szabályt egy darab papírra, és Gavin fejéhez szögezzem a számítógép-asztalon heverő tűzőgéppel. És szinte azonnal majdnem sírva is fakadtam, amiért egyáltalán gondolni mertem arra, hogy ilyesmit teszek a fiammal. Nekem tényleg van valami bajom.

- Felhívom Jimet, és megkérdezem, hogy van-e már tervük mára. Szerintem csak egy görbe este kell neked, ami eltereli a figyelmedet mindenről - mondta Carter.

Néztem, ahogy kiment a szobából, és megcsiklandozta Gavini meg belefújt az arcába.

Beláttam, hogy igaza lehet. Biztos csak annyi kéne, hogy eltöltsék egy estét a barátainkkal, különösen a legjobb barátnőmmel. Lizzel azóta nem voltam kettesben, mióta hazaérték. Többször is mondta, hogy csak szóljak, és otthagytam csapot-papot, hogy leülhessünk és beszélgethessünk, de én nem akartam ráerőltetni magam. Épp most ment férjhez, és volt neki is éppen elég gondja. Nem akartam a saját bizonytalanságaimmal is terhelni. Viszont éreztem, ha nem beszélök valakivel, hamarosan felrobbanok.

Vagy elhányom magam. Egyszer csak megjelent a lelki szemeim

előtt egy ember, aki darabokra szakadt, és mindenféle testrészek és véres váladékok borították a falat. A kezemet a számra tapasztva a fürdőszobába rohantam, és kiöklendeztem azt a kis kávé, amit lenyeltem.

- Ez most komoly, Claire? Hogy lehet, hogy hónapok óta barátok vagyunk, és én nem tudom, hogy nem voltál még egyben sem? - kérdezte Jenny döbbenetben.

- Miről is folyik a beszélgetés, hölgyeim? Szamárshow-król? Törpés szamárshow-król? Pingponglabdát lövellő tijuani puncikról? - kérdezte Drew, amikor visszatért a mosdóból, és újra leült az asztalhoz.

Carter mindenkit felhívott aznap, és követelte, hogy tegyék szabaddá magukat estére. Erről nem volt túl nehéz meggyőzni senkit, de attól még értékeltem, hogy Carter megszervezte, és hogy tudta, milyen nagy szükségem volt erre. Épp befejeztük a vacsorát a Lorenzóban, a kedvenc pizzázónkban, ami nemcsak a jó ételről, hanem az olcsó csapolt sörrel volt híres. A gyomrom reggel óta nem jött teljesen rendbe, így míg a többiek a sörüket élvezték, én maradiam a 7 Upnál abban a reményben, hogy azzal lenyugtathatom háborgó belsőmet.

- Claire még sohasem volt szexboltban - informálta Jenny Drew-t.

- Na várj csak, ezt most nem értem. Liznek szexboltja van, ami közvetlenül Claire boltja mellett van - felelte Drew Jennynek, azzal felém fordult. - Pajti, sosem mentél át a szomszéd üzletbe? Ez elég furcsa.

- Persze hogy voltam *Liz* boltjában. Más szexboltban viszont nem. És amúgy sem hiszem, hogy *Liz* boltja számítana, mert nincs tele szexuális segédeszközökkel a kirakata, vagy ilyesmi.

- Ez igaz. A boltom olyan, mint a Bundesliga-séró. Elöl melós, hátul bulizós - jelentette ki *Liz*.

- Vagy mint az anális szex - vágta rá Drew nevetve, mire mindenki némán rámeredt. - Most mi van? Totál olyan, mint az anális szex. Elöl a meló, hátul a buli. Helló? Áruljátok már el, hogy ez miért nem vicces?

Jenny vigasztalóan megsimogatta Drew karját, és folytattuk a beszélgetést.

- Ha nem emlékeznének, még saját vibrátorom *sem* volt, amíg *Liz* rá nem vett nagy trükkösen, hogy rendezzem meg az egyik otthoni szexjátékos buliját - emlékeztettem őket.

- Ó, igen, az a hírhedt vacsora, amikor egész este a puncidról és szexjátékokról beszélünk! - kiáltott fel Jim nevetve.

Az az este máig úgy él az emlékezetemben, mint életem egyik legszényenletesebb estéje. Másnap történt, azután, hogy újra láttam Cartert az egyéjszakás együttlétünk óta. Besétáltam Lizék házába, és éppen a puncimról zagyváltam valamit, meg arról, hogy még soha nem volt orgazmusom más emberi lényel, amikor megfordultam, és megláttam Cartert és Jimet, akik a kanapén ültek, és hallottak minden szót. Jim találkozott velük korábban, és Liz meg az én tudtom nélkül elhívta őket vacsorára. Az este hátralévő részében az volt a téma, hogy milyen sok szexuális játékszert kaptam az aznap esti bulin, meg hogy csak másfél szexuális együttlétem volt egész életemben.

- Na, mindegy - mondtam Jimre meredve, hogy visszatereljem a beszélgetést az eredeti témához. - Soha nem voltam még élő, igazi szexboltban.

Drew kilökte maga alól a székét, felállt, és csípőre tette a kezét, majd így szólt:

- Mindenki fogja a slusszkulcsát, emberek! Elvesszük Claire szexbolt-szüességét!

Kifizettük a számláinkat, és Liz bejelentette, hogy a lányok szeretnének egy kis időt együtt tölteni. Minden fickó beugrott Drew kocsijába, Jenny és én pedig Lizhez ültünk be, és elindultunk a néhány várossal arrébb lévő Adult Mart üzletbe.

- Na, ki vele, ribikém! Mi van veled? - kérdezte Liz, ahogy kihajtott a parkolóból, és elindult Drew kocsija után.

Nekem több se kellett ahhoz, hogy átszakadjon a gát. Azonnal sírva fakadtam. *Az isten verje meg! Mi a fasz bajom van?*

Jenny előrehajolt a hátsó ülésről, és átnyújtott egy papír zsebkendőt. Elvettem, és kifújtam az orrom. Mélyeket lélegeztem, hogy lenyugodjak.

- Azt hiszem, Carter nem akar elvenni - mondtam szipogva.

- Hé, hé, várj csak egy percet! Ezt ő mondta neked? Szétrúgom a szaros seggét! - fenyegetőzött Liz.

Indexelt, és felhajtott az autópályára.

- Nem, dehogyis! Ezt így nem mondta. Csak történt néhány apróság az elmúlt hetekben - feleltem.

- Jó, mik azok az apróságok? És miért újdonság az nekem, hogy léged egyáltalán érdekel a házasság gondolata? Mindig is abban hittél

rendíthetetlenül, hogy éljünk bűnben... a szüleid miatt. Mi ez a hirtelen páfördulás?

Elég hülyén éreztem magam. Nagyon ostobán hangzana, ha azt mondanám, hogy azért gondoltam meg magam, mert féltékeny lettem rá és Jimre? Hogy a boldogságukat látva, meg ahogy örök hűséget esküdtek egymásnak, rádöbentem, mennyire vágyom én is ugyanyerre?

- Tudom, hogy mindig ezt mondtam, és egy részem bizonyára el is hitte ezt. Hiszen, tudod, a szüleim nem éppen tankönyvbe illő példák. Úgyhogy miért gondolnám, hogy egy kicsit is jó lehetek az ilyesmiben? - kérdeztem.

- Drágám, senki sem tudja előre, hogy jó lesz-e az ilyesmiben. Senki nem születik genetikailag jó házastársnak. Ha a társadra nézel, és minden kételkedés nélkül tudod, hogy ő az, akivel le akarod élni a hátralévő életedet, neki akarsz jó éjt kívánni és mellette akarsz ébredni minden reggel, akkor a házasságot neked találták ki - mondta Liz.

Újra sírva fakadtam, és a tenyerembe hajtottam a fejem.

- Amikor elkaptam a csokrot az esküvődön, látnod kellett volna Carter arcán az iszonyatot. Úgy le volt sújtva, hogy láttam, a régi feleségek meséje tökre igaz - magyaráztam a könnyeimet törölgetve, aztán nagy levegőt vettem. Liz rám meredt, amikor megálltunk egy piros lámpánál. - Mi az? - kérdeztem.

- Úgy érted, ez minden? A kételyeid és szomorúságod ebből fakadnak? Hogy Carter egy kicsit furcsán nézett, amikor elkaptad a csokrot az esküvőn? Azért ez még nem egyenlő azzal, mintha azt mondta volna, hogy „Gyűlölöm a házasságot!” Lehet, hogy csak meglepődött. *Mondta*, hogy ki volt borulva, amiért elkaptad a csokrot?

Dühösen fújttam egyet, és a szomorúságomat azonnal ingerülteség váltotta fel.

- Nem. Nem jött oda, hogy ezt elmondja, de én tudom. Meg... volt egy csomó más apróság is. Furcsán viselkedett a próbavacsorátokon is, kiverte a pezsgőt a kezemből, és olyan megjegyzései voltak, hogy nem fog az oltár elé rángatni, és hogy örül, amiért nem kell megkérnie a kezemet apámtól, mert még mindig összeszarja magát tőle - meséltem.

- Hát, ööö... én nem akarok beleszólni, de nem gondolod, hogy azért mond ilyeneket, mert tudja, hogy *te* hogy érzel a témával kapcsolatban? Talán igenis el akar venni, csak nem szeretne vele megveszteni *téged*, hiszen egyértelművé tetted, hogy a szüleid milyen rossz hatással voltak

rád e tekintetben - mondta Jenny a hátsó ülésről, szokatlan éleslátással.

- Durva, de egyet kell értenem Jennyvel. Amíg nem ülsz le vele, és nem beszélitek meg a dolgot, addig csak elhamarkodott következtetéseitek lehetnek, amiktől csak még nyomorultabban fogod érezni magad. Szeretlek, Claire, de most úgy viselkedsz, mint egy idióta - mondta Liz, azzal bekanyarodott az Adult Mart parkolójába. - Tudod, mi történik, ha alaptalanul feltételezel mindenfélét.

Felsóhajtottam, és így feleltem:

- Hülyét csinállok magamból, és belőled is.

Liz beállt az autóval a fiúk autója mellé, és leállította a motort, de láthatólag nem akart még kiszállni.

- Nem, csak *magadból* csinálsz hülyét. Én soha nem lennék ilyen idióta - mondta. - Szereted Cartert, és egyértelmű, hogy ő is odavan érted. Ne legyél farok, embereid meg magad, és beszélj vele! Ültesd le, és mondd el neki, hogy valójában nem is szoktál kényszeresen pornót nézni késő este, és hogy titokban esküvős valóságshow-kat nézel, és be szoktál surranni a boltokban az újságos pultok közé papucsban és melegítőben, napszemüvegben és ballon kabátban, mint valami elnyomott háziasszony, akinek szüksége van a szokásos Playgirl-adagjára - mondta Liz határozottan.

- Óóóó, én imádom a Playgirlt! - mondta Jenny. - Van rá erőfizetésem is! Múlt hónapban megtanultam, hogyan kell mélytorkozni úgy, hogy lelógatom a fejem az ágy széléről. Emlékeztek a *40 éves szűz* című filmre, amikor Steve Carrell Kelly Clarkson nevét kiabálta gyantázás közben? Drew Willie Nelson nevét kiabálta, amikor el élvezett. Olyan izgató volt!

- Te jó isten, Jenny, kicsit túl közlékeny vagy - mondtam neki fintorogva, aztán a szám elé kaptam a kezem, és visszanyeltem egy kis hányadékot, amit felöklendeztem, amikor elképzeltem Jennyt és Drew-t abban a bizonyos helyzetben.

- Hogy vagy, hékás? Kicsit zöldes a színed - mondta Liz, azzal ki nyitottuk az ajtót, és kiléptünk az éjszakai levegőbe.

Néhány mély lélegzetet vettem, és lenyugtattam a gyomrom, hogy ne dobjam ki a vacsorát.

- És mi bajod volt, hogy üdítőt ittál a Lorenzóban? Ez szinte istenkáromlás! - kérdezte Liz, aztán bekapcsolta a központi zárat a kulcsán lévő távirányítóval, és a kürt egyszer felharsant. - Nem vagy

terhes, igaz?!

Liz és Jenny nevetgélve elindultak előttem, hogy találkozzanak a fiúkkal, akik a bolt ajtaját nyitva tartva vártak ránk.

Pár lépéssel lemaradva követtem őket, és a mosoly lehervadt az arcomról, ahogy számolgattam magamban. Az ajtótól néhány lépésre egyszer csak megtorpantam, és rettegve néztem Carterre.

Carter úgy mosolygott vissza rám, hogy majd megállt a szívem. A szám elé kaptam a kezem, és a járda szélén sorakozó bokrokhoz lohantam. Két szelet pizzát, két pohár szénsavas üdítőt és minden méltóságomat elhelyeztem a bolt előtti gyepen.

18.

Benjamin golyói

MIKÖZBEN FÖL-LE MÁSZKÁLTUNK az Adult Mart polcsorai között, Claire-en tartottam a szememet. Jobban festett, minután kihányta a vacsorát, de én aggódtam érte. Soha nem láttam még betegen, a másnaposságokat leszámítva, és ez eléggé felkavart. Utáltam, hogy influenzás, és én semmit nem tudok tenni azért, hogy jobban érezze magát.

- Ezzel garantáltan megpörkölöd a mogyoróidat! - kiáltotta Drew a polcsor túlsó végéről, sikeresen megzavarva a gondolataimban, és a magasba tartott egy gyertyát, amit megolvadva masszázsolajként is lehetett használni.

Claire keze után nyúltam, és megszorítottam, miközben jobbra-balra pillantgatva végigsétáltunk az egyik folyosón. A szemem sarkából óvatosan figyeltem őt, az árulkodó jeleket várva az arcán, hogy mikor kell kiszaladnom vele, hogy további növényzetet becstelenítsünk meg.

- Jól vagyok, ne bámulj így! - mondta, anélkül, hogy rám nézett volna.

- Bocs, én csak tudni akartam, hogy nem hányasz-e a szőnyegre. Azt hiszem, ezt a padlót kifejezetten feldobna a hányadékod.

- Ó, de undorító vagy! - mondta nevetve.

Megnyugtatót, hogy nevetni láttam. Ha képes nevetni, akkor nem fog meghalni valami szörnyű, nevesincs kórtól.

Claire hirtelen megállt, és komoly arccal felém fordult.

- Látod? - suttogetta, mint egy cselszövő. - Ezért nem tettem még be a lábam soha ilyen helyre - jelentette ki, a válla fölött hátrapillantva, majd újra rám. - Nézd azt az ijesztő, öreg bácsit az „EGYET FIZET, KETTŐT KAP” feliratú konténer előtt. Még egy „Piroska és a farkam”, aztán előkapja a farkát, és ránk spricceli a spermáját. Ahogy *A bárányok hallgatnakban* volt - panaszkodott.

Egy utolsó ideges pillantást vetett a válla fölé az öregre, és elengedte a kezem, hogy elinduljon egy másik sorba. Nyilvánvalóan minél

távolabb akart kerülni a fickótól, aki most már mindkét kezét mélyen a buggyos nadrágja zsebébe süllyesztette, és hevesen mozgatta azokat. Úgy tűnik, nem olvasta a filmek fölötti feliratot, melyen az állt: KÉRJÜK, NE VERJE KI A BOLTBAN! KÖSZÖNJÜK! Még egy mosolygós arcot is rajzoltak a felirat mellé. Ez egyszerre volt furcsa és zavaró, ugyanakkor megnyugtató is.

Claire után indultam, de megálltam az egyik polcnál, és levettem az első palackot, ami a kezembe akadt. Megfordítottam, kíváncsi voltam, mire jó. Elolvastam néhány szót a használati utasításból, amikor Claire suttogására felkaptam a fejem. Láttam, hogy néhány lépésnyire tőlem, hevesen gesztikulálva Jennyvel beszélget. Bizonyára megosztották egymással a DVD-s részleggel és annak látogatóival kapcsolatos véleményüket. Álltam, és pár percig csak néztem őt. Hirtelen hátravetette a fejét, és felnevetett. Ez az a fajta felszabadult, mélyről jövő nevetés volt, amit lehetetlen elfojtani, és libabőrös leszek mindig, ha csak meghallom így nevetni. Olyan érzés, mintha gyomron vágtak volna, és a szívem is gyorsabban ver.

Olyan kibaszottul szeretem őt!

Nem igazán volt újdonság, de hirtelen, az Adult Mart közepén úgy éreztem, semmi más nem számít, csak az, hogy szeretem Claire-t. Ő az én megvalósult álmom, az életem és a mindenem. Mit számít, ha kiötlöm a világ legjobb lánykérését, és heteket töltök azzal, hogy megtaláljam a megfelelő szavakat? Ő nem az a fajta lány, akit érdekel az ilyesmi, és ezt én is jól tudom. Azt akartam, hogy minden egyedi és különleges legyen, mert azt hittem, ilyenkor ez az elvárás, de nem azért, mert tudtam, hogy Claire-nek ez lenne a legjobb. Megkérni, hogy legyen a feleségem, és öregedjünk meg együtt, ez az, ami számít, és nem az, hogy mennyi pénzt költök hangosbemondóra, vagy hogy találkozom-e az étteremvezetővel, vagy hogy milyen háromoldalas beszédet írok, amit aztán bemagolok. Minden reggel e mellett a nő mellett felébredni és minden este ágyba dugni a fiamat, csak ez érdekel. Claire és Gavin az én világom. Egy másodpercet sem akartam várni, hogy megkérjem, te gyűk hivatalossá a kapcsolatunkat a Jóisten és mindenki színe előtl, akit csak ismerünk.

A pillanat hevében. Nem így kell az ilyesmiket csinálni egyébként is!

Lenyeltem a torkomban formálódott gombócot, és hirtelen ideges lettem, hogy elérkezett a pillanat. A pillanat, amit már oly rég óta terveztem és gyakoroltam, itt van, itt és most, ezen a kibaszott helyen.

Egy pillanatra elvontam a tekintetem Claire-től, és körbenéztem. Pornó. Műbránerek mindenféle színben, alakban és színben, meg egy teljes polc anális síkosító.

Jézusom, arra tényleg az van írva, hogy fahéj ízű anális síkosító? Nem is akarok olyan helyzetre gondolni, ami ízesített anális síkosítót kívánna meg. Bolond vagyok, hogy egyáltalán ilyesmi jár most az eszemben.

Ott álltam izzadó tenyérrel, a torkomban dobogó szívvel, egy tubus Lickity Stiff merevedésserkentőt szorítva a mellemhez.

Bassza meg!

Nagy levegőt vettem, és elhatároztam magam. Céltudatosan odamentem Claire-hez, aki még mindig Jennyvel beszélgetett. Claire felém fordult, épp amikor odaértem hozzá, és kivette a tubust a kezemből, amit feléje tartottam. Elolvasta a címkéjét.

- Lickity Stiff merevedésserkentő? Hát erre biztosan nincs szükséged! - mondta nevetve.

Megfordult, hogy visszategye a polcra, én pedig mély levegőt vettem, összeszedtem magam, benyúltam a zsebembe, és a bársonydoboz köré fontam az ujjaimat, amit a biztonság kedvéért mindig magamnál hordok. Claire továbbra is háttal állt. Elővettem a dobozt, és elkezdtem térdre ereszkedni.

- Te szent szar!

Ez a felkiáltás megzavarta a padlóra ereszkedésemet. Lemerevedtem, enyhén behajlított térdekkkel. Úgy néztem ki, mintha éppen versenyfutásra készülnék. Claire megfordult, épp amikor egy kéz megragadta a bicepszemet, és hátrafelé vonszolt.

- Liz, te meg mit csinálsz? - kérdezte Claire.

- Csak beszélni akarok Carterrel egy percre. Szükségem van egy pasi véleményére pornós dolgokkal kapcsolatban, de nincs semmi gond, ne aggódj!

- Botladozva visszaraktam a gyűrűs dobozt a zsebembe, miközben megfordultam, és próbáltam lépést tartani Lizzel. Minden ellenke zésem dacára továbbra is fogta a karomat, és egyre csak ment.

- Liz! Mi a fasz van?! Éppen benne voltam valamiben - méltat lankodtam, miközben egyre távolodtunk Claire-től, aki értetlenül nézett utánunk.

- Ó, tudom én jól, hogy mi a picsában voltál éppen benne, te ökör! - suttofta hangosan Liz.

Amikor a bolt Claire-rel szemközti végébe értünk, végre megállt, és felém fordult.

- Meg akartad kérni Claire kezét? - kérdezte csípőre tett kézzel, egyszerre hitetlenkedve és dühösen.

- Nos, csak *próbáltam*, amíg te durván közbe nem léptél! - feleltem, és én is csípőre tettem a kezem, farkasszemet nézve Lizzel.

Liz kicsi, de bátor, nekem viszont rendelkezésemre állt a sok műfütyi, amit százasaival vághattam hozzá. Aztán persze el kellett volna rohannom az ellenkező irányba, mert tutira megtámadott volna

- Te meg akartad kérni Claire kezét.

Ezúttal ez inkább kijelentés volt, mint kérdés.

- Nos, azt hiszem, ezen már túl vagyunk. Hadd találjam ki: szerinted még korai. Vagy attól tartasz, hogy fájdalmat fogok okozni neki, Mondd csak, ne kímélj! Várj csak! Mondott neked valamit arról, hogy nem akar hozzám jönni? A picsába! Az esküvőtök óta furcsán viselkedik, és rengeteget beszélt arról, hogy nem akar megházasodni, de azt hittem, ez csak duma volt. Melyik lány ne akarna megh.í zasodni? Jaj, de hiszen éppen *Claire* az, aki nem akar megházasodni. Istenem, nem akar hozzám jönni! - rémüldöztem, és fel-alá jár káltam egy csokoládés testfestéket tartalmazó üveges szekrény előtt.

- Ó, az isten szerelmére, nyugodj már meg, Nancy! Esküszöm, te és Claire vagytok a legostobább emberek, akikkel valaha találkoztam. Együtt éltek, mégsem beszéltek soha. Hogy a picsába lehetséges ez egyáltalán? - kérdezte ingerülten Liz.

- Te meg miről beszélsz?

- Liz felsóhajtott.

- TE HÜLYE VAGY! - ismételte meg Liz, kihangsúlyozva és kitalált kézmozdulatokkal kísérve minden szót, mintha jelnyelvet használt volna.

Bár abban biztos vagyok, hogy a feltartott középső ujj nem a „hülye” jelnyelvi megfelelője.

- Ezt nem lenne szabad elmondanom, mert Claire a legjobb barátnőm, és ezzel megszegem a lányok becsületkódexet, de most komoly a helyzet. Hajlandó vagyok eltúrní egy puncin rúgást miattad, ha rájön, hogy eljárt a szám, úgyhogy takarítsd ki a füled, és figyelj, de kurvára! - mondta, megbökve a mellkasomat az ujjával. - Claire teljesen kétségbe van esve, hogy *te* nem akarod elvenni *őt*. Azt vette a fejébe,

hogy tipikus pasi vagy, és a házasságnak a gondolatától is elhányod magad, ami megmagyarázná azt a pusztítást, amit véghezvitt az épület előtti tájképben. Nem szereti mániákusan a pornót, csak nem akarta, hogy tudd, az esküvő óta csak arra tud gondolni, hogy feleségül menjen hozzád, és attól retteg, hogy ezzel elijeszt magától.

Tátott szájjal bámultam Lizre, és nem is tudtam, melyik dologtól szomorodtam el jobban: attól, hogy Claire azt hiszi, nem akarom elvenni, vagy attól, hogy nem pornófüggő. Ez utóbbit, azt hiszem, meg tudjuk oldani együtt, könnyek és hányás nélkül... hacsak nem ilyesfajta pornó az, ami Claire-t izgatja, de biztos vagyok benne, hogy azon is túl fogunk lendülni együtt. Talán. De azt hiszem, most nem ez a gond.

- Jó, de akkor mi a faszert állítottál meg? Másodpercekre voltam attól, hogy eloszlassam minden félelmét - reklamáltam.

- Nos, gondolkozz már el egy percre, és nézz körül, Rómeó! Tényleg egy péniszgyűrűs vitrin előtt akarod megkérni Claire kezét?

Körbepillantottam, magamba szívtam a látványt, és végiggondoltam, hogy mit is csinálok.

- Évek múlva, amikor Claire elmeséli ezt a történetet az unokái toknak, tényleg azt akarod, hogy azt hallják: „Tudjátok, kis unokáim, nagyapátok az análgolyók és a golyós szájszecek előtt tette fel a nagy kérdést? - mondta Liz nagymamás hangon.

- Bocs, de nem értem, mi ezzel a gond - szólalt meg Drew, aki hirtelen felbukkant Liz mellett, egy pár mellet formázó nyalókát szopogatva.

- Tűnj el, ez titok! - mondta neki Liz.

- Ügyes húzás, rongyos pinájúkám. A nagyját hallottam ám! Vágom, mi folyik itt. És én legszívesebben kivinném ide hátra Cartet, és beledörzsölném a golyóimat a hajába, amiért nem mondta el, hogy a világ legvidámabb helyén tervezte megkérni Claire kezét - mondta Drew, és rosszallóan nézett rám.

Legalábbis, amennyire cicis nyalókával a szájában rosszallóan tudott nézni.

- Hát nem Disneyland a legvidámabb hely a földön? - kérdezte Liz.

- Ezt úgy mondd, mintha nem ismernél - felelte Drew.

- Nézzétek, csak most döntöttem el, hogy megkérem Claire kezét. Nem terveztem el előre, hogy fél térdre borulok itt a bolt kellős közepén.

Elfordultam tőlük, hogy még egyszer gyorsan körbepillantsak.

Honnan a fenéből vettem, hogy ez jó ötlet? Claire megölt volna, kicsinált volna itt a helyszínen. A gyászjelentésemben az állt volna, hogy „meghalt egy halom, rózsaszínű és bíbor gumifütykös és ceruzaelem alatt”.

- Elkapott a pillanat heve, és cselekedtem - mondtam bátortalanul.

Drew megveregette a hátamat.

- De cuki vagy! Elérzékenyültél egy szexboltban! Nem akarsz inkább engem elvenni? - kérdezte nevetve.

Egy, a mellkasára mért jól irányzott ütéssel elhallgattattam.

- Na várj csak! Ha nem tervezted ki előre a dolgot, akkor miért hordasz magaddal egy gyűrűt a zsebedben? - kérdezte Liz gyanakodva.

- Hát, én, ööö... mindenhová magammal hordom - feleltem, bármennyire kínos volt ezt kimondani és beismerni. - Volt jó pár eljegyzési tervem, ami dugába dőlt az elmúlt néhány hetben. A tökéletes eljegyzési terven agyalok naphosszat, de eddig minden alkalommal közbejött valami. Szerettem magamnál tartani a dobozt, hogy amikor a zsebembe nyúlok, megérinthessem, és erőt gyűjtsék belőle. Ettől lesz merszem újra próbálkozni.

Liz alsó ajka megremegett, Drew pedig csak nezett rám kifejezéstelen arccal.

- Haver, te egész idő alatt azt a dobozt masszíroztad? Azt hittem, lapostetőd van, vagy valami ilyesmi. Már éppen kölcsön akartam adni a krémemet - mondta Drew a fejet csóválva. - Szánalmas vagy. Már nem is számítasz férfinak. Ha ezt most azonnal visszavonod, és elismered, hogy lyukas a zsebed, és csak magadat simogattad, mint az az öreg fickó a 12-es sorban, akkor megbocsájtok.

Liz belecsípett Drew alkarjába, mire ő felvonyított, és a vörösödő foltot kezdte dörzsölgetni.

- Fogd be a szád, seggarc! Ez a legromantikusabb dolog, amit va laha hallottam - mondta Liz szipogva. - Mutasd a gyűrűt!

Hátrapillantottam, és láttam, hogy Claire a DVD-ket vizsgálja, miután a zsebhokizó öreg eltűnt. Kivettem a gyűrűt a zsebemből, és gyorsan felpattintottam a dobozt, hogy Liz megnézhesse a gyűrűt.

- Szent szar, te elmentél Jaredhez!

- IGEN! Megcsináltam! - kiáltottam győzedelmesen rázva az öklömet.

Liz és Drew intettek, hogy hallgassak. Megfordultunk, hogy lássuk, Claire hallott-e valamit a felhördülésből. Gyorsan lecsaptam a dobozka fedelét, és zsebre vágtam. Láttam, hogy Claire meg sem hallotta, mi történt, még mindig nyakig merült a leértékelt árult konténerébe.

Ez annyira szexi!

Még ha a nagymamám lépne is most be, az sem tudná lelohasztani a merevedésemet.

Bocsi, nagy, de a barátnőm egy szexboltban van, és éppen a tökéletes pornó filmet keresi, amit majd megnézhetünk később együtt. A kis Carter nem megy sehová még egy darabig Kérlek, válassz lesbifilmet. kérlek, kérlek!

- Az isten áldjon meg, csukd már be a szádat, Carter! Belerepül a légy! - szólt rám Liz, visszarángatva a valóságba. - És Drew, ne bámuld már Jenny seggét! Bőven lesz még erre idő.

- Ami azt illeti, ma már háromszor csináltuk. Eléggé elnyűtt vagyok - felelte Drew, a nyalókáját szívogatva.

- Először is, undorító vagy, hogy ilyesmit elmondasz, és sokkal jobban aludtam volna ma, ha nem osztod meg velem. Másodszor pedig: mikor a picsában volt nektek időtök arra, hogy háromszor szexeljtek? A boltomban voltál, segítettél kipakolni az árut. Nem is találkoztál Jennyvel, amíg az étterembe nem értünk – kérdezte Liz.

- *Először is* - felelte Drew, Liz hanghordozását utánozva -, azt mondtad „kipakolni”, és ezt nem hagyhatom említés nélkül. Hehehe, pakolni! Másodszor pedig, valójában 1.2 alkalomról beszélünk, ha pontos akarok lenni. A Jennyről mintázott műpuncival csináltam kétszer a boltod mosdójában, és Jennyvel az étterem mosdójában.

Annyi is a merevedésemmek.

- Ez iszonyatosan rémes, mindjárt szétrobban az agyam. Holnap kifertőtleníted a mosdómat, seggfej! - mondta dühösen Liz.

- Hát ti meg miről beszélgettek? - kérdezte Claire hozzánk lépve.

- Arról, hogy hányszor élveztem ma bele Jennybe! - felelte büszkén Drew.

- Bocsi, hogy megkérdeztem - válaszolta Claire, azzal megfordult, és újra elment.

- Soha, de soha többé ne mondd ki ezt a szót! Soha! - szólította fel Liz Drew-t, mihelyt Claire hallótávolságon kívül volt. - Rendben, Carter, értem én, hogy a pillanat hevében akartál cselekedni, és ez szép dolog. De inkább csináljunk egy tervet!

- Miért? Christopher bármiféle terv nélkül kérte meg Adriana kezét. Csak bement az anyja házába, és átadta neki a gyűrűt. Talán ő csinálta jól - méltatlankodtam.

- Ki a fene az a Christopher és Adriana? - kérdezett vissza Liz.

- Helló! Szereplők a *Maffiózóknak*, ha nem tudnád - felelte Drew.

- Bár ha jobban belegondolok, nem lett igazán jó vége a dolognak. Megdugott minden nőt, aki mozgott, kokaint szívott, heroinozott, és végül megölette a lányt. És amúgy is csak azért akarta elvenni, mert előtte a szart is kiverte belőle - érveltem.

- Nahát! Lenyűgöző! Magadtól rájöttél, hogy nem a legjobb ötlet egy HBO-s maffiasorozatra építeni a lánykérési tervedet! - mondta Liz a szemét forgatva.

- Most miért? Ha Claire nem megy el az FBI-hoz, és nem köp be minket, akkor tutira bejöhetsz! - mondta Drew. - Ezt nevezik józan paraszti esznek. A csajok csalók! - mondta Drew, és bedobott néhány gengszteres kézmozdulatot is, hogy alátámassza velük az érveit.

- Világos, hogy nekem kell ezt kitalálnom. Adj néhány hetet, és megoldom a problémádat - biztosított Liz.

Nem voltam benne biztos, hogy valaki másnak kéne kitalálnia, hogyan kérjem meg Claire kezét, de Liz Claire legjobb barátja. Ki lehetne nála jobb segítség? Mindamellettt ezzel levette a vállamról a terheim egy részét.

Elindultunk mindhárman abolt másik végébe, ahol Claire és Jim állt. Tátott szájjal meredtek Jennyre.

- Most mit csináljak? Azt mondta, hogy próbáljam ki ezeket, és én így is tettem. Honnan kellett volna tudnom, hogy milyen mélyre kell dugnom? - nyávogott Jenny, amikor odaértünk hozzájuk.

- Mi történt? Mi folyik itt? - kérdeztem őket.

Láttam, hogy Claire megint kezd zöldülni, úgyhogy átöleltem a derekát, és magamhoz húztam.

- Vettem néhány Benjamin Wa-golyót, és tudom, hogy ki kell próbálni az árut, mielőtt elhagyod a boltod, hogy biztosan működik-e. Így is tettem, de most meg nem bírom kiszedni - panaszkodott Jenny.

Csak ekkor vettem észre, hogy Jenny enyhén szétvetett lábakkal állt, mintha arra készülne, hogy a padlóra csináljon.

- Tényleg azt mondta, hogy Benjamin Wa-golyók? - kérdeztem suttogva Jimtől, aki mellettem állt.

- Most komolyan, ez a legnagyobb problémád? Feldugott magának egy árut, mielőtt elhagyta volna a boltot. És azt tervezte, hogy visszarakja, ha nem tetszik neki - suttogta Jim szörnyülködve. - Sosem lett volna szabad megérintenem semmit ebben a szaros boltban.

Jenny egyik lábáról a másikra helyezve a súlyát billegett, és egy kicsit megrázta a csípőjét, gondolom abban a reményben, hatha kipottyannak belőle a golyók.

- Ez a Benjamin Wa nevű fickó igazán előállhatott volna egy jobb eltávolítási tervvel - jelentette ki Jenny.

- Jézusom, befejezned vegre, hogy Benjaminsnak nevezed ezeket a golyókat? Az a nevük, hogy **BEN WA GOLYÓK!** - kiabálta Liz. - És nem szabad kipróbálni az árut a boltban! Ez csak azokra áll, amik elemmel működnek, és abba is az eladó tesz elemet, hogy kipróbálja, működnek-e, mielőtt megvenné azokat.

- Mégis, honnan kellett volna tudnom mindezt? És azt hittem, ez csak becenév, és azért rövidítették le, hogy ráférjen a csomagolásra. Én csak a rendes nevét használtam - mondta Jenny, és közben hatalmas kört leírva tovább mozgatta a csípőjét, mintha lassítva hullahoppozna.

Körbeálltuk, és csak néztük Jennyt, ahogy a furcsa násztáncát járta, hogy kiszabadítsa Benjamins golyóit. Olyan volt, mint egy vonatszerencsétlenség, amiről nem tudjuk elfordítani a tekintetünket.

- Soha nem fogom megengedni, hogy bárki is használja a mosdót a boltomban. Soha! - suttogta Liz.

- Ó, azt hiszem, az egyik kiszabadult! - kiáltott fel Jenny.

- Annyira szeretlek most! - felelte Drew.

- Azt hiszem, hányni fogok - mondta Claire, azzal a szája elé kapta a kezét, és elrohant a kijárat felé.

19.

Hoppá, megint megtörtént!

EGY HÉT BETEGESKEDÉS UTÁN Carter kényszerített, hogy menjek el a nőgyógyászhoz, holott attól a néhány hányástól eltekintve jól éreztem magam. Tudtam, hogy Carter csak felfújja a dolgot.

Mindenesetre, nem voltam a dokinál Gavin születése óta, az éves méhnyakrák-szűréseket leszámítva. A nőgyógyász egy személyben a körzeti orvos is, így ő Gavin orvosa is. Annyi időt eltöltöttem már nála a fiammal a kontrollokon a sok megfázás, oltás, láz, pelenkakiütés és minden létező dolog miatt, hogy én magam csak vészhelyzetben megyek hozzá. Az a fajta vagyok, aki csak akkor megy orvoshoz, ha ömlik a vér a szeméből, vagy majmok repülnek ki a seggéből. Úgy voltam vele, hogy az én egészségem tökéletesen rendben lesz már attól, hogy elviszem oda a fiamat néhány havonta. Ezen alkalmakkor átszivárgott belém a sok egészség.

Amikor felhívtam a dokit, és mondtam neki, hogy a pasim nem hagy békén, azt akarja, hogy ő tapizzon meg, az orvos pontosan így felelt: *Claire, tudod, hogy nem csak a puncidból állsz. Előjegyeztelek holnapra.*

Na mindegy. De mi van, ha a *puncim* a legjobb részem? Ehhez mit szól, Doktor Farok?

Valójában nagyon bírom az orvosunkat. Farmerben és pólóban járt. Sosem láttam másban. Nagyon józanul gondolkodó férfi, és Gavin imádja. Arról nem is beszélve, hogy ha megengedem egy pasinak, hogy évente egyszer benyúljon a bugyimba, akkor jobban teszi, ha úgy viselkedik, hogy jól érezzem magam vele, ha már nem hív meg előtte vacsorázni.

A vizsgálati asztalon ültem, egy elöl nyitott, cuki kis papíring és egy papírtakaró együttesében. Utóbbi akkora volt, mint egy újságpapír, annak kellett volna körbeérnie a seggemet. A vizsgáló helyiségben kellemes 11 fok volt, és háromnegyed órája vártam az orvosra. Mondanom sem kell, kitűnő hangulatban voltam, mire dr. Williams végre megjelent.

- Claire, hogy érzed magad ma? - kérdezte a helyiségbe lépve, nyomában egy nővérrel.

- Ó, soha jobban! Csináltál valamit ezekkel a köpenyekkel? Mintha most sokkal többet takarnának - mondtam gúnyosan.

- Jaj, Claire, te mindig olyan kedves vagy hozzám! - nevetett, azzal leült a kis kerekeken guruló székére, és a kartonomat böngészte.

-A nővér odalépett mellém. Megmérte a vérnyomásomat és ellenőrizte a pulzusomat. Bement a számokat dr. Williamsnek, aki feljegyezte a kartonomra.

- Nos, a vérnyomásod rendben van, és lázad sincs. Mikor menstruáltál utoljára?

Elkezdtem visszafelé számolni a heteket a fejemben, majd megálltam és újrászámoltam.

- Azt hiszem... emlékszem, hogy keddi nap volt, mert olyankor hozzák a megrendelt árut, és éppen a fehér csokoládét írtam alá, amikor megéreztem a görcsöket - dadogtam, és igyekeztem nem pánikba esni.

Egy, kettő, három, négy, marad a hét, szorozva nyolccal... PICSÁBA!

A falon lógó naptárra pillantottam. Az e havi egy nagy szemű, fekete-fehér foltos macskát ábrázolt. Mindkét mancsát a szája elé tette, mintha csak azt akarná mondani: *Hoppá!*

Baszd meg, hülye macska! Nem tudok számolni, ha így bámulsz rám! És különben is, ha a macskák ki tudnák mondani azt, hogy „hoppá”, olyankor mondanák, amikor az almos ládájuk MELLÉ szarnak, ahelyett, hogy bele csinálnának.

Addig néztem a négyzeteket és a számokat, amíg már összefolytak a szemem előtt, vagy azért, mert megerőltettem a szemem, vagy a könnyektől, nem is tudom.

- Először is, mi lenne, ha lefeküdnél az asztalra, és megvizsgálnálak? Az éves vizsgálatod úgyis egy hónap múlva esedékes, úgyhogy egy füst alatt azt is elintézzük - mondta dr. Williams, azzal közelebb húzta hozzám a székét, a nővér pedig kihúzta az asztal végéből a kengyeltartót, és a lábamat beleigazította.

Hátradőltem, és az égnek tartottam a lábamat, a nővér pedig odatolt egy asztalt, amire már ki voltak készítve a méhnyakrák-szűréshez szükséges eszközök.

Most tudnék örülni egy Drew-féle poénnak, ami elterelné a gondolataimat. Valami olyasminek, mint „na, és hogy halad a pinavakarásásr?”

Összeszorítottam a szememet, mikor az orvos munkához látott, és bedugta a kezét oda, ahol előtte csak egy férfi járt.

- Na és, szoktad nézni az új *Bachelorette*-et? Az a csaj egy szörnyeteg! - mondta dr. Williams nevetve.

- Hát, én...

- Azt láttad, amikor olyan tahón viselkedett azzal a sráccal? Hogy rázta rá az ujját fenyegetően, és csóválta a fejét! Kutyából nem lesz szalonna... - fejezte be dr. Williams nevetve. Hallottam a vizsgálótükör fémes csörrenését. - A lányom csak azért szokta nézni azt a hülye műsort, hogy lássa, milyen szép ruhákat hord az a nő - mondta dr. Williams, miközben a lábam között ügyködött.

Ó, nem, semmi gond, beszélgessünk csak a valóságshow-król és a TE GYEREKEDRŐL, miközben könyékig turkálsz bennem! Milyen lehel otthon ez a doki? Ott a betegeiről cseverészik! „Na, és meséltem már a mai betegemről? Már napok óta nem borotválta le a micsodáját. Rémes! Ideadnád a krumplit! Csak azért kezelem, mert szép a méhe. Hogy ment ma a nyelvtan, Cindy Lou?”

Dr. Williams befejezte az alagútását Kínába, hátrább gurult, és ahogy felállt, levette a gumikesztyűjét.

A nővér megfogta a karomat, és felsegített. Felültem, és próbáltam megigazítani magamon a papírruhát, és eltakarni magam, de mintha az a szar összezsugorodott volna. Feladtam, és úgy összeszorítottam a lábamat, ahogy csak tudtam. Nem tűnt volna helyénvalónak villogtatni az árut, most, hogy véget ért a vizsgálat. Ez olyan lett volna, mintha az ember odamenne az élelmiszerboltban a fogorvosához, hogy megmutassa neki a fogait. Mindennek megvan a maga helye és ideje.

- Akkor minden rendben? Hogyan tovább? - kérdeztem reménykedve, mert az orvos nem sok mindent mondott a vizsgálat során, eltekintve a tévéműsorok kivesésésétől.

Bízom benne, hogy nincs semmi gond, feleslegesen aggódok.

- Nos, még meg kell várni a vérvizsgálat eredményeit, úgyhogy négy hét múlva újra találkozunk! - felelte mosolyogva, miközben valami még írt a kartonomra. - Gratulálok, terhes vagy! - tette még hozzá.

Tudtátok, hogy az Egydolláros boltban terhességi tesztet is lehet kapni? Úgy bizony. És bár ezeket az ostoba boltokat át kéne nevezni „Egydolláros Bolt - Nem minden egy dollár, csak szeretjük szívatni a

népet"-re, a terhességi tesztek tényleg csak egy dollárba kerülnek. Ami felveti számomra azt a kínzó kérdést, hogy mi a fenéért nézett rám olyan rosszállóan a pénztáros, amikor megvettem mind a 37 tesztet a boltban? Mintha még sohasem történt volna ilyen. Ezek csak EGYDOLLÁROS terhességi tesztek, emberek! Még Gavin is kap hébe-hóba egy-egy dollárt, ha segít a házimunkában. Még ő is tudna venni egyet. Hogy egy négy és fél éves gyerek miért akarna terhességi tesztet venni, magam sem tudom, de ezek a lények.

Alighanem volt már ragyogóbb pillanatom annál, mint amikor a pénztárossal vitatkoztam, és azt vágtam a fejéhez, hogy remélem, odacsukja a pénztárgép fiókjába a földig érő melleit, viszont ez legalább elterelte a figyelmemet arról a lehetőségről, hogy talán terhes vagyok.

Igen, azt mondtam, *talán*. Épp most pisiltem le a 23. tesztet, és dr. Williams is mondta, hogy terhes vagyok, miután jól megsimogatta a méhemet, de könnyen lehet, hogy tévedett. Az orvosok gyakran adnak rossz diagnózist. Kiszednek egy vesét, amikor az epehólyagot akarták kivágni, és benne felejtik a betegekből az érszorítókat meg ilyeneket, mielőtt összevarrnák műtét után. Simán elképzelhető, hogy tévedett a méhemmel kapcsolatban. Hiszen olyan sok méhet kell megtapogatnia mindennap. Lehet, hogy már ő sem a régi.

Lehet, hogy nem is a méhemet vizsgálta, hanem a lépemet, bár ez alighanem azt jelentené, hogy konyékig volt a puncimban. És a vizsgálat tényleg kellemetlen volt, de azért ennyire nem.

A fürdőszobában álltam a mosdókagyló mellett, és a kezemben lévő terhességi tesztet néztem. Vártam, hogy elteljen az öt perc, és kinyomhassam a szememet, amikor meglátok még egy pozitív eredményt.

Amikor a telefonom megszólalt az új csengőhanggal, amit kifejezetten erre az alkalomra töltöttem le rá („Édes Jézusom, eljött az idő!”), lepillantottam, és próbáltam nem elbőgni magam.

Egy órával később Carter és Gavin hazajöttek a boltból. A fürdőszoba padlóján találtak meg összegörnyedve. Körülöttem használt terhességi tesztek, használati utasítások és feltépt csomagolások heverték.

- Anyu, hol szerezted ezt a sok varázspálcát? - kérdezte izgatottan a fürdőszobába berontó Gavin.

Felvette az egyik tesztet, és Harry Potter módjára célozgatott a kis fürdőszobában a legkülönbözőbb tárgyakra, miközben azt kiabálta „Megátkozlak a varázspálcámmal, te csúnya vécépapír!”

Föl sem emeltem a fejemet a hideg csempékről, a kő túlságosan jól esett a könnyáztatta arcomnak. Képtelen voltam megmozdulni. A szememmel követtem Gavint, és eltűnődtem, vajon rossz anya vagyok-e, amiért hagyom a fiamat olyasvalamivel játszani, amit az előbb pisiltem le. Amikor rájöttem, hogy most már *két* gyerek rossz anyja leszek, újra sírva fakadtam. Láttam magam előtt a jövőt, ahogy a két gyerekem egy kád pisiben ül, miközben én kómában fekszem a padlón.

Carter az ajtóhoz ment, vetett még egy utolsó pillantást rám és a padlót borító szemétre, aztán akcióba lendült.

- Figyelj csak, Gavin, mi lenne, ha letennéd azt a varázspálcát, és behoznád a buborékfújó játékot, amit vettünk?

- Jaj, de jó!

- Fújhatsz vele buborékot a szobádban is, ha akarsz.

- Ezeknek a varázspálcáknak amúgy is olyan fura szaguk van, és nedves lesz tőlük a kezem - mondta Gavin, azzal a földre dobta a terhességi tesztet, és kirohant a fürdőből.

- Mondanod kéne neki, hogy mosson kezet is - motyogtam a lüldön fekve.

- Ah, úgyis buborékokat fog fújni, ami olyan, mint a szappan, úgyhogy semlegesíti, amit kell - felelte Carter, ahogy belépett a fürdőbe, és leült mellém.

Felültem, félresöpörtem a tesztekét és dobozokat az útból, hogy felhúzhassam törökülésbe a lábaimat. Indián módra szembefordultam Carterrel. Összeért a térdünk.

- Na, és milyen napod volt? - kérdezte gyengéden Carter, és megérintette az arcomat, kisimított egy tincset a szememből.

Szipogva körbenéztem a kupin, amit csináltam.

- Hát, csak a szokásos, tudod. Dolgoztam, elmentem pár helyre, egy pasi benyúlt a micsodámba, megdicsérte a méhemet, és összevesztem egy boltossal az Egydolláros boltban.

- Azon, hogy ott gyakorlatilag semmi nem kerül egy dollárba? - kérdezte Carter.

- Jaj, istenem, ugye, hogy így van? Mi a francot képzelnék? Nem azért megyek be egy *Egydolláros bolt*nak nevezett helyre, hogy

megvegyek egy ötdolláros játékot. Valaki móresre taníthatná már őket! - méltatlankodtam.

Néhány másodpercnyi csönd állt be, és tudtam, hogy Carter várja, villantsam a nagy elefántot, és jelentsem be, hogy terhes vagyok.

Baszódjon meg az az elefánt! Felőlem ülhet a sarokban, eheti a mogyoróját és összeszarhatja a csempét, miközben undorodva néz rám.

Te vagy az, aki a padlóra szarik, elefánt, ne nézz így rám!

Carter kinyújtotta kétoldalt mellettem a lábait, majd megfogta a bokámat, kiegyenesítette a lábaimat, és magához húzott. A háta mögött újra összefűzte a lábaimat, és a keze közé fogta az arcomat, arra kényszerítve, hogy a szemébe nézzek.

- Mondd ki! - suttogta. - Az első alkalommal nem lehettem ott. A szádból akarom hallani.

A torkom úgy összeszorult, hogy levegőt is alig bírok venni, ő mega, I akarja, hogy beszéljek?

- Kérlek - könyörgött halkán.

Carter rám mosolygott, és láttam, hogy a szeme megtelik könnyel. Olyan sok mindent szeretnék mondani neki, de túlságosan elöntöttek az érzelmek, és őszintén szólva, egy kicsit a hányinger is. Két szót tudtam kinyögni.

- Terhes vagyok - suttogtam szípgova.

- Terhes vagy? - kérdezte Carter széles mosollyal az arcán.

Hé, helló?! Mégis, mi a fenét GONDOLSZ, mi ez az egész? Jaj, istenem, mi bajom van neked? Sajnálom! Szeretlek!

- Nem örülsz, hogy terhes vagyok? - kérdezte, és először láttam rajta aggodalmat azóta, hogy belépett a fürdőbe.

- Azt hittem, TE nem fogsz örülni. Most aztán jó nagy szarban vagy. Ha úgy döntesz, hogy mégsem szeretsz, akkor is elkaptalak tizennyolc évre. Én vagyok a kölykeid anyja, duplán. Ez nem vicc, haver!

Carter felnevetett, és a derekam köré fonta a karjait, hogy mag.i hoz húzzon.

- Ne idézgesd folyton Kanyét neked! Te nem vagy egy pénzéhes ribanc, és az is egyértelmű, hogy kié a két gyerek - mondta, miközben egyik kezébe fogta az arcomat, és a hüvelykujjával simogatott.

- Szerinted! De lehet, hogy felugrott valaki spermája a szexbolt padlójáról, be a sunámba. Nem lehet megmondani, kié a gyerek.

Carter pár percig csak nézett rám, majd megcsókolta az orrom hegyét.

- Tudom, hogy ki vagy borulva. Semmi gond, csak beszéljük meg, rendben? Szeretném tudni, barmit is érzel. És részemről tökéletesen rendben van a dolog. Sőt, majd kiugrok a bőrömből örömben. Semmi sem tudná elrontani a kedvemet ez után a hír után - biztosított.

Nincs nála tökéletesebb férfi a földön. Ez tény.

- Tényleg? Mert biztos vagyok benne, hogy akkor este fogant a gyerek, amikor azt a füves sütit ettem. 84%-ig biztos vagyok benne, hogy a gyerekünk füvezős kölyök lesz. Rasztás tincsekkkel és Bob Marley-s kezeslábasban fog világra jönni. És az első szava valószínűleg az lesz, hogy „Namizuuuu”. Soha, de soha nem fogja átaludni az éjszakát, mert mindig éhes lesz az állandó füvezéstől.

Carter felnevetett, és még szorosabban ölelt magához. A nyaka köré fontam a karomat, és a vállára hajtottam a fejemet.

- Hát, ha ez lesz a helyzet, akkor mindig kell majd Cheetost tartani itthon. És szólni fogunk az oviban, hogy játsszanak Grateful Deadet - felelte Carter.

Felsőhajtottam, elfordítottam a fejemet, a vállára fektettem az arcomat, és befúrtam magam a nyaka oldalába.

- Minden rendben lesz, ígérem. Szeretlek, és nem megyek sehová. Ennél jobb hírt nem is mondhattál volna. Semmi nem tudna boldogabbá tenni!

- Gavin hirtelen berontott az ajtón.

- Apa! A „woke up dis morning, got myself a gun” megy a tévében!
- kiáltotta izgatottan. - És a virslim megint olyan fura. Nem akar újra kicsi lenni.

- Jaj, istenem! Visszavonom. EZ életem legboldogabb pillanata A fiannak merevedése támadt a *Maffiózóktól*. - suttogetta Carter.

- Az alma nem esett messze a fájától - feleltem faarccal.

Carter felsegített a padlóról, és mondta, hogy hagyjam csak ott a szemetet, majd ő később összeszedi. A lelkemre kötötte, hogy a nap hátralévő részében nem csinálhatok mást, mint fekszem az ágyon, és hagyom, hogy ő kiszolgáljon. Mindig tudja, hogy mit mondjon, amitől jobban érzem magam, és olyan jól gondoskodik rólam. Idióta vagyok, amiért csalódást érzek, hogy nem kérte meg azonnal a kezemet. Szeret engem, és boldog, hogy lesz még egy gyerekünk. Mégsem bírom

kiverni a gondolatot a fejemből, hogy miért nem kérte meg a kezemet. Őt láthatóan nem sokkolta úgy a hír, mint engem, úgyhogy valami más oka kell, hogy legyen. Ahogy összegömbölyödtem az ágyon, és Carter ölébe hajtottam a fejemet, próbáltam elterelni a figyelmemet a fájdalomról a szívemben, hogy talán Carter mégsem tart feleségnek valónak.

20.

Be sem fejezem

HÁROM HÓNAPPAL KÉSŐBB

- SZÓVAL, AZT AKAROD MONDANI, hogy azt vártad Cartertől, hogy boruljon térdre előtted, és kérje meg a kezedet ott a fürdőszobában? - kérdezte anyám.

A szememet forgatva egy újabb lufi után nyúltam, hogy felfújjam. Anyám felajánlotta, hogy segít előkészíteni a Gavin ötödik születésnapjára, másnapra szervezett bulit. A partit a boltban terveztük tartani zárás után. Megengedtem Gavinnak, hogy meghívja néhány barátját is az iskolai előkészítőből, mert úgy gondoltam, biztos élveznék, ha egy édességes boltban bulizhatnának. Anyám belépett a boltba, és azonnal látta, hogy nem vagyok önmagam. A terhességet és a hormonjaimat okoltam a hangulatváltozásaimért és a sírásokért, de ő átlátott rajtam. Jó párszor beszéltünk telefonon, de én mindig eltereltem a szót a gondjaimról. Most, hogy itt álltam előtte, már nem rejtegethettem előle semmit.

- Ne forgasd úgy a szemeidet, csajszi! Csak biztos akarok lenni benne, hogy jól értem-e, amit mondasz - folytatta anyám, miközben kifüggesztett egy „BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT!” felíratot a falra. - Azt gondoltad, milyen romantikus lenne, ha azon nyomban megkérte volna a kezedet, mihelyt megtudta, hogy terhes vagy? Vagyis azt akartad, hogy büntudattól és kötelességtudattól vezérelve kérje meg a kezedet, amiért felcsinált, nem pedig azért, mert szeret.

Hát, most hogy így mondd...

- Nem! Vagyis... nem is tudom. Csak jó lett volna, ha próbálkozik. Elég lett volna csak annyi, hogy szerinte házasodjunk össze vagy jegyezzük el egymást valamikor a jövőben. Nagyon rosszul esik, hogy egy szót sem szólt erről az elmúlt három hónapban - feleltem. - Mindennap várom, hogy felhozza a témát, és minden nappal, ami anélkül telik el, hogy egy szót is szólna, egyre idegesebb leszek. Mi van, ha azt hiszi, hogy nem lenne belőlem jó feleség? Tudom, hogy szeret,

de talán nem szerelmes belém, nem érez akkora szerelmet, amitől mindent megtenne, amit csak tud, hogy velem tölthesse élete hátralévő részét. Talán nem én vagyok az a bizonyos személy a számára.

Jézusom! Ezt nevezem én lehangolónak. Hogy bír bárki megmaradni a közelemben egyáltalán mostanában? Egy undorító, érzélgős, lelki szegény nő vagyok! Nem csoda, hogy Carter sem akar engem.

- De gondolom, ennek így kellett lennie. Annyi éven keresztül gyűlöltem a házassagnak a gondolatát is. Mindig úgy gondoltam, hogy értelmetlen, és csak katasztrófával végződhet. A karma most a seggembe harapott.

Anyám hozzám lépett, és a karjaiba vont. Növekvő hasam megakadályozta, hogy túl közel kerüljünk egymáshoz.

- Drágám, a vak is látja, hogy Carter mennyire szerelmes beléd. Megfigyelted már azt a fiút, milyen, amikor belépsz valahová, ahol ő már ott van? Az egész arca felderül. És folyton hozzád kell, hogy érjen. Finoman megérinti az arcodat, átkarolja a derekadat, megcsókolja a válladat... megtesz mindent, hogy közel lehessen hozzád - mondta, azzal elhúzódott tőlem, hogy végignézhessen rajtam. - És ne akard velem megetetni azt a marhaságot, hogy utálod a házasságot!

Kérdőn rápillantottam, és felnevettem.

- Te most viccelsz velem? Te és apa, ketten együtt ötször voltatok házasok. ÖTSZÖR! Amikor az ember tudja, hogy a szülei milyen sokszor megégették már magukat, akkor elég nyilvánvaló, hogy neki sem lesz több szerencséje - mondtam neki.

- Jaj, aranyom, te tiszta hülye vagy! Szeretlek, de ostobább vagy, mint egy féllábú kacsza egy seggrepacsizó versenyen, ahol disznók repkednek.

- Most értenem kéne, hogy ez mit jelent? Vagy azt mondtad, hogy ez lehetetlen, vagy disznónak nevezted!

Anyám az arcomhoz nyúlt, és letörölte róla egy könnycseppet, amiről nem is tudtam, hogy kicsurrant.

- A házasságot nem nekem találták ki. Tudtam én ezt már idejekorán, de nem akartam tudomásul venni. Soha nem álmodoztam arról, hogy lesz családom vagy egy hazam fehér kerítéssel, es focimeccsre járok a fiaimmal. De amikor megszülettél, tudtam, hogy meg kell próbálnom. Sajnos nem ment a dolog. Viszont az apád! Ő tényleg házasságra termett, és csodálatos férj volt. Soha nem vele volt a gond, hanem azokkal a vesztesekkel, akiket elvett - mondta

mosolyogva. - Lehet, hogy világeletemben féltél a házasságtól a közeg miatt, amiben felnőtél, és a meggyőződésed miatt, de ez nem jelenti azt, hogy te is ilyen vagy. Sokkal több van benned az apádból, mint hinnéd. Már most jobb anya vagy, mint én valaha voltam, és garantálom, hogy miután Carter *felteszi* a kérdést, csodálatos feleség leszel.

Életem huszonöt éve alatt először mondott anyám olyasmit, aminek volt értelme, és komolyan elgondolkodtatott (még hozzá nem azon, hogy „Most mi a francról beszél?”)

Egész életemben falat vontam magam köre, hogy megvédjem magam. Úgy gondoltam, ha úgy teszek, mintha nem akarnám az amerikai álmot, férjjel és gyerekekkel, akkor végül el is hiszem ezt, és senki sem tud majd fájdalmai okozni. Liz és Jim esküvőjéig magam sem döbbsentem rá, hogy valójában mennyire le akartam dönteni azt a falat. De most, hogy ez megtörtént, pontosan olyan lettem, amilyen soha nem akartam lenni: riadt, zavarodott és ideges. Tudtam, hogy uralkodnom kell az érzelmeimen, és nem viselkedhetek tovább eszelősként. Össze kellett szednem magam, és beszélni Carterrel. Éreztem, hogy egyre csak nő közöttünk a szakadék minden nappal, amikor tovább hazudozok neki, és a terhességre fogom az érzelmi kitöréseimet meg a távolságtartásomat. Az elmúlt hónapokban úgy viselkedtem, mint egy nagy csecsemő, amikor talán egy rövid beszélgetéssel mindent meg tudunk volna oldani.

Gavin bulija után le fogunk ülni, és megbeszélünk mindent.

- Na, és mi van Carter családjával? A szülei kiheverték már a mennyezeti ventilátoros baseball okozta sokkot? - kérdezte anyám nevetve, egy kevésbé nyomasztó témára váltva.

- Jól vannak. Carter anyja még egy nagy doboz babaruhát és néhány takarót is küldött. A nagyanyja lepott meg legjobban. Azt hittem, hogy ő tényleg meg akar ölni, de ő is küldött valamit, amiről kiderült, hogy tényleg van humorérzéke.

- Ó, tényleg? És mit? - kérdezte anyám.

- Egy „Túl cuki vagyok, hogy az ocsmány kölyköddel játsszak” feliratú rugdalózdót.

- Mi a fenéért néznek rám ilyen csúnyán azok a rusnya ribancok? kérdezte Liz, végignézve öt anyukán, akik elkísérték a fiaikat Gavin

bulijára.

- Feltételezem azért, mert az a nő, aki elhozta a férjét, épp most vette észre, hogy a pasi a blúzodból kibuggyanó melleidet bámulja - feleltem, miközben befejeztem a torta felszeleteleset, és kiraktam papírtányérokra a szeleteket.

- Jaj, ugyan már! Egy pillantás elég a fickóra, és látszik rajta, annyira fel van izgulva, hogy ha dobnék neki egy csókot, valószínűleg szét is durranna a golyója. Mindegyik nő úgy néz ki, mint aki kizárólag gyermeknemzési céllal kefél - mondta gúnyosan.

- Biztos csak misszionárius pózban csinálják, töksötétben - tettem hozzá.

- Szerintem a kutyapózáról is azt hiszik, hogy egy társastáncfajta! - mondta nevetve Liz, és egy csókot dobott a fickónak.

A kezére ütöttem, és dühösen ravillantottam a szemem.

- Elment az eszed? Nekem még rengetegszer kell találkoznom ezekkel a nőekkel Gavin iskolájában. Viselkedj rendesen! - figyelmeztettem.

- Odanézz! - mondta izgatottan. - Szegény fickó épp most igazította meg a csomagját. Tutira beleélvezett a nadrágjába.

A buli eddig nagyon jól ment. A srácok kiabálva rohagáltak a boltban, a sok cukortól betépve. Jó ötletnek tűnt engedni, hogy bevonhassák cukormázzal a saját sütijeiket, amíg meg nem feledkeztek a sütikről, és el nem kezdték marékszámra belapátolni a cukormázát. Az sem segített a dolgokon, hogy megkértem Drew-t, csomagoljon be egy csomag Pixy Stixet²² és fél liter Mountain Dew-t.

Gavin feltépte a csomagot, és eltüntette a fél csomag port meg az összes üdítőt, mielőtt észbe kaphattam volna. Mire elfogtam a fiamat, úgy festett, mintha kurvákról szívott volna kokaint. A szemei véresek voltak, a haja égnek állt, és a szája tiszta fehér por volt. Később láttam Drew-t, Gavin fülébe súgott valamit, ami után a fiam hozzám rohant, és azt kiabálta, hogy „tigrisvér folyik az ereimben!” Akkor már tudtam, hogy el kell vennem minden gyerekkokót.

És persze a világ legtökéletesebb anyukáitól sem kaptam mást, csak rosszalló pillantásokat. Nem bírták simán otthagyni a gyerekeiket és visszajönni értük, mint minden normális szülő tenné, akik már alig

²² Por alakú édesség

várják, hogy legyen néhány nyugodt órájuk, és a még mozgó kocsiból rúgják ki a gyerekeiket az útpadkára, hogy elhúzhassanak masszírozásra vagy a kocsmába. Ó, nem, nekik ott kellett állniuk a sarokban a tökéletes kis klikkjükben, és ítélezni a pasztellszínű szvetterekben, lennadrágukban és gyöngysorral a nyakukban. Drew már felajánlotta egyikőjüknek a saját, sokkal jobb gyöngysorát, amit az este folyamán később odaadhat, azért húzódtak mind a sarokba. Szerintem tényleg azt hitték, hogy Drew képes, és előkapja a farkát a gyerekek előtt, és ráveri valamelyikük nyakára. Ugyanakkor Drew- ról beszélünk, így megvan az esélye, hogy tényleg megtette volna.

Nyilván egész nap azon bosszankodtak ezek a nők, hogy el kellett ide jönniük. Fent hordják az orrukat és lenézik a boltban vett díszeket, az egyik még azt sem átallotta mondani, hogy „ó, szóval, nem csináltál asztaldíszeket és dekorációt? És ha jól hallottam, azt mondtad, hogy az ételt sem máshol készítteted? Ez elég szokatlan.” Javítson ki valaki, ha tévedek, de ezt a bulit ÖTÉVESEKNEK szerveztük. Ez nem egy kibaszott barmicvó volt. Naná, hogy nem dekupázsoltam, ragasztópisztolyoztam meg faragtam jégszobrot, és eszem ágában sem volt homárt es filét felszolgálni. Pizzát és hot dogot kaptak, meg Play Doh-t és szappanbuborék-fújót rejtő meglepetéscsomagokat. Mifelénk így ünneplik a kisfiúk születésnapját. Persze azért tartottam a számat, mert nem akartam én lenni *az a nő*, aki hajba kap egy másik nővel a gyereke születésnapjában.

Amúgy is fáradt voltam, feszült és ideges, mert még nem beszéltem Carterrel. Múlt éjjel dolgozott, így külön autóval jöttünk a bulira, hogy tudjon aludni. *Ha valamelyik finnyás ribanc még egy szót szól, nem állok jól magamért.*

Liz elvett két tányér sütit, és az egyiket odavitte Jimnek, aztán elindult, hogy belekössön az éppen magányosan álldogáló apukába, akit valószínűleg azzal fenyegetett meg a felesége, hogy levágja a farkát, ha nem jön el velük a bulira.

Biztos azt mondta neki, hogy ebben az évben elmarad a misszionáriuspózban lebonyolított szülinapi szex, amikorfél percig hozzá dörgölözhetett volna, míg a nő teljesen fel van öltözve. Szegény fickó.

- Szia! Hogy érzed magad? - kérdezte Carter hozzám lépve.

Segített villát rakni a sütis tányérokra. Alig néhány szót váltottunk futólag azóta, hogy megérkezett. Mindketten rohangáltunk, hogy

meggyőződünk róla, mindenki jól érzi magát, es jól sikerült a buli. Először megrettent, mert még sosem vett részt ilyen gyerekpartin, de gyorsan belerázódott, felkapott egy flakon Silly Stringet²³, és a gyerekekkel együtt kiabált meg rohángált.

- Jól vagyok, csak elfáradtam - feleltem.

A karjai közé akartam vetni magam, és bocsánatot kérni, amiért olyan kiállhatatlan voltam vele mostanában, de tudtam, hogy ettől csak elsírnám magam, amihez semmi kedvem nem volt ennyi ember előtt. Idegesnek tűnt, amikor megállt mellettem. Elszomorított, hogy biztos miattam érzi így magát. Ahelyett, hogy átkaroli volna, vagy viccelődött volna, ahogy szokott, távolságot tartott, meri nyilván attól félt, hogy megint felcsattanok valamin, vagy könnyekben török ki, mint az elmúlt három hónapban nem egyszer.

Én vagyok a legnagyobb ribanc a világon.

Feleje fordultam, tudván, hogy mondanom kéne valamit, amitől enyhülne közöttünk a feszültség, még ha csak annyit is, hogy szeretem, amikor az egyik nőstényfarkas odalopakodott hozzánk, és megzavart bennünket.

- Elnézést, de azt hiszem, tudniuk kell, hogy a fiuk éppen most mondott egy csúnya szót - informált gögösen, csipőre tett kézzel.

A mocsok ribanc. Annyira nincs most erre szükségem!

- Elnézést kerek! Mit mondott Gavin? - kérdeztem.

Elgondolkoztam, hogy vajon meg van-e botránkozva eléggé ahhoz, hogy ki se merje mondani, amit Gavin mondott, bármi legyen is az. Biztosan betűzni fogja, mire én önkéntelenül is mutogatni fogok rá, és kiröhögöm. B. A. S. Z., S. E. G. G., S. Z. A. R... vajon melyik lesz az?

Remélhetőleg tudja, hogyan kell csúnya szavakat betűzni, különben különösen jól fogok mulatni.

Drew odalépett hozzánk. A nő ránézett a pólójára, amin az állt, hogy „LÁTTAD MÁR A TÖKÉLETES, FÉRFIAS SEGGEMET?”, és ingerülten puffogott.

- Na, mi a helyzet, skacok? - kérdezte Drew, és beleharapott egy sütibe, közben szétszórva a morzsákat.

- Épp azt mondtam Claire-nek, hogy Gavin egy csúnya szót mondott a fiam előtt - magyarázta újra a nő.

²³ Póhálószerű szálát kifújó partikellék

- Nagyon sajnáljuk - mondta Carter is.

- Na és, mit mondott a kissrác? Faszszopó, villámpina, baszólyuk, herezsákcsöcs? - kérdezte Drew halálkomolyan.

Normális körülmények között alighanem karon ütöttem volna Drew-t ezért, de a megdöbbenés Teréz anya arcán igazi elégtétel volt.

A szám elé tettem a kezem, hogy elrejtsem a nevetésemet.

A nő hebegett-habogott és kapkodta a levegőt, míg végül dühösen így felelt:

- Csak, hogy tudják, a fiuk azt mondta, hogy ef, er, a, en, ce.

Csak álltunk, és néztünk rá furcsán.

- Nos? Nem szándékoznak tenni semmit? - kérdezte a nő, amikor senki sem mondott vagy tett semmit.

- Elnézést, ön most azt mondta, hogy „franc ? - kérdezte Drew zavartan.

- Igen, ezt a szót használta Gavin - felelte a nő.

Drew hangosan, mélyről jövően felröhögött.

- Ó, te jó ég! Egy pillanatra majdnem bevettem! - mondta Drew, a röhögéstől elfúló hangon. - Azt hittem, hogy a kis G most tényleg bajba került.

A többi anyuka bizonyára meghallotta a szóváltást, mert odajöttek, hogy csatlakozzanak a kis csoportunkhoz.

- Tudhattam volna, hogy úgysem tesznek semmit az ügyben, hiszen nyilvánvalóan a legalapvetőbb szülői feladatokkal sincsenek tisztában. A szülői képességeik, amiknek itt tanúbizonyságát tették, egyszerűen szánalmasak. Hagyják, hogy a gyerekek felügyelet nélkül rohagáljon, és úgy beszéljen, mint egy kamionsofőr, vagy mint egy tengerész. Az igazi emberek nem beszélnek így egymással. Már önmagában az elképesztő, hogy a pe, u, en, ce, i szót hányszor hallottam ma. Ha ez az egész buli egy könyv lenne, amit olvasnék, csalódottan beleraknám a „Be sem fejezem kosaramba.

Ó, hogy merészeli!

Tátott szájjal, döbbsen álltam ott néhány percig, míg a többi stepfordi feleség is felszállt a „szar szülő vagy” vonatra, egyetértően bólogatva. Tényleg nem semmik ezek a nők. Úgy értem, én is mindig kibeszélek másokat a hátuk mögött, de soha nem tudnék olyan undok szemét lenni senkivel, hogy a szemébe mondjak valamit, amivel megbánthatom.

Egészen idáig.

Rossz terhes nővel kezdtetek ki, ribancok!

- Ó, sajnálom. Nem vettem észre, hogy maguk uralják a tökéletes szülőség piacát. Nem a maga fia ül ott a padlón, a taknyát zabálva, és ad éppen a fingjának nevet? Egy igazi zsenit sikerült nevelnie. És maga - fordultam oda a másikhoz a gyereke azt mondta, amikor megérkezett, hogy nem ehet finomított cukrot, fehér lisztet, ötös számú vörös ételfestéket, és nem nézhet Spongyabobot, mert az túl erőszakos. Nem ő ül az ajtó melletti széken előre-hátra ringatva magát, és azt ismételve, hogy „Utálok az embereket”? Lehet, hogy a fiam sokat felesel, és időnként zavarba ejtő dolgokat mond, de én állati jó anya vagyok. Pont ma tudtam meg, hogy a fiam magasabb pontszámot ért el az óvodai felmérésén, mint a maguk összes kis baszadéka együttléve! Lehet, hogy nézi Spongyabobot, és cukrot is eszik, és fölszed pár kifejezést, amit a körülötte élő felnőttektől hall, de garantálhatom maguknak, hogy ha felnőtt, nem fognak emberi fejet találni a fagyasztószeletrényében, mint a kis Johnny-nak ott, aki már egy órája veri a fejét a kirakatüvegbe, mert sokkot kapott élete első szelet tortájától. És csak hogy tudják, az igazi emberek *igenis* így beszélnek. Az igazán vagány emberek, akiknek csodás barátai vannak, és nem nyeltek olyan óriási karót, mint amilyet maguk nyilvánvalóan.

Carter a fülemhez hajolt, és azt súgta bele:

- Gavin ilyen magas pontszámot kapott a felmérésen?

- Most képzeld! Én is alig akartam elhinni. Biztos nem tőlünk örökölte az agyát - suttoztam.

Megfordultam, és észrevettem, hogy minden nő felszívódott, ott-hagyták a kis csetepaténkat, és a kölykeikkel együtt szó nélkül kisomfordáltak az ajtón.

- Ja, és erről jut eszembe, alighanem keresnünk kell egy új iskolai előkészítőt - jelentettem ki.

21.

Lenyeltem egy pennyt!

- HOGY ÉRTED AZT, HOGY NEM FOGOD MEGTENNI? - visította Liz. - Hetek óta tervezzük. MUSZÁJ megtenned!

Lizzel a bolt konyhájában mosogattunk, Claire pedig elől volt a többiekkel, a dekorációkat szedegették le.

Tudtam, hogy Liz jót akar, de amit kért tőlem, azt nem bírtam megtenni.

- Liz, ez egyszerűen nem tűnik helyesnek. Nagyon jó ötlet volt, amíg Claire terhes nem lett, de most már egyszerűen nem tudom megtenni. Claire teljesen kifordult önmagából azóta, hogy megtudta, terhes. Akárhányszor próbálom elmondani neki, hogy minden rendben lesz, szerintem soha nem hisz nekem. Ha nem mondtad volna, hogy attól fél, nem akarom elvenni, azt hinném, megcsal - feleltem.

- Haver. A te spermád van benne. Az azért elég undorító lenne. És különben is, ha annyira aggódsz, miért nem kérted már meg a kezét? - kérdezte Liz.

- Mert azt mondtad, levágod a tökömet, ha megpróbálom! - feleltem dühösen.

- Jó, lehet, hogy az egy kicsit erős volt. De tudtam, hogy azt hinné, csak azért kéred meg a kezét, mert teherbe esett. Úgy gondoltam, ha vársz egy kicsit, én meg közben elmondom neki, milyen idiótán viselkedett, akkor minden elrendeződik, és anélkül kérheted meg a kezét, hogy ő mindenféle rosszra gondoljon.

Felsóhajtottam, és összefontam a karjaimat a mellemen.

- Képtelen vagyok tovább várni, Liz. Tudom, hogy a következő hónapra terveztük, a találkozásunk évfordulójára, de nem bírom egy nappal sem tovább halogatni a dolgot. Hatalmas szakadék tátong közöttünk, és nekem az az érzésem, hogy ez az oka mindennek. Hónapokkal ezelőtt mondanom kellett volna valamit. A pokolba most már a meglepetéssel!

- Rendben, legyen, ahogy akarod. De esküszöm az elő Istenre, ha

egyszerűen csak odamész hozzá, és a kezébe nyomod a gyűrűt, nem a töködet fogom levágni, hanem az egyik golyódat. Örökre te leszel Carter, az Egyheréjű! - figyelmeztetett Liz.

Pár másodpercig néztük egymást feszülten. Liz szeme minden másodperccel egyre jobban összeszűkült.

- Nincs terved, igaz? - kérdezte végül.

Szólnom kéne neki, hogy menjen arrébb a késektől.

- Nem mondhatnám. Vagyis hát, tudom, hogy mit akarok mondani, de még nem dolgoztam ki minden részletet - ismertem be.

- Hát, örömmel segítenék, de legszívesebben inkább pofán vágnálak. Ezzel most magadra maradtál - mondta Liz, azzal a konyhapultra dobta a konyharuhát, amivel az edényeket törölgette el. - Most meg kell mondanom mindenkinek, hogy le van fújva a terv.

Ez volt az egyetlen alkalom, amikor vártam, hogy felvehessem azt a pólót, amit Drew vett.

Lelkiismeret-furdalásom volt, amiért Liz ennyi időt ölt abba, hogy segítsen valami igazán elképesztő tervvel előállni Claire lánykérése kapcsán. Annak idején megállapodtunk, hogy az lenne a legjobb, ha minden barátunk jelen lenne az eseményen, és Drew persze ragaszkodott hozzá, hogy mindenki az alkalomhoz illő pólót viseljen, amiket Claire a lánykérés után azonnal meg is láthatott volna. *Igazán* nagyszerű pólók voltak, és bántam is, hogy ez el fog maradni, de tudtam, hogy helyesen döntök.

- Akkor ezek szerint Gavin sem lesz ott? - kérdezte Liz, és a csípőjét nekitámasztotta a pultnak.

- Nem, Gavin sem. Bármilyen édes is lenne, ha ő adná át a gyűrűt Claire-nek, ezt most egyedül kell csinálnom. Csak ketten voltunk, amikor megismerkedtünk, és azt akarom, hogy ketten legyünk akkor is, amikor megkérem, hogy töltsse velem élete hátralévő részét - magyaráztam.

Liz nagyot sóhajtott, és végre beleegyezett a tervembe.

- Rendben, megértettem. A golyód megmenekült a haragomtól. De csak hogy tudd, ezt még sokáig fel fogom emlegetni neked! - mondta, és megveregette a vállamat.

- Nem is vártam mást tőled. Szeretnék azonban még egy apró szívességet kérni tőled.

- Na és, mit még? Az elsőszülöttemet? Fél liter vért? Az egyik

végtagomat? Már így is olyan sokat kaptál tőlem! - jajveszékelt tettetett rémülettel.

- Jaj, ne legyél már ilyen hisztis liba! Mondtam, milyen nagyra értékelem a segítségedet, úgyhogy nem kell a rizsa. Azt szeretném csak kérni, hogy körülbelül egy órara vidd el Claire-t a boltból! Meg tudnád ezt tenni? - kérdeztem.

- Persze, nem gond. Úgyis van egy elég súlyos Candida-fertőzésem, mert túl sokat keféltünk a pezsgőfürdőben. Megmondom Claire-nek, hogy kísérjen el a gyógyszertárba, és segítsen kiválasztani a megfelelő CANDIDA elleni hüvelykrémet - mondta, különösen hangsúlyozva azokat a szavakat, amiktől felállt a hátamon a szőr.

- Liz, túl közlékeny vagy - feleltem fintorogva.

- De tényleg nagyon gombás vagyok. Egy vekni kenyérhez is elég lenne ennyi gomba - folytatta.

- Ó, TE JÓ ÉG! Hagyd abba, vagy elhányom magam!

Liz nevetve megkerülte a pultot, és kiment előre, hogy beszéljen Claire-rel.

- Szemét dolog a bosszú, igaz? És a CANDIDA-fertőzés tényleg nagyon viszket! - kiabálta vissza nevetve.

Megpróbáltam az előbbi beszélgetés néhány perces emlékét kitörölni az agyamból, és nekiláttam a lánykérés részletes tervét kidolgozni. Claire kisvártatva bedugta a fejét a konyha ajtaján, és szólt, hogy elugrik a boltba Lizzel. Nem bírtam nem nevetni egy kicsit azon, ahogy azt mondta: „Van egy kis gondja. És segítenem kell neki. Ez... egy gond. Jövök nemsokára.”

Mihelyt Claire eltűnt szem elől, Liz jelent meg az ajtóban, hogy még utoljára beszéljön:

- Mondd, hogy a bakteriális vaginózis fincsi! MONDD KI!

Tényleg nem tudom, mikor voltam ilyen ideges utoljára. Már éppen kirohantam volna egy percre a mosdóba, hogy kiürítsem a gyomrom tartalmát, amikor meghallottam a bejárati ajtó fölötti csengő csilingelését, és tudtam, hogy Claire visszajött.

Elfoglaltam a helyemet a konyhai sziget egyik végén, és vártam.

Claire pár másodperccel később belépett a boltba, megállt, és zavart arckifejezéssel szemlélte az elébe tárt látványt.

- Szia, ööö... miért van tele a pult piros műanyag poharakkal? -

kérdezte.

- Úgy gondoltam, tehetnénk egy kis kirándulást az emlékek útján, es játszhatnánk egy kis sörpogot - feleltem vigyorogva.

Claire beljebb lépett.

- Ez szép tóled, meg minden, de nem akarom, hogy a gyerekünk füvesként és iszákosként jöjjön a világra.

Felnevettem, és felmutattam neki az üres tejesüveget.

- Tulajdonképpen ez tejpong lenne.

Claire odament a konyhai sziget másik végéhez, belenézett a hozzá legközelebb eső pohárba, és felnevetett.

- Áa, mar ertem. Ha jól emlékszem, legutóbb eléggé elpicsáztalak benne - mondta mosolyogva.

- Ó, nem hinném! Én nagyon is úgy emlékszem, hogy én picsáztalak el téged! Béna voltál sörpogban.

- Hazugság! Nemcsak, hogy mi voltunk a kolesz öltáncbajnokai Lizzel, de mi voltunk a sörpogbajnokok is - mondta Claire önelégülten vigyorogva.

- Várj csak! Mit mondtál?

Claire újra felnevetett, és a fejét csóválta.

- Tudom, hogy ezt már meséltem neked.

- Nem, az biztos, hogy minden részletére emlékeznék egy olyan történetnek, amiben rólad és öltáncról van szó - vitatkoztam.

- Liz és én annak idején egymáson táncoltunk ingyen sörért a főiskolai bárokban. Akkor még egy kicsit hajlékonyabb voltam, úgyhogy általában én voltam felül - mondta Claire elmelazva.

Claire, hajlékony, öltáncoló lányok... eldurantam. Ez MOST megtörtént.

- Ígérd meg, hogy egy nap... hamarosan megmutatjátok! - kérleltem Claire-t.

- Na persze. Mert a terhes öltáncoló lányok olyan szexik, igaz? - kuncogott Claire.

- Nem hiszem, hogy felfogtad, milyen komolyan beszelek, Claire. Ez egy szinten van azzal, mintha Istennel beszélnék, vagy megnyerném a lottót.

Az, hogy boldognak és mosolygósnak láttam őt, megerősített azon döntésemben, hogy itt és most kérjem meg a kezét, és pontosan így. Már csak azt a képet kellene kiverni a fejből, ahogy Claire egy másik nőhöz dörgölődzik.

Az isten verjen meg, farkok! Ma este nem te dirigálsz! Szusszanj egyet, menj vissza aludni, nincs itt semmi látnivaló!

- Bármennyire is fáj ezt kimondanom, de az öltánc várhat. Neked viszont most azonnal bizonyítékot kell szolgáltatnod arra, hogy még mindig megy a sörpöng. A lasztik ott vannak épp előtted. Tedd őket oda, ahol a szád is van!

Claire rám nézett, és felvonta a szemöldökét.

- Hmmm, ez nem jól jött ki, de azt hiszem, nekem tetszik - mondtam vállat vonva.

Claire fölvette az egyik labdát, becélozta a poharat, és dobott. A pingponglabda megpattant az első pohár peremén, es beleesett a mögötte lévőbe.

- Igen, azt gondoltam - gúnyolódott Claire, én pedig kivettem a lasztit a pohárból, és megittam a tejet.

Félreraktam az üres poharat, felvettem a saját labdámat, és céloztam, miközben próbáltam megállítani a kezem remegését. Tudtam, hogy olyan sokszor kell beletalálnom a poharakba, ahányszor csak tudok, hogy minden úgy jöjjön össze, ahogy elterveztem. Eldobtam a labdát, és az beleesett a Claire-hez legközelebbi pohárba. Nagyot sóhajtottam, amikor Claire kivette a labdát, és felemelte a poharat.

- Szerencsés dobás - mondta, aztán lehajtotta a tejet.

- Jobban szeretlek, mint azt valaha is elképzelhetőnek tartottam - mondtam neki halkán, ahogy lerakta a poharat.

Claire oldalra biccentette a fejét, és rám mosolygott.

Felvettem egy újabb labdát, és gyorsan azt is eldobtam, mielőtt Claire bármit válaszolhatott volna. A labda beleesett egy másik pohárba Claire előtt. Ahogy felemelte a poharat, hogy azt is kiigya, újra megszólaltam.

- Szeretlek, mert megnevettetsz, és mert arra készletsz, hogy jobb emberré váljak.

Még meg sem itta az utolsó pohár tejet, én máris a kezembe vettem egy labdát, és gyorsan el is dobtam. Claire nagy szemeket meresztett rám, ahogy az belepottyant a soron következő pohárba. Egy ideig hezitált, majd felvette a poharat. Vártam, amíg a szájához emelte a poharat, majd így folytattam:

- Szeretlek, mert mindennap lenyűgözől valamivel.

Kibuggyant egy könnycsepp a szeméből, amikor egy újabb labdát sikerült beleejtenem egy pohárba. Soha életemben nem játszottam még

ilyen jól, ami teljesen helyénvaló volt, mert először játszottam az életemért.

Claire egyet szípigva felvette a poharat, és beleivott.

- Szeretlek, mert te vagy a legjobb anya az egész világon.

Még egy pohár. És ez az utolsó volt az, ami számított. Céloztam és néztem, ahogy a labda ívesen szállva repült Claire oldalán az utolsó pohár felé. Visszatartottam a lélegzetemet... és a labda beleesett, pontosan oda, ahová esnie kellett. Megkerültem a pultot, amíg oda nem értem Claire-hez, és vártam, hogy megigya az utolsó pohár tejet is.

Meglepett, halk sóhaj hagyta el Claire száját, amikor hátrahajtotta a poharat, és valami az ajkának ütközött. Miközben elvette a poharat a szájától, és belenézett, fél térdre ereszkedtem előtte. Claire remegő kezekkel nyúlt a pohárba, és kihúzta belőle azt a gyémántgyűrűt, amit hónapok óta hordozgattam magammal. Felém fordult, és újra felsóhajtott, amikor meglátta, hol vagyok.

- Amikor ezt először játszottuk, minden alkalommal, ha valamelyikünk betalált, elmondtunk egymásnak valamit magunkról. Emlékszem, azt mondtad, hogy a kedvenc színed a rózsaszín, és hogy minden évben megnézed az *Édenkert a javából* című filmet, mert jóleső nosztalgiával gondolsz vissza közben azokra az időkre, amikor Sarah Jessica Parker még nem úgy nézett ki, mint egy troli.

Claire felnevetett, és már potyogtak a könnyek a szeméből.

- Ezúttal azonban azt akartam, hogy tudd, mi mindenért szeretlek. Amikor először újra láttalak, azonnal el akartalak venni. Térdre akartam borulni előtted, és könyörögni, hogy soha ne hagyj el. És ezt is kellett volna tennem. Nem kellett volna ilyen sokáig várnom. Senki mással nem tudnám elképzelni a hátralévő életem. Illetlen dolgokat akarok tanítani a gyerekeinknek az örökkévalóságig. Claire Donna Morgan, esengve kérlek, lennél a feleségem, és szeretnél az életed végéig?

Claire lehajolt hozzám, és körém vetette a karjait, szorosán átölelt, és zokogva kimondta azt a szót, amit már oly régóta vágytam hallani tőle:

- Igen!

Kibontakoztam az öleléséből annyi időre, hogy kivegyem a gyűrűt a kezéből, és az ujjára csúsztassam. Boldog pillanatunkat pár másodperccel később Gavin szakította félbe, aki berohant a konyhába.

- Képzeld, anyu! Lenyeltem egy pennyt! - jelentette be kiabálva.

Claire és én elhúzódtunk egymástól, és ahogy Gavin felé fordultunk, megláttuk a barátainkat és Claire apját. Ott álltak az ajtóban, mindannyian a Drew által kiválasztott pólóban, melyen az állt: *Nyertem sörpongon, de nem kaptam mást, csak ezt a béna pólót meg egy vőlegényt, és még fel is csináltak.*

- Bocs, Carter, de nem bírtam ellenállni a pólóknak. És ami azt illeti, nagyon is alkalomhoz illőek, tekintve, hogyan kérted meg Claire-t - mondta Liz mosolyogva.

- Várj csak, bocsi, de Gavin nem azt mondta, hogy lenyelt egy pennyt? - kérdezte Claire, miközben letörölte a könnyeket az arcáról.

- Ja, igen. Legalábbis, azt *hisszük*, hogy lenyelt egy pennyt. Nem vagyunk benne teljesen biztosak - magyarázta Drew. - Édességet akart enni, ezért Liz kiöntötte a táskája tartalmát a földre, mert úgy emlékezett, hogy az alján volt egy csomó Tic Tac. Mielőtt észrevehettük volna, mit csinál, Gavin elkezdte fölszedgetni és a szájába tömni a dolgokat. Azt mondja, hogy lenyelt egy pennyt, de a kölykök folyton hazudnak.

Gavin ezt hallva dühösen toppantott.

- TE VAGY A HAZUG, TE NAGY, KÖVÉR PULYKA!

- Nem vagyok kövér. Izmos vagyok. Láss már a szemedtől, kis-haver! - vitatkozott Drew.

- Rendben. Meg tudná mondani valaki, hogy tényleg lenyelt-e a gyerekem egy pennyt? - kiabálta Claire, véget vetve a vitának.

- Nos, rákerestem a neten arra, hogy „gyerek lenyelt egy pennyt”, és el sem hinnéd, milyen sok találatot hozott - mondta Liz. - Na, mindegy. Ha a penny 1982 előtt készült, akkor nincs gond.

Claire és én csak néztünk rájuk pár másodpercig, majd Claire-ből kitört az üvöltés:

- Mi a fasz van?!

- Juj, anyu! - szólt Claire-re Gavin, az ujjával mutogatva rá.

- Elnézést. Mi az ef, a, esz, vé, a, en, és akkor em, i, té, té, u, dé, u, en, ká?

Claire végleg egy stepfordi feleséggé változott, már olyan szavakat is betűzött, amiket nem is kellett volna, annyira kiborult. Nem fog örülni, ha ezt megtudja.

- Minden rendben, Claire. Megvizsgáltam a fiút egy fémkeresővel, és nincs benne a penny - szólalt meg George.

- Ti most szívattok, igaz? Tudjátok, hogy van egy ilyen szép, elegáns épület, amit kórháznak neveznek? Oda is el lehet ám menni! - felelte Claire.

- Én az ő korában napjában kétszer megmásztam egy dombot, cipő nélkül, hóvihárban, hogy eljuthassak az iskolába, és fémforgácsot ettem csupán a hecc kedvéért. Egy kis réztől még nem lesz semmi baja - ellenkezett George.

- Kivéve, ha a pennyt 1982 után gyártották, mert akkor elég cink van benne ahhoz, hogy kiégesse a nyelőcsövét - mondta tárgyilagosan Drew. - Viszont ha így lenne, akkor ez mostanra már biztosan megtörtént volna, úgyhogy valószínűleg nincs semmi baja Gavinnek.

Claire lehajolt Gavinhez, és magához húzta a kisfiút.

- Hogy érzed magad, drágám? Nem fáj a pocakod? - kérdezte Gavin.

- A pocakom nem fáj. Azt mondta a papa, hogy fektessek kábelt, és nézzem meg, hogy van-e benne pénz. Tudok pénzt kakilni! - kiáltott fel Gavin izgatottan.

- Bárcsak én is tudnék pénzt kakilni... - sóhajtozott Drew. Lehajoltam Claire-hez es Gavinhez, és átöleltem mindkettőjüket.

- Csak hogy tudd, most megszöktetek - mondtam Claire-nek.

- Ó, hála istennek! - felelte.

22.

Kefe, kefe, kefe

- SZÓVAL, TÉNYLEG TETSZIK? – kérdezte Carter századjára. Végre az ágyban voltunk, és pihentünk a hosszú nap után, és én le sem bírtam venni a szemem a gyűrűről.

- Szerintem nekem sokkal jobban tetszik, mint neked! - válaszoltam. Carter felnevetett.

- Nagyon vicces vagy! - felelte.

- Teljesen komolyan beszélek! Mostanáig azt gondoltam, hogy nem akarsz elvenni, te meg egész idő alatt egy gyűrűt hordoztál magaddal a zsebedben. Legszívesebben kihegyeznék egy fogkefét, és a szemedbe szúrnám - mondtam neki komolyan.

Carter az oldalára fordult, és a hasamra tette a kezét.

- Sajnálom. Meg kellett volna kérnem a kezéd aznáp, amikor megvettem a gyűrűt, de tökéletes lánykerest akartam, aztan meg kiderült, hogy terhes vagy, és tudom, milyen vagy, meg hogyan gondolkodsz. Soha nem hitted volna el, hogy önszántamból kérlek, ha akkor egyből megteszem - mondta, miközben körkörös mozdulatokkal gyengéden simogatta duzzadó hasamat.

- Tudom, és igazad is van. Anyám is ezt mondta - feleltem neki, és a kezemet a kezére tettem, és letoltam a hasam aljára, ahol érezni szoktam az aprócska lábak iciri-piciri rúgásait.

Számomra olyan érzés volt, mintha buborékok durrannának szét bennem, es nem tudtam biztosan, hogy Carter ilyen korán érezhet belőlük valamit, de az nem árthatott, ha teszünk egy próbát.

- Rachel képes volt mondani valamit, aminek van valami értelme? - kérdezte Carter meglepetten.

- Igen, én is alig akartam elhinni - mondtam, és feléje fordítottam a fejemet a párnán, hogy a szemébe nézhessek.

- Egyszerűen csak beszélnem kellett volna veled. Nyilvánvaló, hogy nem megy valami jól a kommunikáció. Sokkal jobban tudok némán szenvedni.

Carter közelebb húzódott. Kivette a kezét a kezem alól, és végigsimított a mellkasomon, aztán megpihent az arcomon.

- Azt hiszem, mindkettőnknek sokat kell még tanulnia a kommunikáció terén. De menni fog! - biztosított Carter.

- Mondtam már, hogy amikor ez a sok kételkedés gyökeret vert bennem, és beszéltem róla Liznek, ő azt javasolta, hogy masszírozzam meg a prosztatádat?

- Jaj, istenem, hagyd abba! Ne is folytasd! Jim elmesélte, milyen volt, amikor Liz azt csinálta vele. Szerinte szörnyű. Kérlek, egy szót se többet erről! - figyelmeztetett Carter.

- Nem is tudom, lehet, hogy neked tetszene - ugrattam.

Hé, én még azt se engedem senkinek, hogy a KÉPEMBE rázza az ujját! - mondta Carter brooklyni akcentussal.

- Ez most komoly? *Maffiózók* épp most?

- Hát, igen. A *Maffiózó*ban minden alkalomra van tökéletes idézetet. Ezért ilyen király. Tiszteld a *Maffiózókat*. - mondta komolyan Carter.

Az oldalamba fordultam, Carter felé, felhúztam a lábamat, és a derekára fektettem. Végigszántottam ujjaimmal a haján.

- Azt hiszem, ezt a jeles alkalmat azzal ünnepelhetnénk meg méltóképpen, ha beléd nyomhatnám a péniszemet - mondta Carter mosolyogva.

- Szerencséd, hogy ma adtál nekem ékszer, különben képen törölnélek ezért a kijelentésedért - feleltem,

Carter közelebb húzott magához, és az ajkait a számhoz nyomta. Ahogy mindig, a csókjai most is elfeledtetek velem mindent. Az ajkai lágyága és a nyelvemhez simuló nyelve emlékeztetett arra, milyen régóta nem szeretkeztünk. A sűrű napirendünk és az én hülye viselkedésem miatt sok idő eltelt az utolsó együttlétünk óta, és már eléggé ki voltam rá éhezve. A karjai körém fonódtak, és lekúsztak a fenekemre. Megmarkolta, és merev hímtagjához szorította a testem. Nekitoltam a csipőmet, és felnyögtem.

- Várj csak, ó, a francba! - suttogta, megszakítva a csókunkat.

Elhúzódtam tőle, és kérdően néztem rá.

- Mi az? Mi a baj? - kérdeztem.

Elromlott a farka! Ó, édes istenem, kérlek, ne engedd, hogy elromoljon a farka! SZÜKSÉGEM VAN RÁ, KÜLÖNBEN BELEHALOK!

- Pisilnem kell. Szavad ne feledd! - mondta, azzal kibontakozott a karjaimból, és lekászálódott az ágyról.

A hátamra fordultam, és a mennyezetet kezdtem bámulni. Néhány perccel később még mindig nem hallottam, hogy lehúzta volna a WC-t.

- Minden rendben odabent? - kiabáltam utána.

- CSITT! NE BESZÉLJ! - kiáltott vissza.

Mi a franc folyik itt?

- Mi az, hogy „ne beszélj”? Mi a fene történik ott? - kérdeztem.

Néhány szitokszó szűrődött ki a fürdőszobából. Felkönyököltem, hogy rálássak a csukott fürdőszobaajtóra.

- Nem tudok pisilni! - kiáltott vissza végül.

- Hogy érted azt, hogy nem tudsz pisilni?

Ó, te jó ég, TÉNYLEG elromlott a cerkája! Tudtam, hogy többet kellett volna használnom az elmúlt néhány hónapban. A picsába! Tönkrement a kihasználatlanság miatt.

- Komolyan mondom, hogy ne beszélj! Csak tovább rontasz a helyzeten.

- Mi a fenéről beszélsz? Hogy ronthatnék én a te helyzeteden? - vitatkoztam.

A fürdőszoba ajtaja végre kinyílt, és Carter ott állt az ajtóban csípőre tett kézzel és egy sátorral az alsónadrágja elején.

- Úgy, hogy a hangod felizgat, és nem bírok mit kezdeni az álló farkammal! Rendes körülmények között soha nem mondanám ezt, de ez most vészhelyzet, úgyhogy fogd be a szádat, hadd hugyozhassak! - kiabált Carter, azzal visszament a fürdőszobába, és becsapta maga után az ajtót.

Hát, legalább a farka még működik.

- Ó, szuper volt, miután Carter túljutott az összeomlásán - meséltem masnap Liznek a telefonban. - Meg volt róla győződve, hogy a magzat látja a farkát, és vagy féltékeny lesz, vagy rémálmai lesznek élete hátralévő részére egy péniszszörnyről, aki megpróbálja lerágni az arcát. Aztán meg óvszert keresgélt, mert attól félt, hogy a magzat belefulladás a spermájába. Be kellett vinnem a laptopomat az ágyba, hogy megmutassam neki, hogy a farkának két láb hosszúnak kéne lennie ahhoz, hogy a kicsinek egyáltalán a közelébe érjen.

Carter ma nappalos műszakban dolgozott, én pedig azzal töltöttem a

késő délutánt, hogy a tapétát tépkedtem le a falról a leendő gyerekszobában. Pár óráig csináltam, es teljesen kimerültem. Szünetet tartottam, hogy felhívjam Lizt, és jelentést tegyek neki arról, hogy zajlott az esténk hátralévő része. Mivel Liz folyton azzal szekált az elmúlt néhány hónapban, hogy mi milyen gyakran NEM szexelünk, úgy éreztem, megérdemli, hogy megosszam vele az újságot. Néhány perc múlva leraktuk a telefont, és úgy döntöttem, hogy teszek egy utat a sarki fűszereshez, beszerezni, amit újabban mindennél jobban kívántam: egy pohár feketecseresznyés jégkását. Azóta, hogy kiderült, terhes vagyok, mindennap ittam egy pohárral. Olyan ízletes és frissítő, és egyetlen helyen árulnák feketecseresznyésset, az otthonunktól nem messze, a sarki boltban.

Bepakoltam Gavint a kocsiba, és elindultam vele a bolt felé. Ahogy beléptem az üzletbe, egyenesen a bolt végében felállított jégkásakészítő-gép felé vettem az irányt. Gavint magam után ráncigáltam. Amikor odaértem a géphez, földbe gyökerezett a lábam, némán meredtem a gép elejére kiragasztott írasra.

- „ÜZEMEN KÍVÜL”?! Hogy érted azt, hogy „ÜZEMEN KÍVÜL ? - kiabáltam.

- Azt jelenti, hogy elromlott - mondta Gavin.

- Tudom, hogy mit jelent. De ez csak egy jégkásakészítő-gép. Jéggé változtatja a vizet, mi meg cseresznyés szirupot öntünk hozzá. Mégis, mi olyan bonyolult ebben, amit ne tudna megcsinálni egy gép?

Láttam, hogy a gép még mindig be van dugva, így elengedtem Gavin kezét, megragadtam a gépet, és elkezdtem előre-hátra rángatni. Nem gyulladt ki a bekapcsolást jelző fény, így végignyomogattam az összes gombot a gépen, újra és újra. Amikor láttam, hogy ez nem működik, a gép oldalát püföltem a tenyeremmel.

- Anya, össze fogod törni - figyelmeztetett Gavin.

- Ostoba szar gép! Nem kell mást tenned, mint jeget csinálni, te haszontalan szarkupac! - kiabáltam a géppel, teljesen figyelmen kívül hagyva Gavint.

Ó, istenem, kell ez a jégkása! Olyan szükségem van rá, mint a levegőre, hogy lélegezhessek! Mi a faszért nem működik ez a szar?!

Ekkorra már biztos, hogy az agyam elhagyta a testemet. Tovább folytattam a gép fizikai bántalmazását. Ököllem csapkodtam, es úgy atkoztam, mintha élő ember lett volna, aki képes megvédeni magát.

- Mit tudsz felhozni a mentségedre, seggfej? Meg se PRÓBÁLSZ

működni? Te lusta szar! Kelj fel a seggedről, és csinálj nekem jégkását!

Az emberek bámulni kezdtek. Éreztem magamon a tekintetüket, miközben kézzel atrocitáltam a gépet. Húzogattam a drótokat, bedugtam az ujjamat mindenféle résekbe, és letéptem az egész elejét, feltárva a gép belső szerkezetét.

- Asszonyom, meg kell kérnem, lépjen hátra a jégkásakészítő-géptől - mondta egy bolti egyenruhát viselő férfi.

- Mi a fenéért nem működik a gépük? Meg kéne javítaniuk! - ripakodtam a férfira, a gép borítását pajzsként tartva magam előtt.

- Sajnálom, de az egyik alkatrész elromlott. Rendelnünk kellett új gépet, de csak a jövő héten érkezik meg - magyarázta az eladó, miközben kicsavarta a lemezt a kezemből, és félretette.

- Jövő héten? JÖVŐ HÉTEN? És addig mégis honnan vegyenek az emberek jégkását? Egy hétig kell várniuk? - kérdeztem.

- Isten nem akarja, hogy jégkását igyál - mondta Gavin, mire kérdően néztem le rá. - Isten a világ királya, és ő azt mondja, hogy nincs szükséged jégkására. Kaphatok jégkrémet? - kérdezte.

- Isten nem tudja. NEM TUDJA! - háborogtam.

Szinte biztos, hogy akkor kiléptem a testemből. Láttam magamat, ahogy totális seggfejként viselkedtem, de nem tudtam semmit tenni ellene. Olyan voltam, mint egy drogos, akinek kell az adagja. Remegett a kezem, fájt a fejem, és két másodpercre voltam attól, hogy eladjam a gyerekemet és a cipőmet egy újabb adag feketecseresznyés jégkásáért.

Megfogtam Gavin kezét, és higgadtan kísértáltam vele a boltból, majd hazavezettem. Mihelyst hazaértünk, és beléptem a házba, felkaptam a telefont és felhívtam Cartert. Amikor felvette a telefont (az első csengetés után), csak hisztérikusan zokogtam.

- JAJ, ISTENEM, CLAIRE! Mi történt? Minden rendben? A babával van gond? Gavin sérült meg? - kérdezte kiabálva Carter.

- A jégkásakészítő-gép elromlott! - siránkoztam.

Síri csend lett a vonal túlsó végén.

- Hogy micsoda? - kérdezte Carter.

- Dadogtam volna? A jégkásagép elromlott. Nem kaptam jégkását. Szükségem van egy adag kibaszott jégkására! - zokogtam.

- Várj egy percet, az egész a jégkása miatt van? - kérdezte Carter.

Jaj, istenem, úgy csinál, mintha nem ismerne. Hogy mehetnék hozzá valakihez, aki nem ért meg?

- Azt hittem, valami komoly dolog történt! - mondta ingerülten.

- IGENIS komoly dolog történt! Egyáltalán figyelsz arra, amit mondok?

Carter felsóhajtott, én pedig próbáltam megnyugodni, és NEM gondolni arra, mennyire vágyom jégkására. Ehelyett inkább arra gondoltam, hogy mennyire fel akarom dugni az öklömet Carter seggébe, és prosztatamasszázst adni neki ököllem.

- Pár perc múlva végzek a munkában. A szüleim körülbelül egy óra múlva ott lesznek.

A picsába! A jövődöbéli anyósék itt vannak a városban, eljöttek látogatóba. *Még szerencse, hogy nem tartóztattak le a boltban! Az elég kínos lett volna.*

- Hozok neked jégkását hazafelé menet - ígérte Carter.

- Feketecseresznyését, ugye? - kérdeztem.

- Igen, feketecseresznyését.

- Szeretlek! Akkor nemsoká látjuk egymást!

Carter szülei megérkeztek, ahogy ígérték. Szerencsére addigra lehajtottam az utolsó nagy korty jégkását is, és képes voltam részt venni egy normális, nem elmebajos beszélgetésben.

Madelyn lépett be először az ajtón. Mondta, hogy menjünk mindannyian a nappaliba, és hunyjuk le a szemünket, mert van egy meglepetése számunkra. Néhány másodperccel később Charles megszólalt:

- Rendben, most már kinyithatjátok a szemeteket!

Gavin és Carter izgatottan felkiáltottak, én meg felmordultam.

- Egy kiskutya! Egy kiskutya! Kaptam egy kiskutyát! Megölelhetem és megszorongathatom és biciklizhetek rajta és levághatom a szőrét! - kiáltotta Gavin izgatottan, és leborult a földre.

A kiskutya, ha nevezhetjük így, mivel majdnem akkora, mim Gavin, úgy néz ki, mint egy jegesmedve.

- Törvényes egyáltalán ilyen állatot tartani? - kérdeztem.

Minél tovább néztem a kutyát, annál inkább az volt az érzésem, hogy tényleg hoztak nekünk egy veszélyeztetett állatot, ami négyszáz kilósra fog nőni. Van fogalmatok róla, mekkorát tud szarni egy négyszáz kilós állat?

- Ez egy fajtatizta pireneusi hegyikutya - mondta Madelyn, és azt várta, hogy ettől majd el fogok ájulni.

Nem ajultam el.

- Nahát, ez tök szuper! Köszönöm szépen! Tudjátok, mindig is szerettem volna egy ilyen kutyát - mondta Carter.

Megdöbbenve néztem rá. Mindig is akart egy lovat házi kedvencnek? Nagyobbra fog nőni, mint az autónk!

- De izgalmas! Egyszerre taníthatunk egy kutyát ÉS egy kisbabát szobatisztaságra! Meg lehet tanítani mindkettőt, hogy odakint szarjanak? Vagy be lehet pelenkázni a kutyát? Választanod kell, mert mindkettőt nem fogjuk csinálni! - suttogtam Carternek, aki a kutyát simogatta, míg a szülei helyet foglaltak a kanapén.

- Ne aggódj, minden rendben lesz! - felelte Carter suttogva, azzal felállt, és elengedte Gavint, hadd rohángáljon a szobában, nyomában a játékosan futkározó kutyával.

- Ha csak egyszer is beleszarik a cipőmbe, a *te* orrodát fogom beledörgölni! - fenyegetőztem.

- Megvan minden igazolás az Amerikai Tenyésztők Szövetségétől. Kint van a kocsiban, a tenyésztőtől származó eredetiséget igazoló okmányokkal együtt - mondta Madelyn.

Király! A kutyánk iskolázottabb, mint mi.

- Mi a neve? - kérdezte Carter.

- Harmadik Reginald Fülöp - felelte Charles.

- Ó, ez gyorsan meg fog változni - mormogtam.

- Én Budnak akarom hívni — jelentette ki Gavin, miközben körbe-körbe rohángált, a kutyával a sarkában.

- Jó név - felelte Carter.

- Igen, tudom. Az apaital után neveztem el, amit inni szoktál.

- Mi lenne, ha várnánk egy kicsit, mielőtt eldöntenénk, hogy hívjuk? - kérdezte Carter.

- Reginald Fülöp, lábhoz! - rivallt rá Madelyn.

Megfordultunk, és láttuk, hogy a kutya rámászott Gavin hátára, és mancsaival a fiunk vállába kapaszkodott. Gavin egyre csak szaladt és nevetett. Úgy néztek ki, mintha nagyon furcsa módon vonatoztak volna.

- Hahaha! Hát mit csinál ez a kutya? Nagyon vicces! - nevetett Gavin.

- Jaj, istenem, ez a kutya keféli a gyerekünket! - motyogtam, és Carter karjába boksoltam, hogy csináljon valamit.

Carter odarohant Gavinhez, és a nyakörvénel fogva lerángatta róla a

kutyát.

- Hé, miért csináltad ezt? Olyan jól játszottunk! - reklamált Gavin.

- Hát, ööö... rá akart pisilni a hátadra - mondta neki Carter.

Úgy néztem rá, mintha megőrült volna, de Carter csak megvonta a vállát.

- Most mi van? Pánikba estem. Nem mondhatom el neki, hogy mit jelent a kefélés! - felelte halkán.

Gavin izgatottan újra felkiáltott. Láttuk, hogy a kutya a vállát átölelve nyomogatta neki a csípőjét hátulról.

- Kefe, kefe, kefe. Lepisillek! Kefe, kefe, kefe! - kántálta Gavin, ahogy ketten körbeugrálták a szobát.

Carter közben megpróbálta szétválasztani őket.

- Bizonyára kasztráltatjátok majd, amint lehetséges jelentette ki Madelyn kifejezéstelen arccal.

Nahát, tényleg? A kutya éppen a fiammal próbált párosodni!

- „Megy a gőzös, megy a gőzös a szobában! Apa, anya meg a Gavin szobájábaaaan” - énekelte Gavin, miközben a kutya boldogan élvezte a szeneskocsi szerepét.

- Carter, hozd a slagot!

23.

Kaki muki

ÖT HÓNAPPAL KÉSŐBB

- **UTOLSÓ ESÉLY, HOGY MEGGONDOLD MAGAD!** Biztos, hogy ezt akarod? - kérdezte Carter, ahogy beindította az autót, és kitolatott a bejáróról.

- Esküszöm az élő istenre, ha ezt még egyszer megkérdezed, szétrúgom a segged! Minrha szántszándékkal tönkre akarnád tenni a sunámat! - feleltem.

Ma van a nagy nap. A nap, amelyet épp annyira vártam, mint amennyire rettegettem tőle. Mara jegyeztek elő császármetszésre. Elindultunk a kórházba, hogy befekhessek. Carter azóta kételkedik a döntésem helyességében, hogy újra császármetszést hajtsanak végre rajtam, hogy az orvos fél éve megkérdezte, milyen úton szeretnék szülni.

- Nem erről van szó. Én csak nem akarom, hogy később megbánd, amiért sohasem élted at azt, hogy világra hozhatsz egy gyermeket. Rengeteg olyan notol hallottam, akik a császármetszés után mély depresszióba estek, mert nem tudtak meg, milyen öröm kitolni magukból a gyermeküket - magyarázta Carter.

- Ne haragudj, de kik ezek a nők? Talán jártál mostanában elmeógyógyintézetben? Melyik épelméjű nő bánná, hogy a vaginája nem változott tátongó, véres sebbé, amiből mindenféle testfolyadék ömlött ki, és amiből egy kisbaba kaparta ki magát, tépve és szaggatva a húst, míg a hüvelye és a segglyuka nagy undorító mélységgé nem vált? - kérdeztem.

- Vedd úgy, hogy nem is mondtam semmit. Én csak azt akarom, hogy boldog légy - felelte diplomatikusan Carter.

- Vannak nők, akik be is tojnak a szülőasztalon, amikor kinyomják magukból a magzatukat. *Te szeretnél ilyen élményekkel gazdagodni?* - faggattam. - Úgy hallottam, hogy a nővérek gyorsan feltakarítják a

piszkot, nehogy bárki észrevegye, de hidd el, észre lehet venni. Már hogyNE vennéd észre, amikor hirtelen ürülékszag terjeng a szülőszobában?

- Hagyd abba! Kérlek, hagyd abba! - könyörgött Carter.

- Nagyon örülök, hogy így döntöttem. És neked is örülnöd kéne, hogy hat hét múlva, amikor engem döngetsz, nem lesz olyan érzésed, mintha bottal hadonásznál egy barlangban, vagy a kisujjadat dugnád a Grand Canyonba.

- Rendben, megértettem - felelte Carter, miközben behúzott a kórház parkolójába.

- ...vagy mintha egy ceruzát dobnál a kandalló tűzébe, vagy szalmaszálat hajítanál be a pajta ajtaján - tettem hozzá.

- Miért izgulok fel, amikor ezeket mondod? - kérdezte Carter, miután talált egy parkolóhelyet, és kiszálltunk az autóból.

- Te a kakiszexre izgulsz? De nem fogod egyszer csak azt kérni tőlem, hogy szarjak rád, igaz? Még most mondd meg, hogy visszaadhassam a gyűrűt!

Carter ügyet sem vetett rám, ahogy beszálltunk a liftbe, és a labor es a szülészeti felé vettük az irányt. Engem azonban nem lehet ilyen könnyen lerázni, de nem ám!

- Kaki muki maki, kaki maki! - énekeltem, mialatt odamentünk a nővérek pultjához, és átnyújtottuk nekik a kartonomat.

A nővér furán nézett rám, és úgy éreztem, hogy az a helyes, ha elmondom neki, miért pont ezt a dalt választottam.

- A vőlegényem azt akarja, hogy kakiljak rá - magyaráztam a nővéreknek. - Kakis a muki, a kaki muki!

- Ó, Jézusom, sajnálom! Nem tudom, mi ütött bele ma reggel - magyarázkodott Carter, dühös pillantásokat lövellve rám.

- Semmi gond! - nevetett a nővér. - Ez csak az idegesség. Higgye el, ennél cifrábbakat is hallottam már azoktól a nőktől, akik ide bejelentkeztek - mondta a nővér.

Milyen idegesség? Én nem vagyok ideges! Már csináltam ilyet. Semmiség az egész.

- Elhelyezzük önt egy szobába a műtő közelében, bekötünk egy infúziót, az apuka pedig kitölti a bejelentkezési formanyomtatványt. Jön a szülész és az altatóorvos is, és beszélnek önnel. Én is beugrok majd utánuk, viszek egy kis Bicitrát, hogy igya meg. Ez csak egy pohár folyadék, ami segít, ha ne adj' isten hányingere lenne a műtét alatt. Ha

ezzel is megvagyunk, akkor kezdődhet a műsor! - mondta izgatottan.

Úristen, mit tettem?! Visszafordulni, de AZONNAL!

- Meggondoltam magam. Talán mégiscsak szeretnék egy fekete lyukat a vaginám helyére. Mi abban a rossz? Legalább nem kellene többé táskát hordanom magammal, simán feldughatnék mindent a pinámba. Ó, kell egy toll? Várj csak, megnézem a puncimban. Hogy mit mondasz? Van-e nálam zseblámpa? Lássuk csak, felnyúlok a sunámba, és mindjárt megmondom. Menjünk haza! Otthon is meg tudom szülni a fürdőkádban. Lehet, hogy szűkén leszünk, de szerintem beleférünk mindketten - fecsegetem összevissza Carternek. - Kaphatunk egy kis morfiumot az útra? - kérdeztem a nővért.

A hölgy csak nevetett, és elkísért minket a szobámba, majd buzgón gépelni kezdett valamit a számítógépen. Carter a vállamra nehezedve leültetett az ágyra.

- Minden rendben lesz. Lélegezz mélyeket! - nyugtatott Carter.

- Lel fogják vágni a hasamat, és kihúznak belőle egy emberi lényt, Carter! - jajgattam.

- Tudom, életem. Én is ideges vagyok. De csináltál már ilyet korábban, és pontosan tudod, mire számíts. Tudod, milyen érzés lesz, meddig fog tartani, és hogy mi lesz a végeredmény... Érted, végre láthatjuk majd a kisbabánkat! - mondta mosolyogva, azzal lehajolt, és megcsókolta a fejem búbját. - Legalább megtudjuk, hogy Carmela vagy Tony lesz a gyerekünk neve.

- Na, azt nem hiszem. Ezt már megbeszéltük, és NEM fogjuk a gyerekünket valami szarrágóról elnevezni a *Maffiózókból*. Ezt azonnal verd ki a fejedből! - mondtam neki.

- Olyan illúzióromboló vagy, tudsz róla? - sópánkodott Carter.

- Carter, kérem, ne felejtse el, hogy amikor már kint lesz a kisbaba, ide kell jönnie a műtőasztal lábához, hogy lefényképezhesse és megmérhesse, ahogy lemosdatjuk és megmérjük a hosszát és a súlyát a kicsinek. De nagyon kérem, bármi történjék, ne nézzen Claire-re! - figyelmeztetett a doktor.

- Mi a fenéről beszél ez? - suttogott Carter a fülemhez hajolva.

Odaszíjazták a műtőasztalhoz. A karjaimat T betűt formázva kiterítették két oldalra. Egy hatalmas kék függönnyt feszítettek az asztal két oldalán álló két infúzióállvány közé, melyeket úgy helyeztek el,

hogy ne láthassam, mi történik a cickóimon túl. Amikor Gavinnel volt a császármetszésem, azon gondolkoztam, mi olyan nagy dolog ebben a műtétben, ami miatt el kell takarni. Mi van, ha szeretném látni, mi folyik odalent, és meggyőződni arról, hogy nem szúrják el? Aztán néhány hónappal később megnéztem egy császármetszést az orvosi csatornán, és majdnem elhántam magam. Ez TÉNYLEG nem olyasmi, amit az ember szívesen végignézne, amint éppen rajta csinálják.

- Szerintem biztos csak nem akarják, hogy végignézz rajtam, miközben mindenfelé lógnak a belső szerveim, és elájulj - feleltem Carternek.

- Jól van, Claire, most rángatást fog érezni, ahogy kivesszük a kicsit - mondta az orvos.

Erre a részre határozottan emlékszem az első alkalomról. Nem fáj, viszont hihetetlenül fura érzés volt. Mintha valaki két kézzel kapaszkodna a hasam bőrébe, és minden irányba rángatná. A tudat, hogy egy orvos vállalig van a hasamban, sokkal jobban fáj.

Carter egy kisszéken ült, közvetlenül a fejem mellett, az altatórívossal a másik oldalán, és folyamatosan a szemembe hullott hajszálakat simította ki, amik kibújtak a kórházi sapkám alól. Azt kérdezgette, hogy vagyok, és pár másodpercenként a homlokomat csókolgatta, és azt mondogatta, mennyire szeret és milyen büszke rám.

Carter olyan erős. Megint eszembe juttatta, milyen szerencsés vagyok, hogy ez a fantasztikus férfi része az életemnek.

- Rendben, Carter, készítse elő a fényképezőgépét! Amikor szólok, álljon fel, és tartsa a gépet a kifeszített lepedő fölé, úgy fotózzon! - mondta az orvos.

- Próbáld leahagyni a belső szerveimet a képről! Nem túl fotogének - szóltam Carternek.

Carter idétlenkedett egy sort a fényképezővei, és előkészült a fotózásra. Hátranéztem a fejjel lefelé álló arcára, és láttam, hogy fülig ér a szája. Az elmúlt évben minden, a jó, a rossz és a csúf is megérte ezért a pillanatért, itt és most. Carter kihagyta Gavin születését, és ez a tény máig elszomorít. De most itt volt, és reméltem, hogy az, hogy láthatja megszületni a második gyereket, valamennyire enyhíti a fájdalmát.

- A kisbaba kibújt. És lány! - kiáltotta az orvos. - Csinálja azt a képet, apuka!

Carter felugrott, és a feje fölé tartotta a fényképezőt. Gyorsan elkattintott egy képet, majd visszahuppant a székre, és csókokkal

borította el az arcomat, én pedig csak sírtam.

- Lány? Biztos vagy benne? Jól van? - kérdeztem, a könnyeimmel küszködve.

Ezután meghallottuk, hogy a csecsemő hangosan felsír. *Egészséges a tüdeje!* Carter könnyes szemmel felnevetett, és egyre csak csókolta a könnyes arcomat.

- Ó, drágám, megcsináltad! Olyan büszke vagyok rád! Van egy kislányunk!

Az altatóorvos állított az infúziómon, miután a kisbaba megszületett, és én egy pillanatra elmerengtem, hogy rendben lenne-e, ha azt követelném nagy hangosan, hogy „morfiumot, morfiumot, morfiumot!”

- Jöjjön, apuka, és nézze meg a kislányát! - mondta az egyik nővér.

Carter adott még egy puszit, aztán felkelt, és elindult, hogy megkerülje az infúziós állványt, és a műtőasztal végébe menjen.

- Carter, ne felejtse el, hogy ne nézz a...

- Ó, JÉZUS ISTEN! AZOK A BELEI? AZ MEG MI A LÓFASZ? TE JÓ ISTEN!

A padlón tornacipők csikorgását hallottam, ahogy a nővérek valószínűleg Carter mellé szaladtak, hogy elvigyék őt a rémségek tárháza elől.

- Ó, bassza meg! Tényleg ráléptem egy vérrel teli vezetékre, ami Claire-ből jön ki és egy vödörbe lóg bele? Mi a faszra kell ez?

Amikor az embernek császármetszése van, nem tud nagyon mást csinálni, mint feküdni, és hallgatni a sürgés-forgást maga körül. Nem szólhat oda az orvosnak, hogy „hé, doki, leállhatnánk egy percre? Föl kell kelnem, hogy ránézzek a vőlegényemre, mert nem akarom, hogy lehányja a kisbabánkat.” Kaptam egy érzéstelenítő injekciót a gerincembe a műtét előtt, amitől nyaktól lefelé lebénultam. Használhatatlan voltam.

- Mondták, hogy ne nézz oda! - kiáltottam Carternek.

- Elsősorban ezt nem szabad mondani soha senkinek! Hát persze hogy oda fogok nézni, ha azt mondják, hogy ne nézz oda! - mondta Carter, és én egyre közelebből hallottam a hangját. - Jaj, istenem, Claire! Azt hiszem, láttam a lépedet, fel volt hajtvá a mellkasodra.

Ezután arra eszméltem, hogy Carter ott van közvetlenül mellettem, és egy apró, tökéletes kötegbe csomagolt kisbabát tart a kezében. Úgy nézett ki, mint egy kis burrito, ahogy be volt bugyolálva a fehér, kék és

rózsaszínű kórházi takaróba, rózsaszínű babasapkával a fején. Carter odatette mellém, a párnára, a fejem mellé, hogy megpuszilhassam az arcát.

- Ó, te jó ég! Milyen tökéletes kislány! - mondtam sírva, ahogy az alvó kisbaba arcát néztem.

- Hát, csak majdnem tökéletes. Azt hiszem, elefántkóros a puncija - mondta halkán Carter.

Felnevettem, és kinyújtottam a kezemet, hogy megcirógassam a kislányunk pirosposzsgás, puha arcát.

- Ez normális. Minden újszülött duzzadt nemi szervekkel jön a világra - mondta az egyik nővér, aki elment mellettünk, hogy kivegyen valamit a fal melletti szekrényből.

- Ó, tényleg! Látnod kellett volna Gavin golyóit, amikor megszületett! Jézusom! Egy kisebb országot el lehetett volna rejteni a zacskójában - mondtam.

- Lehet, hogy pont olyannak kellett lennie. Tudod, hiszen az apjára ütött, meg minden - mondta Carter, és hozzám hajolt, megcsókolta a kislányunk arcát, majd az enyémet.

- Jól van, apuka. Ha elkíséri a kislányát a nagytermen át a szülészetre, akkor segíthet az első fürdetésben, és megoszthatja az örömhírt a családtagjaival - mondta az orvos. - Körülbelül háromnegyed óra múlva levisszük Claire-t a gyengélkedőbe, csak még össze kell varrnunk.

Jött egy nővér, a karjába vette a kislányunkat, és belerakta a bölcsőbe, melynek végére az volt írva: Sophia Elizabeth Ellis; 3,45 kg.

Visszautasítottam, hogy a *Maffiózók* valamelyik szereplőjéről nevezzük el a lányunkat, de azt hagytam, hogy Carter olasz nevet válasszon.

- Annyira szeretlek! - mondta Carter, és a kezébe fogta az arcomat, majd fölém hajolt, és nekem fejjel lefelé szájon csókolt.

Oldalra fordítottam a fejemet, és néztem, ahogy életem szerelme a bölcső mögé lépett, amelyben a lányunk feküdt.

Amikor elmentek, lehunytam a szemem, próbáltam élvezni az ereimben végigfutó morfiumot, és mindazt az áldást, amiben részem volt. Sajnos azonban folyton elvesztettem a fonalat. Miközben az orvosok összevarrták a sebet, a nővérek hangosan számoltak, ami nagyon zavaró volt. Amikor Gavint szültem, megkérdeztem, hogy mi a fenét csinálnak, és elmondták, hogy minden műszert és szivacsot meg

kell számolniuk, nehogy elveszítsenek egyet is. Akkor úgy gondoltam, vicces lenne, ha elkezdenék bekiabálni mindenféle számokat véletlenszerűen, csak hogy lássam, ez megzavarja-e őket az összpontosításban. Kettő, hét, egy, tizenöt, harmincöt. Aztán rájöttem, hogy máris nem lenne olyan vicces a dolog, ha az *én* testüregeimben veszítenének el valamit. Nagyon szórakoztató, ha mással történik, de nem annyira, hogyha az embernek vissza kell mennie a kórházba fél évvel később, mert egy olló akadt a veséjébe, és szivacsokat szarik.

Kizártam tudatomból a számolás szünni nem akaró duruzsolását, és arra gondoltam, milyen tökéletes is az életem. Alig vártam, hogy Gavin találkozzon az új hugicájával, és nagyon izgatott voltam, hogy megmutathatom a kis jövevényt Carter szüleinek. Nem igazán tudtam eldönteni, hogy azért voltam-e olyan boldog, mert a következő négy napot azzal fogom tölteni, hogy mint a messiást, úgy várom a morfiumot és a vikodint, hogy felvidítson, amikor fel akarnám vágni az ereimet.

A férfi, akit mindennél jobban szeretek, el akar venni. Van egy csodálatos kisfiúnk, aki egy perc nyugtot sem hagyott nekünk, egy egészséges újszülött kislányunk és a létező legjobb családunk és barátaink. Na jó, lehet, hogy nem a legjobb, de elviselhetőek. Az élet jó, és ezt az érzést semmi sem vehette el tőlem, kivéve, ha az altatóorvos elzárja a morfiumot. De le is vágtam volna a micsodáját, ha megteszi. Biztos voltam benne, hogy az orvos talál még egy plusz szikét bennem, ha szeretném.

- Nahát! Ezt nézzék! - mondta az orvos. - Te jó ég! - felelte az egyik nővér.

- Mi folyik ott? - kérdeztem. - Tudna adni valaki egy fényképezőgépet?

Na igen, ez nem olyasmi, amit szívesen hallasz, ha fel van vágva a hasad, és egy asztalra vagy szíjazva.

Valaki szedje le rólam ezt a kurva lepedőt! Azt is leszárom, ha átlátok a hasamon és kilátok a puncimon. Még segíték is visszapakolni a cuccokat.

Sugdolózást hallottam, amitől kicsit kényelmetlenül éreztem magam. Mert hiszen, *mégis miről sugdolózhatnak?* Találtak odabent egy másik kisbabát, amiről nem is tudott senki? Kiderült, hogy két gyomrom van? Lehet, hogy volt egy ikertestvérem, csak megettem. Megtalálták az ikertestvéremet? Lehet, hogy épp rájuk néz, olyan arccal, mintha azt

mondaná: *Most mi a fasz van, embereké Szedjétek ki innen! Huszonöt éves vagyok, és csak öklömnyi. Szerintetek jól érzem itt magamé*

Mindig is szerettem volna, ha van egy nővérem. Úgy hordhatnám magammal a táskámban, ahogy Paris Hilton hurcibálja a kutyáját. Pelültethetném a vállamra, olyan lehetne nekem, mint egy őrangyal, és segítene meghozni a döntéseimet.

De mi van, ha egy szemét dög? Huszonöt év hosszú idő valaki más hasában. Még maga Jézus is eleresztene pár csúnya szót, ha ezt meghallaná. Lehet, hogy a nővérem csak ülne a vállamon, és beszélne mindenkinek.

- Fáradt vagy? Baszódj meg! Én egy méhet használtam párnának huszonöt évig!

- Nagyobbakat szartam, mint a te pöcsöd! És mindezt úgy, hogy valaki hasában voltam, és egy kisbaba nézett rám.

- Te olyan ocsmány vagy, hogy az apró, megkövesedett puncikámat se dughatnád meg!

Mmmmm, ez a morfium nagyon fincsi. Olyan, mint a fűves süiti vodkával, csak a sok furcsa mellékhatás, mint például a hallucinációk meg az értelmetlen hablatyolás nélkül. Szeretem a morfiumot, olyan csini.

- Ó, ne aggódjon! - felelte végül az orvos. - Csak a méhe kissé furcsa alakot vett fel. Az irodámban az egyik falra különböző emberi szervekről készült képeket raktunk ki. Olyan ez nekünk, mint amikor az ember felnéz az égre, és próbálja kitalálni, mihez hasonlít egy felhő formája. Kivéve, hogy mi az irodámban csináljuk méhlepények és méhek fényképeivel. Csinálok gyorsan egy polaroid képet, aztán összevarrjuk a sebet.

Nem, ez egyáltalán nem hangzik furán. Doki, kérhetek egy menüt a morfiumból?

- Na és, az enyémnek milyen az alakja? - kérdeztem.

Nem is igazán szeretném tudni a választ erre a kérdésre, igaz? A drogok igit mondanak, az agyam viszont nemet.

- Valójában egy arcot formáz, ami épp ránk mosolyog!

Ó, ISTENEM, NŐVÉRKÉM! Megmentelek, nővérkém!

- TE SZENT SZAR!

Epilógus

- SZERINTEM HÁROM ÉVE EZ LESZ AZ ELSŐ FÜRDŐ amit egyedül veszek - mondtam Carternek, aki letett egy pohár bort a kád szélére, és odahajolt hozzám, hogy megcsókoljon.

Nedves karommal átöleltem a nyakát, és magamhoz húztam az arcát. Végigsöpört nyelvével a számon, így megízleltem a bort, amiből ivott egy kortyot, mielőtt ideadta a pohárat. Annyi év után sem bírok betelni ennek a férfinak a csókjaival. Ma van a harmadik házassági évfordulónk. Sophie néhány hónapja töltötte be a hármat. Az elmúlt három évben mindig ugyanúgy töltöttük az évfordulónkat: otthon, a gyerekekkel. És nem is szeretném másképp tölteni. Nem kell, hogy elmenjünk valami puccos étterembe vagy szórakozni a barátainkkal. Itt van minden és mindenki, amire és akire szükségünk van.

Az esküvőnket egyszerű szertartás keretében tartottuk a strandon, a családuink és a barátaink körében. Az eljegyzést övező drámai események fényében mindketten arra jöttünk rá, hogy nem érdekel bennünket más, csak hogy férj és feleség lehessünk végre. Nem számított, hol zajlik az esküvő, a lényeg az volt, hogy megtörténjen. Korai nászajándék gyanánt Carter megvette nekem a *My Fair Wedding* mind a négy évadát, és kaptam tőle egy doboz pornófilmet is. Még mindig reménykedik benne, hogy egy napon a pornófüggőségem valósággá válik.

Carter bedugta a kezét a vízbe, és a combom belső felén megpihentette. Ahogy egyre hevesebbé vált a csókunk, a keze centiről centire feljebb csúszott a lábamon. Kéjesen nyögtem csókolózás közben, és libabőrös lettem, ahogy az ujjai a lábaim között kalandoztak.

- Boldog évfordulót. Mrs. Ellis! - suttogetta Carter.

Nedves, sima ujjai belecsusszantak a szeméremajkaim közé, és én nekitoltam a csípőmet a kezének, Carter pedig lassan és mélyen belém nyomta az ujját.

A fürdőszoba ajtaján kívül minden zaj hirtelen elhalt. Felkaptuk a fejünket, miközben az ajkaim Carter ajkához tapadtak, és a keze a lábaim között pihent.

- Mi volt az? - suttogettam.

- Semmi gond. A gyerekek Gavin szobájában játszanak. Adtam nekik egy teli malacperselyt, hogy számolják meg az összes aprót - nyugtatott meg Carter, aztán végigcsókolgatta a nedves nyakamat, és az ujját újra ki-be mozgatta bennem.

- Ó, a picsába! - nyögtem föl, és hátrahajtottam a fejemet a csempézett falnak. - Jobb lenne, ha rájuk néznél. Ez az aprós dolog működött, amíg Gavin csak négyéves volt. De nem hiszem, hogy most is beválik. Gavin már majdnem kilencéves, és tud internetezni is. Ahhoz is elég magas, hogy elérje a gyufát és az öngyújtótöltő folyadékot a mosókonyhában.

Hangos zörgés és kiáltás hallatszott be a nappaliból. Azonnal felültem. Vízet fröcsköltem a kád szélére, és a mozdulattal Cartert is ellöktem, aki a seggére esett.

- A francba! Megyek, megnézem - mondta Carter nagyot sóhajtva, majd felállt, és kinyitotta a fürdőszoba ajtaját. - Folytatjuk, miután a falhoz ragasztószalagoztam őket.

Carter becsukta az ajtót maga mögött, én pedig visszadőltem a meleg, szappanos vízbe, széles mosollyal az arcomon.

Az elmúlt néhány év elég rázós volt, de a világeért sem cserélném el semmire. Egy évvel Sophia megszületése után új házba költöztünk. A kis, földszintes ház tökéletes volt, amíg csak hárman voltunk, de mihelyt gyereke születik az embernek, egy csomó dologgal lesz teli a ház. Gyorsan kinőttük azt a házat, és átköltöztünk egy kétszintes, koloniális stílusúba, néhány utcányira Liz és Jim otthonától.

A *Csábítások és Csemegék* továbbra is virágzott. Bővíttem a kínálatot, így már reggelizni és ebédelni is tudtak nálam, és öt fővel növeltem a személyzetet. Liznek és Jimnek a múlt hónapban született meg a második kislánya, Jenny és Drew pedig azt tervezte, hogy néhány hónapon belül elutaznak egy hétvégre Vegasba, és összeházasodnak. Biztos vagyok benne, hogy arra gyúrtak, Elvis adja majd össze őket, és állandóan sztriptízklubban lógnak. Jenny végre talált egy marketinges munkát, de időnként még mindig besegít nekem. Továbbra sem fogad el pénzt a munkájáért, így csokival fizetek neki. Drew folyton azért könyörög, hogy szexuális szolgáltatásokkal honoráljam Jennyt, és minden alkalommal szomorú és csalódott, amikor visszautasítom.

Gavin már nyolc és fél éves, hamarosan kezdi a harmadik osztályt. A kis Sophie pedig nő, mint a gomba, idén megy iskolai előkészítőbe. Sírni támad kedvem minden alkalommal, ha erre gondolok. Gavin

nagyszerű bátyja a húgának. Az elmúlt három évet azzal töltötte, hogy mindent megtanítson neki, amivel szenvedést okozhat nekünk. Az egyik nap Sophie bejött a szobánkba, és bejelentette, hogy szeretne énekelni nekünk egy dalt, ami valahogy így hangzott: *van egy puncim, egy puncim, egy puncim. Szeretem a puncim, a puncim, a puncim.* Eddig még nem sikerült lebeszelnem arról, hogy teli torokból énekelje ezt a dalt a gabonapelyhes sor közepén, a boltban.

Apám elvette a régi barátnőjét, Sue-t, néhány hónapja, egy szerény szertartás keretében, a házuk kertjében. Gavin, Sophia és Sue unokája, Sarah részt vett az esküvő utáni ünnepségen. Sarah és Sophia egyidősek voltak, Gavin kísérté mindkettőjüket az oltár elé. És a kíséret alatt azt értem, hogy távol tartotta a két kislányt egymástól, mert verekedtek a virágszirmos kosaraikkal az oltár felé menet, míg végül Gavint is a földre teperték, és repkedő karok, lábak üvöltő, síró tömegévé váltak. Carterrel odarohantunk, hogy szétválasszuk őket, de komolyan mondom, ezek aztán erős gyerekek! Cartert úgy tökön rúgták, hogy térdre rogyott, nekem pedig összekarmolták az arcomat. Ezzel együtt nagyon szép szertartás volt. Anyám hozta a szokásos formáját, és elindította a Teaszünetet a fogadáson. Jenny lett majdnem „az a bizonyos valaki”, aki hányt a tánctéren, de apám egyik unokatestvére berángatta a fürdőszobába, és mutatott neki egy trükköt, amikor az ember egyenesen a csapból iszik, aztán meghánytatja magát egymás után háromszor. Jenny úgy beindult, hogy hálából le akarta smárolni a pasast, Drew pedig azonnal elájult, ahogy ezt meglátta.

Mélyebbre süppedtem a vízbe, és nagyot sóhajtottam. Nagy utat jártunk be az óta a kilenc évvel ezelőtti főiskolai buli óta. Carter és én azonban még mindig játszunk egy-két kör sörpogót annak a napnak az évfordulóján, amikor megkérte a kezemet. Vannak olyan hagyományok, amiket egyszerűen nem lehet eltörölni. Sörpogóval kezdődött, és úgy is fog végződni a kapcsolatunk. Látom magamat a halálos ágyunkon, ahogy sok év múlva egy kórházi ráccsal kettőnk között azon veszekszünk, hogy ki szívhatja meg jobban a ma sikat sörpogóban. Aztán ezt a boldog pillanatot tönkreteszi Drew, aki betárnolyog egy járókerettel, és azt kiabálja: Jenny még mindig ki tud szívni egy golflabdát a kerti slagon keresztül, és világbajnok, ahogy a farkamat kényezteti a fogínyével, mióta elhagyta a műfogsorát!

Alig várom, hogy lássam, mit tartogat számunkra a jövő. Voltak jó

és rossz napjaink, és bőven kijutott a küzdelmekből is az elmúlt évek alatt, de bebizonyosodott, hogy együtt bármit kibírunk. A kutyánk, az a szörnyeteg, akit találóan Gigantornak²⁴ nevezünk el, maga is nagy és erős bátyja lett valakinek, amikor Carter szülei hoztak egy macskát Sophie-nak. Az állat természetesen csilli-villi papírokkal rendelkezik, ami igazolja, miért jár-keel köztünk karót nyelve és hajlandó kizárólag kínai porcelánról enni. Mivel Carter *Maffiózók*-mániáját a sutba dobva megtiltottam, hogy a lányunkat valamelyik szereplőről nevezzük el, Carter ragaszkodott hozzá, hogy a macskának Tony Soprano lánya után Meadow legyen a neve. Ettől eltekintve Carter ezerszer tanúbizonyságát adta, milyen csodálatos apa. Először kicsit ideges voltam, vajon hogy fogja kezelni az új helyzetet, hogy van egy lánya, de fantasztikus óvó-védőapja lett Sophie-nak. Olyannyira az, hogy apám vett neki egy „RANDIZHATSZ A LÁNYOMMAL, PERSZE. EGYÉBKÉNT NEM LÁTTAD VALAHOL A SÖRÉTES PUSKÁMAT?” feliratú pólót is.

Most pedig az én csodálatos férjem vigyáz a gyerekekre, hogy én nyugodtan ejtőzhessenek a habos vízben egyedül, senki által sem zavartatva, aki bejönne pisilni, fogat mosni vagy megkérdezni, hogy miért van a majmoknak mellbimbójuk. Semmi sem tudja elrontani ezt a tökéletes pillanatot vagy a jókedvemet, ha a közös jövőnkre gondolok.

- Maradj nyugodtan egy kicsit. Be kell állnom a megfelelő helyre - hallottam Gavin hangját halkán az ajtó túloldaláról.

- Mi folyik ott kint? Hol van apa? - kiáltottam ki a kádból.

- Kakil, anya! - kiáltotta vissza Sophie.

Köszí, hogy ezt megosztottad velem.

- Viselkedjetek rendesen, rendben? Anya végez egy perc múlva - kiáltottam oda nekik, aztán felvettem a boros poharat a kád széléről, és húztam belőle egy egészségeset kortyot.

Lehunytam a szemem, és hagytam, hogy a feszültség kioldódjon a testemből, amikor pár perccel később meghallottam, hogy Gavin azokat a szavakat suttogja hangosan, amit soha nem akar hallani az ember, ha az ajtó túloldalán fekszik egy kád vízben.

- Oké! A ruháskosár készén áll a szélén. Minden menetkész. Sophie, kapaszkodj! És ne engedd el a macskát!

VÉGE

²⁴ Amerikai képregényfigura, egy hatalmas, repülő robot

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Olyan sok csodálatos embernek tartozom köszönettel, hogy alighanem egy egész könyvet meg tudnék tölteni csak a nevükkel.

Mindenekelőtt köszönöm az isteni szerkesztőmnak, Maxnek. Te vagy a szél a szoknyám alatt, és imádlak! Köszönöm a sok segítséget és támogatást! Napokig fogom dugni a lábadat, ha egyszer újra találkozunk.

Colleen Hoovernek. Nem tudom eléggé megköszönni mindazt a támogatást, amit tőled kaptam. Mindig azonnal megválaszolod a kismillió kérdést, amivel bombázlak, és reményt adsz, hogy egy nap olyan király író leszek, mint te! Annyira örülök neked és a sikerednek!

Sarah Hansennek. Te vagy az ismeretlen ikertestvérem. Köszönöm, hogy mindig mellettem állsz, megneveltetsz, és elviseled a férjem Facebook-posztjait! Jason Voorhies²⁵ még mindig egy gyáva pöcs.

Mollie Harpernek. Rajongok érted! És nem csak a Floppy Vagdal vagy a csodálatos „Add tovább” mozgalom miatt. Na jó, nem hazudok, lehet, hogy ezek miatt a leginkább. Fantasztikus vagy és édes, és folyton mosolyt csalsz az arcomra.

A Kúrógépeknek. Ti voltatok az első támogatóim és rajongóim ebben az örült vállalkozásban. Örökké hálás leszek, amiért megismertelek benneteket. Teljes szívemből szeretlek benneteket.

Minden ribancnak a „Bookaholics Anonymous”-nál és a „Book Broads”-nál. Szeretlek benneteket. Mindannyiótokat. Annyira örülök, hogy „találkozhattunk”. Csodálatosak vagytok, és végtelenül sok támogatást nyújtotok. Nagyon köszönöm a sok „Add tovább-ot”, ajnározást, és úgy általában azt, hogy milyen jó fejek vagytok.

Minden független szerzőnek a világban. Büszke vagyok rátok, és felemelő érzés, hogy közétek tartozhatok. Remélem, mindenki felfogja, milyen sokat dolgoztok mindennap azon, hogy valóra váltsátok az álmaitokat.

És végül, de nem utolsósorban, köszönöm az alábbi blogoknak,

²⁵ A *Péntek 13* – horrorfilmek maszkos karaktere

amelyek elolvasták/bemutatták a könyve(i)met az oldalaikon. Ha kihagytam volna valakit, nagyon sajnálom. Minden a Google hibája.

Aestas Book Blog, Anna's Attic, Ashley's Book Nook, Book Liaison, Book-Snobs, Coffee, Books and Lipgloss, Confessions of Novel Junkies, Cursed Pyramids, Fiction Vixen, Globug & Hootie Need a Book, Hot Coffee Books and Chocobar, Lisa's Book Review, Lisa's Reads, Love Affair With An E-Reader, Madison says, Mama Laughlin, Maryse's Book Blog, Momma's Books, Natasha is a Book Junkie, Romance Book Reviews Blog, Romantic Book Affairs, Romantic Reading Escapes, Scandalicious Book Reviews, Selena-Lost-in-Thought, She Can't Shut Up, Sim-Sational-Books, Talk Supe, Tara's Reads, Teahoney's Book Café, The Autumn Review, The Book List Reviews, The Indie Bookshelf, The Romance Reviews, Totally Booked, Tough Critic Book Reviews, Under the Covers, Unraveling Aira, Up all Night Reviews, a What to Read After Fifty (50) Shades of Grey Facebook honlapja.